

COLECȚIA

Tubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Mireasa și Bestia

Bestseller
USA
Today

Prolog

Scotia, Highlands

1746

Gwendolyn avea nouă ani în ziua în care aproape l-a omorât pe viitorul conducător al clanului MacCullough.

Se urca într-un stejar tânăr și zdravăn, încercând cu grijă fiecare creangă pentru a se asigura că îi poate susține greutatea, când îi văzu poneiul flocos.

Își rezemă spatele de o scorbură, se uită prin perdeaua de frunze verzi și simți că îi stă inima în loc. Da, el era. Nu putea confunda alura regală a lui Bernard MacCullough sau ciuful de păr negru care îi cădea pe frunte. Peste cămașa de culoarea șofranului purta un tartan negru cu roșu. Acesta era prins cu o insignă de argint, pe care se afla un dragon, blazonul clanului MacCullough, și îi atrase atenția spre umerii lui, ce păreau să devină mai lați pe zi ce trecea. Sub kiltul scurt, picioarele lui lungi și bronzate se sprijineau pe spatele poneiului.

Gwendolyn își rezemă bărbia în palmă și oftă, mulțumită numai să îl privească cu admirație în timp ce el își mână poneiul pe drumul stâncos, cu o grație și o pricepere neobișnuite pentru cei cincisprezece ani ai săi. Deși călărea prin această trecătoare în fiecare zi, ea nu se plictisea niciodată să îl privească. Nu se plictisea niciodată să viseze că într-o zi el se va uita în sus și o va zări.

– Cine e acolo? avea să strige el, trăgând de frâie ca să oprească poneiul. Ar putea fi un înger căzut din ceruri?

– Sunt numai eu, stăpâne, ar răspunde ea, frumoasa Lady Gwendolyn.

Atunci el i-ar zâmbi tandru, lăsând să i se vadă dinții albi, iar ea ar pluti spre pământ. (În visele ei, avea întotdeauna o pereche

frumoasă de aripi diafane.) El ar urca-o numai cu o mână pe cal, în fața lui, și împreună ar trece prin sat, bucurându-se de zâmbetele pline de mândrie ale părinților ei, de expresiile uluite ale sătenilor și de privirile invidioase ale surorilor ei mai mari.

– Priviți! Uitați-o pe Gwennie, acolo în vârful copacului ăluia. Și se mai spune că porcii nu pot zbura!

Un hohot de râs gălăgios o smulse pe Gwendolyn din visurile sale. Se uită în jos și văzu cercul de copii adunați în jurul copacului. Pielea începu să o mănânce de groază, sentiment cu care era deja obișnuită. Poate că ar fi plecat pur și simplu, dacă le ignora jignirile.

– Nu știi de ce-ți pierzi vremea acolo sus. Toate ghindele sunt aici jos, pe pământ, spuse Ross, fiul durdului al fierarului din sat, și își lovi genunchiul cu palma, chiuind de veselie.

– O, termină, Ross, râse Glynnis, sora ei de doisprezece ani. Îl luă de braț, mișcându-și buclele roșcate. Dacă lași în pace sărmana creatură, te las să-mi furi un sărut mai târziu.

Nessa, sora de unsprezece ani a lui Gwendolyn, al cărei păr drept și mătăsos era mai degrabă blond decât roșcat, prinse celălalt braț al băiatului și se bosumflă.

– Ține-ți buzele pentru tine, fătucă. El deja mi-a promis mie sărutările-alea.

– Nu vă agitați, fetelor. Ross le strânse pe amândouă până chițăiră. Am destule sărutări de împărțit. Deși ar fi nevoie de mai multe pentru a o cuprinde pe sora aia a voastră.

Gwendolyn nu se putu abține să nu răspundă:

– Pleacă, Ross, și lasă-mă în pace!

– Și ce-o să faci dacă nu plec? O să cazi în capul meu?

Glynnis și Nessa încercară fără tragere de inimă să își ascundă chicotele cu mâna. Ceilalți copii izbucniră în hohote de râs.

Apoi o voce necunoscută le tăie veselia.

– Ați auzit-o pe domniță. Lăsați-o în pace!

Vocea lui Bernard MacCullough era mai suavă și mai pătrunzătoare decât își imaginase Gwendolyn. Uimirea că o numise „domniță” fu repede depășită de rușine, când își dădu seama că el probabil auzise tot schimbul de replici. De printre ramuri,

nu putea vedea din apărătorul ei decât partea de sus a capului și vârful lustruit al cizmelor.

Ross se întoarse ca să vadă cine e intrusul.

– Și cine dracului ești tu...? Tonul mârâit se pierdu într-o bombăneală lingușitoare în timp ce se făcu roșu la față și apoi alb. Eu nu... nu mi-am dat seama că ești dumneata, milord, se bâlbâi el. I... iar... iartă-mă. Căzu într-un genunchi, la picioarele fiului căpeteniei sale.

Bernard îl prinse de partea din față a cămășii și îl trase în picioare. Poate că Ross era mai mare decât băiatul cu cel puțin șase kilograme, dar tot fu nevoie să își încline capul pentru a-l privi în ochi pe Bernard.

– Încă nu sunt lordul tău, îi atrase atenția Bernard. Dar într-o zi voi fi. Și ar trebui să te avertizez că eu nu uit niciodată o nedreptate care i se face unuia dintre ai mei.

Gwendolyn își mușcă buza pentru a se opri din tremurat, uimită că insultele lor nu o puteau face să plângă, dar bunătatea lui, da.

Ross înghiți în sec.

– Da, milord. Nici eu nu voi uita avertizarea.

– Ai grijă să fie așa!

Deși Ross avea o atitudine supusă când plecă din poieniță însoțit de ceilalți, Gwendolyn îi surprinse privirea provocatoare pe care o aruncase spre vârful copacului. Mai târziu, o va face să plătească pentru umilința asta.

Degetele ei cu unghii neîngrijite se încheștară pe scoarța copacului când își dădu seama că făcuseră exact ceea ce le ceruse ea. O lăsaseră în pace, singură.

Cu el.

Își lipi obrazul de trunchiul copacului, rugându-se să dispară în el ca un spirit de pădure sfios.

O voce limpede îi spulberă speranțele.

– Au plecat. Acum poți să cobori.

Ea închise ochii, temându-se deja de disprețul care i-ar fi întunecat chipul în cazul în care i-ar fi acceptat invitația.

– Mă simt destul de confortabil aici, unde sunt.

El oftă.

– Nu mi se întâmplă în fiecare zi să am privilegiul de a salva o domniță aflată la ananghie. Cred că ai vrea să-mi mulțumești.

– Mulțumesc. Acum vrei, te rog, să pleci și să mă lași în pace? Prima ei greșeală a fost că l-a sfidat.

– Nu voi face asta. Astea sunt pământurile mele și, prin urmare, copacul meu. Dacă nu cobori, voi veni eu sus, după tine.

Își puse o cizmă pe cea mai joasă scorbură de pe tulpină și întinse mâna după o creangă aplecată.

Închipuindu-și cât de repede se putea urca în copac cu picioarele sale lungi și suple, Gwendolyn făcu a doua greșeală. Începu să se cațere mai sus. Dar în graba sa, uită să încerce fiecare creangă înainte să se lase cu toată greutatea pe ea. Se auzi un scârțâit, apoi o trosnitură, după care Gwendolyn se prăbuși la pământ. Ultimul ei gând coerent fusese: „Te rog, Doamne, lasă-mă să cad în cap și să-mi rup gâtul”. Dar ramurile mlădioase o trădară încă o dată și, în schimb, îi atenuară căderea.

Din fericire, văzu pentru o clipă fața șocată a lui Bernard, înainte să se izbească de el și să îl culce la pământ.

Gwendolyn avu nevoie doar de o clipă pentru a-și recăpăta suflarea. Când deschise ochii, Bernard era întins sub ea, cu fața la numai câțiva centimetri de a ei.

Avea ochii închiși, iar genele dese și negre se răsfireau peste curbura masculină a obrazilor săi arși de soare. Gwendolyn era atât de aproape, că putea chiar să distingă urma vagă a tuleiilor care aveau în curând să îi umbrească bărbia.

– Milord? șopti ea.

El nu gemu și nu se mișcă.

– O, Doamne, l-am omorât! se tângui ea.

Măcar dacă ar fi murit și ea în cădere! Atunci sătenii i-ar fi găsit acolo, cu trupul ei așezat protector deasupra lui, uniți în moarte așa cum nu fuseseră niciodată în viață. Incapabilă să reziste acestei imagini patetice și sfâșietoare, Gwendolyn își îngropă fața în pieptul lui și pufni puternic.

– Ești rănită, fetiço? se auzi o șoaptă neclară.

Gwendolyn își ridică încet capul. Ochii lui Bernard erau deschiși acum, dar nu o priveau înțețoșați ca ai unui mort, așa cum își închipuia ea, îngrozită. Erau de un verde pătrunzător,

de culoarea smaraldelor care dau pe-afară dintr-un cufăr cu o comoară ascunsă.

În timp ce Bernard îi îndepărta cu blândețe o frunză din păr, Gwendolyn se împinse cu coatele de pe el.

– Mi-am rănit doar mândria, răspunse ea. Dar tu? Ești rănit?

– Aș zice că nu. Se ridică în picioare și își scutură spatele de frunze și pământ. Ar fi nevoie de mai mult decât un copil care-mi cade în poală, ca să rămân fără suflare.

„Un copil?” Gwendolyn aproape că simțea cum i se zbârlește părul prins în cozi.

El dădu la o parte o ramură care i se prinsese în păr și o privi de sub șuvița rebelă care îi cădea pe frunte.

– Te-am mai văzut pe la castel înainte, nu-i așa? Locuiești în conacul din sat. Ești fiica chelarului care lucrează pentru tata.

– Una dintre ele, răspunse ea scurt, pentru că nu voia să o suspecteze că trăiește pentru zilele în care tatăl ei o lua la castel în timp ce își făcea treburile, numai ca să îl poată zări pe Bernard țopăind în jos pe scări, jucând șah cu căpetenia sau strecurându-se în spatele mamei sale pentru a o tachina cu un sărut pe obraz. Pentru Gwendolyn, castelul Weyrcraig fusese dintotdeauna un castel de vis, un loc de pură încântare, unde până și cel mai puțin probabile dorințe se puteau îndeplini.

– Ai o soră mai mică, nu-i așa? Și încă una pe drum. Le-am întâlnit pe surorile tale mai mari, spuse el. Sunt două neobrăzate, nu? Își flutură mereu genele și își unduiesc șoldurile pe care încă nu le au. Un zâmbet năucitor îi îndulci linia buzelor în timp ce îi observă tunică mototolită și pantalonii uzați pe care îi șterpelise dintre hainele tatălui ei. Tu nu ești ca ele, nu-i așa?

Gwendolyn își încrucișă brațele peste piept.

– Nu, nu sunt. Eu sunt grasă.

El o privi din cap până-n picioare, într-o evaluare sinceră.

– Ai puțin mai multă carne pe oase, dar asta nu-i șade rău unui copil de vârsta ta.

Un copil! Cumva, o enerva mai mult faptul că o numise din nou copil decât că fusese de acord că era grasă. Cum de-și închi-puise vreodată că îl iubea pe băiatul ăsta arogant? Vai, dar îl ura!

Se ridică de tot în picioare și își redobânde statura de ceva mai mult de un metru.

– Presupun că, dacă trăiești într-un castel mare și călărești un ponei drăguț, îți imaginezi că ești un bărbat în toată firea.

– Încă mai am de crescut. La fel și tu. Își înfășură una din cozile ei pe mână și o trase mai aproape ca să se poată apleca și să-i șoptească: Dar tatăl meu mă crede destul de bărbat pentru a escorta un oaspete de vază la castel, chiar în noaptea asta.

Gwendolyn își smulse coada din mâna lui și și-o aruncă peste umăr, îngrozită că ar fi putut să o tragă de nas sau să o bată ușor pe cap de parcă ar fi fost un cățeluș bălos.

– Și cine ar fi oaspetele ăsta?

El se îndreptă de spate și își împreună brațele peste piept, cu o expresie îngâmfată.

– O, acesta e un secret pe care nu l-aș putea încredința niciodată unui dop de fată.

Îngrozitor băiat. Răutăcios băiat.

– Atunci ar fi bine să plec, nu-i așa, ca să te poți ocupa de îndeltnicirile tale bărbătești.

Ea porni în sus pe deal, absurd de mulțumită că îl lăsase surprins de faptul că îl părăsise.

– Dacă vrei, pot să-ți dau un indiciu, strigă după ea.

Gwendolyn refuză să îl flateze cu un răspuns. Pur și simplu se opri și așteptă ca o stană de piatră.

– Este un erou adevărat! exclamă Bernard. Un prinț printre oameni.

Cum Gwendolyn crezuse același lucru despre el până în urmă cu câteva minute, nu era prea impresionată de această descriere. Începu din nou să meargă.

– Dacă băiatul ăla te mai deranjează vreodată, o să-mi zici, da?

Gwendolyn strânse din ochi puternic pentru a respinge un val de nostalgie. Până acum ceva timp, ar fi dat totul pentru privilegiul de a-l numi eroul ei.

Acum, adunând ce-i mai rămăsese din mândria zdrențuită, se întoarse bătoasă spre el și îl întrebă:

– Asta e o rugămințe sau un ordin?

În timp ce el își puse mâinile pe șoldurile zvelte, Gwendolyn își dădu seama că făcuse încă o dată greșeala de a-l provoca.

– Consideră că e un ordin, fetițo. La urma urmelor, într-o zi o să fiu lordul și stăpânul tău și al lui.

Gwendolyn își ridică nasul în vânt.

– Aici greșești, Bernard MacCullough. Pentru că nici un bărbat nu va fi vreodată lordul și stăpânul meu!

Se învârti pe călcâie și porni cu pas grăbit spre sat. Nu mai observă zâmbetul care se iți pe buzele lui Bernard, în timp ce murmură:

– În locul tău, nu aș fi atât de sigur de asta, fetițo.

Partea întâi

Omul nu e nici înger, nici bestie; iar ghinionul este că acela care ar vrea să fie înger este de fapt bestie.

Blaise Pascal

Nici o bestie nu este atât de feroasă încât să nu știe ce înseamnă mila.

William Shakespeare

Capitolul 1

Scotia, Highlands

1761

Dragonul din Weyrcraig stătea la pândă pe zidurile în ruină ale bârlogului său, luptând cu impulsul de a-și lăsa capul pe spate și a urla sălbatic. De prea multă vreme fusese prizonier la lumina zilei. Numai când umbrele nopții acopereau Weyrcraig, putea să scape de lanțuri și să cutreiere liber labirintul de cotloane din castel.

Acum, întunericul era regatul lui, singurul regat care îi mai rămăsese.

În timp ce se uita peste mare, aerul dens și sărat îi pișca ochii. Dar mușcătura rece a vântului nu reuși să treacă dincolo de armura pielii sale. De când ajunsese în locul acesta, devenise indiferent la tot, în afară de cele mai aspre încercări. O șoaptă de dragoste, o mângâiere tandră, respirația caldă și mătăsoasă a unei femei pe pielea sa, toate deveniseră la fel de îndepărtate și aveau un gust dulce-amărui, precum amintirea unui vis.

Undeva la orizont se dezlănțuia o furtună. Vântul din ce în ce mai puternic frământa Marea Nordului și o transforma într-o spumă clocotitoare, aruncând valuri înalte înspre stâncile de jos.

Fulgerele își întindeau pânza de la un nor la altul, răspândind puțină lumină, dar lăsând în urma lor un întuneric de cerneală și mai de nepătruns.

Spiritul lui sălbatic se reflecta în furtuna ce se apropia, ca în cioburile unei oglinzi sparte. Bubuiturile îndepărtate ale tunelelor ar fi putut fi mugetul fantomatic al tunurilor sau mârâitul prins în gâtul lui. Își cercetă sufletul, dar nu reuși să găsească nici o urmă de umanitate. Când era copil, se temuse că bestia dormea sub patul său, pentru ca apoi să vină în locul acesta și să descopere că el era bestia.

El era creația lor.

Și-i imagină chirbindu-se în paturile lor, tremurând la gândul că e mândros și își descoperi dinții într-un rânjel pe care puțini l-ar fi putut confunda cu un zâmbet. Ei credeau că e un monstru fără conștiință sau milă. Le spusese clar că cererile sale erau lege, că voința lui era de neînvins, la fel ca vuietul ademenitor al vântului care se tânguia prin văile pustii și prin trecătorile stâncoase din munți.

Rapiditatea plină de lașitate cu care acceptaseră să se predea ar fi trebuit să îi aducă un anumit grad de satisfacție, dar nu făcea decât să îi stârnească foamea... O foame care îl rodea pe dinăuntru, îi ardea stomacul și amenința să îl devoreze din interior. Ori de câte ori era prins în strânsoarea ei, își dorea să le arunce ofrandele înapoi în față și să îi ardă cu flăcările pârjolitoare ale respirației lui.

Ei ar fi trebuit să fie cei blestemați, dar de fapt el era cel care simțea cum îi ating trupul flăcările iadului. El era cel blestemat să rătăcească printre ruinele sfărâmate ale visurilor sale, fără ca măcar să aibă alături o parteneră care să îi aline singurătatea.

În timp ce scruta norii învolburăți, o nouă foame îi încordă stomacul, mai tăioasă și mai pătrunzătoare decât cele de dinainte. Poate că niciodată nu-și va putea satisface acest apetit nestăpânit. Dar în noaptea aceasta, nu își va mai refuza o masă gustoasă care să îi mai aline poftele. În noaptea aceasta, va căuta să-și satisfacă dorința primară care se ascundea în pântecul oricărei bestii... fie ea chiar și om.

În noaptea aceasta, Dragonul va ieși la vânătoare.

Gwendolyn Wilder nu credea în dragoni.

Prin urmare, atunci când ușa conacului fu izbită de lovituri disperate, urmate de strigătul frenetic: „Dragonul a pornit măcelul! O să ne omoare pe toți în paturile noastre!”, ea scoase doar un geamăt, se întoarse pe burtă și își trase perna peste cap. Aproape că ar fi preferat să fie omorâtă în patul ei, decât să fie smulsă din mijlocul visului de aiurelele bolborosite ale unui netot amețit de băutură.

Își acoperi urechile cu degetele, dar tot o putea auzi pe Izzy împleticindu-se în sala de jos, mormăind o litanie de blesteme care invocau mai multe părți din anatomia lui Dumnezeu, unele mai puțin sfinte decât altele. O bufnitură urâtă urmată de un scâncet o făcură pe Gwendolyn să tresară. Fără îndoială, Izzy lovise câinele care îndrăznise să o facă să se împiedice.

Gwendolyn se așeză în șezut pe salteaua umplută cu iarbă de câmp, speriată de faptul că era singură. Ar fi preferat să se trezească lovită în ureche de cotul surorii ei, decât să afle că micuța Kitty hoinărea prin împrejurimi.

Trase la o parte cearcaful, împrăștiind pe podeaua din lemn un teanc de broșuri de la Societatea Regală. Așternutul era ciupit de găuri după toate orele pe care și le petrecuse citind la lumina lumânării, la adăpostul lui. Izzy jurase mereu că Gwendolyn avea să le dea foc tuturor în timp ce dormeau.

Gwendolyn privi spre patul din cealaltă parte a camerei și nu fu deloc surprinsă când îl văzu și pe acesta gol. Până și Dragonului i-ar fi fost foarte dificil să o omoare pe Nessa în patul ei, pentru că de cele mai multe ori ea se afla în patul altuia. Nu că Nessa ar fi fost într-atât de pretențioasă, încât să ceară mereu un pat. Erau câțiva flăcăi voinici din sat care spuneau că, pentru o anumită fată frumoasă din familia Wilder, erau suficiente o simplă căpiță de fân sau malul plin de mușchi al râului. În timp ce își arunca șalul peste cămașa de noapte, Gwendolyn nu putea decât să se roage ca sora ei mai mare să nu aibă parte de o soartă cumplită în mâinile strașnice ale vreunei soții geloase.

Gwendolyn ajunsese la balustrada plină de asperități a încăperii, care fusese galeria unui trubadur în zilele bune ale conacului, tocmai la timp pentru a o vedea pe Izzy deschizând cu o smucitură ușa de la intrare. Ham, ucenicul cârpaciului, stătea ca o stană de piatră în tocul ușii, cu ochii lucind de frică.

– Dracu' să te ia, băiete! răcni Izzy. Cum îndrăznești să vii și să faci tărăboi la ușa unor creștini cumsecade, la ora asta?!

Deși era vizibil afectat la vederea corpolentei servitoare cu părul înfășurat într-o broboadă, Ham rămase pe loc.

– Dacă nu o trezești pe stăpâna ta, vacă bătrână ce ești, o să ne ia dracu' pe toți. E foarte probabil să ardă satul din temelii dacă nu îi dăm ce vrea.

– Și ce anume ar vrea de data asta? întrebă Izzy. Mațele tale sfrijite pe-o tavă?

Ham se scărpină în cap.

– Nimeni nu știe sigur. De-asta am fost trimis să o aduc pe stăpâna ta.

Gwendolyn își dădu ochii peste cap. Nu-și imaginase niciodată că va ajunge să regrete amarnic faptul că îi plăcea să citească. Dar cum reverendul Throckmorton era plecat, ea era singura care putea să descifreze scrisul Dragonului.

S-ar fi strecurat înapoi în pat și l-ar fi lăsat pe Ham la mila lui Izzy, dacă tatăl ei nu ar fi ales să intre exact în acel moment în hol. Se materializă din întunericul camerei sale, doar o umbră a bărbatului chipeș și plin de viață pe care și-l amintea din copilărie, cu cămașa de noapte de culoarea fildeșului atârând pe trupul slăbit și cu părul lui fin și alb, ciufulit în jurul capului ca petalele unei păpădii. Gwendolyn începu să coboare scările fără să se gândească, dar cu inima strânsă. Nu era sigură ce era mai dureros... neputința lui sau a ei.

– Gwennie? strigă el tânguitor.

– Sunt chiar aici, tată, îl asigură ea și îl prinse de cot înainte să se împiedice de câine, la fel ca Izzy.

Dulăul îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Am auzit o gălăgie teribilă, spuse tatăl ei îndreptându-și ochii gri și umezi spre ea. Sunt englezii? S-a întors Cumberland?

– Nu, tată, răspunse Gwendolyn în timp ce îi îndreptă cu blândețe o şuviță de păr cărunt.

Alastair Wilder își uita uneori propriul nume, dar nu uitase niciodată de nemilosul lord englez care îi luase mințile în urmă cu aproape cincisprezece ani.

– Cumberland nu se mai întoarce, îi promise Gwendolyn. Nu în noaptea asta și niciodată.

– Surorile tale sunt în paturile lor, în siguranță? Ar fi groaznic să le fure virtutea nenorociții ăia de soldați britanici.

- Da, tată, sunt în paturile lor. Era mai ușor să mintă decât să îi explice că, de vreme ce atât de mulți tineri din clan fugiseră din sat pentru a-și căuta norocul în alte părți, probabil Glynnis ar fi primit regimentul de soldați britanici cu brațele deschise, iar Nessa i-ar fi așteptat cu picioarele desfăcute. O durea când se gândea că dulcea Kitty o apucase pe aceeași cale.

- Nu ai de ce să te temi de Cumberland și de soldații lui britanici, îl asigură Gwendolyn. Nu-i decât Dragonul ăla stupid, care face glume pe seama noastră.

Obrajii i se înroșiră în timp ce flutura un deget înspre ea.

- Trebuie să le zici să facă orice le cere. Dacă nu, cu siguranță va fi sfârșitul nostru, al tuturor.

- Tocmai asta încercam să-i spun babei încăpățănate... Ham șovăi când văzu că Izzy își mijește ochii. Ăăă... servitoarei de aici. Dacă îi permiteți lui Gwendolyn să plece, domnule, poate să vină cu mine și să citească biletul pe care ni l-a lăsat Dragonul. Sunt câțiva care spun că nu e scris cu cerneală, ci cu sânge.

Degetele bătrânului se încheștară pe brațul ei.

- Trebuie să te duci cu el, fetițo. Și grăbește-te! Tu ai putea fi ultima noastră speranță.

Gwendolyn oftă.

- Prea bine, tată. Dar numai dacă o lași pe Izzy să te vâre înapoi în pat cu o cană de lapte de capră și o cărămidă caldă învelită în stofă.

Fața i se încreți într-un zâmbet și îi strânse mâna.

- Tu ai fost mereu fata mea cea bună, nu-i așa?

Era o frază pe care o auzise de multe ori, una pe care Gwendolyn o știa pe de rost în timp ce surorile ei erau afară, zburdând prin soare și furând săruturi de la băietani rușinoși. Ea era o fată bună, o fată rațională, fata care ținuse la un loc familia când tatăl lor înnebunise și mama lor murise la naștere, două săptămâni mai târziu. Nici unul din ei nu vorbea niciodată despre noaptea rece și ploioasă de după acel moment, când Gwendolyn, care avea numai nouă ani, îl găsisse în genunchi în curtea conacului, încercând să sape mormântul mamei lor cu mâinile goale.

- Da, tată. Gwendolyn îl sărută în fugă. Știi că aș face orice pentru tine. Aș lupta și cu un dragon, adăugă apoi în șoaptă.

Deasupra micuțului și adormitului sat Ballybliss se pregătea să lovească furtuna. Deși pereții abrupti ai muntelui aveau să protejeze valea de vijelia puternică, peste sat se adunară norii. Mirosul ploii care avea să vină se amestecase cu briza sărată a mării. În timp ce Gwendolyn se grăbea spre focul care fusese ridicat în mijlocul pieței din sat, vântul îi scotea şuvițele blonde din plasa de păr și îi dădea o presimțire de rău augur.

Își strânse șalul în jurul ei în timp ce o pală de vânt lovi focul și trimise un val de scânteii rotindu-se în noapte.

Gwendolyn nu fu surprinsă să le găsească pe surorile ei la marginea mulțimii agitate.

Nimic nu le plăcea mai mult ca agitația, și în absența ei se știa că puneau la cale propriile melodrame cu scandalurile, crizele și despărțirile lor.

Glynnis atârna de brațul croitorului, amândoi cu obraji îmbujorați și buzele strălucindu-le de parcă ar fi fost sărutați pe îndelete, de curând. Spre deosebire de Nessa, Glynnis nu își permisese să se lase compromisă înainte de căsătorie. Ea deja trimisese în mormânt doi soți mai în vârstă, moștenind de la amândoi casele și bunurile mizere.

Nessa era cocoțată pe un balot de paie, alături de Lachlan cel Negru, fiul cel mai mic al fierarului din sat. După ușurința leneșă cu care îi mângâia urechea și după fânul împrăștiat prin buclele castanii ale surorii sale, Gwendolyn trase concluzia că nu erau la prima lor întâlnire în noaptea asta.

Privirea ascuțită a Catrionei o zări. Aceasta sări din poala unui flăcău pistruiat și își croi drum prin mulțime până ajunse alături de ea.

— O, Gwennie, ai auzit? strigă ea și buclele negre îi săltau în aer. Dragonul a trimis altă cerere.

— Da, Kitty. Am auzit. Dar eu nu cred. Și nici tu nu ar trebui să crezi.

Porecla aceasta i se potrivea întotdeauna surorii ei. Un dop de fată cu păr cârlionțat, lui Kitty nu îi plăcea nimic mai mult decât să tragă câte un pui de somn lung și să se înfrupte cu plăcere felină din smântâna proaspătă a bucătăresei lor. Dar obiceiul ei mai

nou, acela de a se ghemui în poala străinilor, era cel care o uimi pe Gwendolyn.

-Nimeni nu știe ce zice mesajul, spuse Kitty, dar mama lui Maisie se teme că Dragonul ar putea prinde gust pentru carnea de om. Și Maisie crede că el vrea să se împerecheze cu una dintre fetele din sat. Își reprimă un tremur de plăcere. Îți poți închipui cum ar fi să fii luată cu forța de o bestie?

Privirea lui Gwendolyn rătăci înspre Lachlan, căruia îi creștea din urechi la fel de mult păr negru și cârlionțat cât avea pe cap.

-Nu, scumpo. Mai bine a-i întreba-o pe Nessa despre asta.

Atenția le fu atrasă de vocile care se auzeau mai tare decât vuietul vântului.

-Eu zic să îi dăm orice dorește, rosti pe un ton lingușitor Norval, brutarul satului. Chiar și la lumina focului, fața lui era la fel de albă ca un colac scos din cuptor înainte de vreme.

-Poate că atunci se va întoarce înapoi în iad și ne va lăsa în pace.

-Iar eu zic să pornim spre castel și să-l ardem din temelii, răcni Ross. Fiul cel mare al fierarului - cel care o persecutase toată viața - lovi în pământ cu mânerul de lemn al ciocanului. Sau nici unul dintre voi nu are curaj?

Provocarea lui nu primi drept răspuns decât o tăcere stânjenită și priviri abătute.

Ailbert Fierarul păși în mijlocul lor. În timp ce Ross era cunoscut pentru lăudăroșenia lui și Lachlan pentru talentul de a face curte sexului frumos, tatăl lor era un bărbat de acțiune. Statura lui înaltă și zveltă și privirea aspră impuneau respect în ochii tuturor.

Ridică în aer mâna în care ținea pergamentul subțire și îl lăsă să fluture în bătaia vântului. Probabil fusese găsit în același loc ca și celelalte mesaje... prins cu o singură săgeată cu pană de trunchiul stejarului bătrân și noduros care stătea de strajă peste sat.

Vocea lui Ailbert sună ca un clopot care le anunța pieirea.

-Ce îi vom mai permite acestui monstru să ia de la noi? Ne cere cele mai bune recolte și animale, cea mai bună băutură și lână. Ce îi vom oferi data viitoare? Pe fiii noștri? Pe ficele noastre? Nevestele?

– Mai bine nevasta decât băutura, bolborosi unul din gemenii Sloan, ridicând la buze un urcior de pământ ars.

Doamna în cauză îl lovi cu cotul în coaste, iar el scuipă jumătate din whisky pe partea din față a cămășii. Mulțimea se agită râzând nervos.

– O, dar o să-i dăm băutura ta, băiete.

În timp ce Moș Tavis ieși în față cu pași târșâiți, veselie încrețită brusc. Piticul cocoșat fusese bătrân acum cincisprezece ani; acum arăta ca o mumie antică. Arăta cu degetul lui noduros spre Ailbert.

– Și dacă vrea să se culce cu nevasta ta, chiar o să i-o dai și o să-i și mulțumești după ce a terminat. Tavis râse zgomotos. O să-i dați orice vrea, pentru că știți al naibii de bine că voi singuri ați atras blestemul asupra voastră și că e exact ceea ce meritați.

O parte din săteni erau rușinați, alții aveau o atitudine sfidătoare, dar cu toții știau exact despre ce vorbea. Aproape ca la un semn, își ridicară toți ochii spre castelul Weyrcraig, fortăreața străveche ce le umbrea viețile de când se știau.

Pe măsură ce Kitty se dădea mai aproape, privirea lui Gwendolyn alunecă spre castel. Ruina dărăpănată era cocoțată pe o stâncă, deasupra satului Ballybliss, și putea să bage în sperieți pe oricine... cu turnurile năruite care se întindeau spre ceruri, scările șerpuitoare ce păreau să coboare până în străfundurile iadului și găurile crestate în inima străvechii fortărețe. De multă vreme, Gwendolyn se străduise să își păstreze simțul practic în multe privințe, dar până și imaginația ei fu provocată de această priveliște, care amintea de povești de dragoste sortite pieirii și de visuri moarte.

Poate că sătenii se puteau preface că ignoră tabloul sumbru, dar nimeni nu uitase acea noapte teribilă din urmă cu cincisprezece ani, când castelul căzuse în mâinile englezilor. Nici măcar ușile baricate date ale caselor nu fuseseră de ajuns pentru a înăbuși vuietul tunurilor, țipetele muribunzilor și tăcerea copleșitoare care a urmat atunci când nu mai rămăsese nimeni care să țipe.

Deși întotdeauna existaseră oameni care să răspândească zvonul că fortăreața era bântuită, de-abia în ultimele câteva luni fantomele sale începuseră să aducă prăpădul asupra satului.

Lachlan fusese primul care auzise sunetul strident și sinistru de cimpoaie venind dinspre castel, deși nu se mai auziseră cimpoaie în vale de la rebeliunea din '45. La scurt timp după această întâmplare, Glynnis observase câteva lumini spectrale pâlpâind dincolo de ferestrele întunecate ce priveau în jos spre sat, ca niște ochi goi.

Lui Gwendolyn i-ar fi plăcut să poată spune că nu a auzit și nu a văzut așa ceva, dar într-o noapte geroasă de februarie, în timp ce se întorcea grăbită spre casă de la spițer, cu un leac pentru ochii tatălui ei, un bocet nepământeian o făcu să încremenească în drum ca o stană de piatră. Se întoarse încet, paralizată de o melodie ce părea să o tragă înapoi în alte vremuri. În timpuri în care Ballybliss și clanul MacCullough prosperau sub conducerea generoasă a lordului lor. O vreme în care conacul răsunase de cântecul de fluier al tatălui ei și de râsetele mamei sale. O vreme când toate speranțele și visurile lor pentru viitor se sprijineau pe umerii unui băiat cu un zâmbet uimitor și cu ochi de culoarea smaradelor.

Farmecul dulce și pătrunzător al melodiei îi rănise inima și îi adusese lacrimi în ochi.

Ea nu văzuse nici o luminiță pâlpâitoare în noaptea aceea dar, în timp ce își ridicase privirea spre crenelurile castelului, aproape că ar fi putut jura că a văzut umbra bărbatului în care s-ar fi transformat acel băiat, dacă ar mai fi trăit. În secunda cât durase ca să clipească și să își alunge lacrimile, el dispăruse, transformându-se, alături de melodie, într-un ecou în amintirile ei.

La scurt timp după asta, Ailbert găsisese prima cerere a Dragonului prinsă de trunchiul stejarului bătrân.

– Este blestemul, bolborosi Ross, a cărui fanfaronadă fusese întreruptă de reproșurile lui Moș Tavis.

– Da, blestemul, repetă tatăl lui, și fața lui severă părea mai lungă decât de obicei.

Lachlan o strânse și mai tare pe Nessa în brațele sale protectoare și puternice.

– Cumva, nu mi se pare corect ca eu și Nessa să suferim. Eram doar niște copii când s-a aruncat blestemul.

Moș Tavis flutură din deget în direcția lui.

– Da, dar păcatele părinților vor pica asupra copiilor.

Murmurând în acord, câțiva din mulțime își făcură în fugă semnul crucii. Coroana le scosese în afara legii preoții și tartanele, dar nici măcar cincisprezece ani de domnie de fier a englezilor nu îi putuse sili să renunțe la Dumnezeuul lor. Gwendolyn se îndoia că Tavis sau sătenii știau că el de fapt cita din Euripide, nu din Sfânta Scriptură.

Împingând-o ușor într-o parte pe Kitty, Gwendolyn păși în cercul luminii răspândite de flăcări.

– Pfui, numai prostii, zise ea cu fermitate. Nu există blesteme. Și nici dragoni.

Mulțimea izbucni în proteste zgomotoase, dar Gwendolyn refuză să se lase intimidată.

– L-a văzut vreunul dintre voi pe acest dragon?

După un moment în care cugetară în tăcere, Ian Sloan avu un schimb de priviri cu fratele său geamăn.

– Eu i-am auzit vuietul teribil.

– Eu i-am simțit bătaia aripii când a trecut pe deasupra capetelor noastre, își spuse părerea Ham.

– Iar eu i-am simțit respirația, da, dom'le, adăugă Norval. Era ca sulful ieșit direct din focurile iadului. Și-n dimineața următoare, câmpul meu era pârjolit de tot.

– Pârjolit sau ars înadins? Gwendolyn smulse bucata de pergament din mâna lui Ailbert. Dacă cel care ne bântuie este, într-adevăr, un dragon, atunci cum de scrie cererile astea ridicole? Prinde pana de scris cu ghearele? Plătește vreun secretar?

– Toată lumea știe că se poate transforma din dragon în om, după cum i-e voia, insistă să explice o văduvă bătrână. Ba e posibil să meargă printre noi chiar acum, în noaptea asta.

În timp ce vecinii se îndepărtau unii de alții, aruncându-și priviri pline de suspiciune, Gwendolyn închise ochii, străduindu-se să-și amintească că, undeva în lume, existau matematicieni care studiau *Analiza infinitului* scrisă de Euler, filozofi care discutau despre *Teoria sentimentelor morale* a lui Adam Smith și femei frumoase cu părul pudrat și pantofi de mătase care se roteau în săli de bal cu pereți auriți, în brațele unor bărbați care le adorau.

Se întoarse spre Ailbert, în speranța că va putea face apel la rațiunea lui.

– Eu cred că acest dragon al vostru nu e altceva decât o farsă plină de cruzime. Cred că, de fapt, cineva profită fără milă de dorința voastră de a vă pedepsi singuri pentru un lucru care nu mai poate fi desfăcut.

Chipul ursuz al lui Ailbert oglindea sentimentele celor din jur.

– Fără supărare, fetițo, dar noi te-am chemat aici ca să citești, nu să gândești.

Gwendolyn își închise gura și deschise pergamentul, scoțând la iveală scrisul mângălit, arogant și familiar.

– Se pare că milord Dragonul e înfometat. Dacă nu vă cere prea mult, ar dori o pulpă de căprioară proaspăt vânată, o carafă de whisky bine învechit... Câțiva bărbați dădură din cap în semn de aprobare; indiferent cât de diabolice erau amenințările Dragonului, nu îi puteau contrazice gusturile în ceea ce privea băutura fină. Și... Gwendolyn se poticni, iar vocea ei glacială se topi într-o șoaptă: ... o mie de lire de aur.

Exclamațiile de uimire care îi întâmpinară cuvintele nu ar fi fost mai îngrozite dacă ar fi cerut treizeci de bani de argint. De ani întregi se zvonise că prețul pe care cineva din sat îl primise drept răsplată pentru faptul că și-a trădat căpetenia în fața englezilor fusese de o mie de lire.

Ailbert se prăbuși cu zgomot pe un ciot de copac și își frecă obrazii sfrijiiți.

– Și cum am putea noi să facem rost de o mie de lire blestемate? Nu știe că lipitorile de englezi ne-au smuls din cufere toți bănuții, până la ultimul, cu amenzile și taxele lor?

– O, dar știe, spuse Gwendolyn încet. El doar se joacă puțin cu noi, ne lovește din toate părțile la fel cum se joacă o pisică cu un șoarece gras.

– Înainte să îl înghită cu totul, adăugă Ross pe un ton sumbru.

– Și dacă nu îi ducem aurul? Ailbert își ridică privirea stăruitoare spre Gwendolyn, de parcă ea ar fi putut, cumva, să potolească amenințările Dragonului apelând la milă.

În timp ce parcurgea restul mesajului, pentru o clipă Gwendolyn se gândi să mintă, dar se temu că frica din ochii ei ar fi putut-o trăda.

– Spune că asta ar însemna osândirea satului Ballybliss.

Pentru că nu lăsau să treacă nici o ocazie de-a dramatiza, Kitty izbucni în lacrimi, iar Nessa și Glynnis fugiră de lângă iubiții lor pentru a se strânge în brațe una pe cealaltă.

Ailbert se ridică de pe trunchiul de copac și începu să se plimbe prin poieniță.

– Dacă nu îi putem da aurul, atunci trebuie să fie altceva ce-i putem oferi diavolului ăluia. Ceva care să-l facă să ne lase în pace pentru o vreme.

– Dar ce? întrebă Ross. Nu prea cred că avem de unde să facem rost de zece lire noi, ăștia de aici.

Cântecul orăcăit al lui Moș Tavis îi hipnotiză pe toți.

*Fie ca aripile dragonului să vă șoptească blestemul
Și suflarea-i de foc să vă pecetluiască mormântul.
Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat
Până va curge sânge nevinovat.*

Era un cântec pe care copiii din sat îl învățaseră încă de pe vremea când stăteau pe genunchii părinților. Era blestemul pe care însuși căpetenia clanului îl aruncase asupra lor, cu limbă de moarte. Nu ar fi trebuit să o facă să tremure pe Gwendolyn, dar acesta fu efectul.

– Ce vrei să spui, bătrâne? întrebă Ross, ridicându-l pe Tavis în sus, de marginile tunicii.

Gestul violent al lui Ross nu reuși să potolească lucirea vicleană din ochii lui Tavis.

– Toată lumea știe că acest Dragon nu e nimeni altul decât însuși MacCullough, întors din mormânt ca să îi pedepsească pe cei care l-au trădat. Dacă vrem să scăpăm cu adevărat de el, atunci trebuie să scăpăm de blestem.

În timp ce Ross îl lăsă jos pe Tavis, ochii lui Ailbert deveniră reci și gânditori.

– Sânge nevinovat, murmură el. Poate că este vorba de un fel de sacrificiu.

În timp ce privirea lui trecu peste cercul de fețe palide, nepoata lui cu ochi mari, Marsali, își strânse mai puternic la piept pruncul nou-născut.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Gwendolyn, dorindu-și să aibă talentul lui Izzy de a huli cât mai colorat. Asta ne împinge monstrul să facem? Să luăm în discuție sacrificiul uman?

Ross, care tocmai devenise tatăl unei fetițe cu fata de paisprezece ani cu care era logodit, pocni din degete, iar chipul rumen i se luminează.

– Sânge nevinovat. O fecioară!

Ochii lui Ross se îngustară și începură să scruteze mulțimea. Cele mai multe fete din Ballybliss se căsătoreau la scurt timp după ce împlineau doisprezece ani. Privirea i se opri pentru scurtă vreme, apoi trecu de Glynnis și Nessa, pentru ca apoi să zăbovească asupra lui Kitty.

– O, nu, n-o să faci asta! exclamă Gwendolyn, ascunzând-o la spate pe sora ei. Nu o s-o transformi pe surioara mea în carne de tun pentru un pungaș răuvoitor!

Kitty se eliberă singură din strânsoarea lui Gwendolyn.

– E în regulă, Gwennie. Oricum nu mă pot oferi Dragonului pentru că eu nu sunt... vreau să spun că... eu și Niall, se bălbăi Kitty și își lăsă capul în jos, ... ei bine, el a spus că nu e nimic rău în asta.

Gwendolyn simți că i se strânge inima în timp ce flăcăul pistruiat în poala căruia șezuse mai devreme Kitty se înroși la față și dispăru încet în umbră.

– O, pisicuțo, spuse Gwendolyn încet, întinzându-se să aranjeze una dintre buclele rebele ale surorii ei. Nu m-am chinuit eu să te învăț că meriți mult mai mult?

– Nu te supăra, o rugă Kitty și îi strânse cu drag palma de obraz. Eu doar nu am vrut să ajung ca...

„Tine.”

Deși Kitty șovăi, Gwendolyn auzi cuvântul la fel de clar ca și când l-ar fi rostit cu voce tare. Clipind rapid ca să își oprească lacrimile, își retrase mâna din strânsoarea lui Kitty, încet, dar cu fermitate.

Strânse pergamentul Dragonului în pumn și își dori să nu fi fost niciodată atât de netoată încât să-și părăsească patul confortabil. Până și crizele tatălui ei erau de preferat acestei nebunii.

Învârtindu-se către Ross, îi aruncă ghemul de hârtie pe piept; îi disprețuia zâmbetul arogant chiar și mai mult decât în copilărie.

– Mult noroc în găsirea unei fecioare în Ballybliss. Mai degrabă ați găsi un unicorn. Sau un dragon!

În timp ce se întorcea, o tăcere ciudată se lăsase peste poieniță și fu întreruptă numai de smiorcăielile lui Kitty. Până și vântul părea să-și țină suflarea.

Gwendolyn se întoarse, trezindu-se fața în față cu o armată de ochi reci și calculați.

Chipurile pe care le cunoștea din copilărie deveniseră acum măștile neiertătoare ale unor străini.

– O, nu, spuse Gwendolyn și, fără să își dea seama, făcu un pas înapoi. Sigur nu vă gândiți să...

Ross o privi din cap până-n picioare, observându-i curbele generoase care contrastau atât de mult cu eleganța zveltă a suro-rilor ei.

– Dragonul s-ar putea hrăni cu asta pentru o vreme, nu-i așa?

– Așa-i, murmură cineva. Nu ne-ar mai deranja pentru multă vreme dacă i-om servi-o pe fetișcană la masă.

– E posibil să îl mănânce ea, dacă i se face foame.

În timp ce smiorcăiala lui Kitty deveni un bocet în toată regula, iar Glynnis și Nessa începură să-și facă loc prin mulțime într-o încercare disperată de a ajunge alături de Gwendolyn, sătenii începură să înainteze spre ea, cu fiecare pas arătând din ce în ce mai mult ca o ceată de răufăcători.

– Cu siguranță glumiți! strigă ea, făcând doi pași înapoi la fiecare pas pe care îl făceau ei înainte. Aș fi un sacrificiu oribil pentru Dragon, pentru că eu... eu... Încerca disperată să caute un motiv pentru care nu ar fi trebuit să o dea de mâncare unui dragon care nu exista. Aruncându-i o privire arzătoare lui Kitty, lăsă să îi scape vorbele: Eu nu sunt fecioară!

Dezvăluirea surprinzătoare îi făcu să se oprească. Până și Glynnis și Nessa păreau să fie luate prin surprindere.

– Vai, dar eu sunt cea mai destrăbălată din sat. Puteți întreba orice bărbat de-aici. Șalul îi căzu de pe umeri în timp ce arăta spre ultimul iubit al Nessei. M-am culcat chiar și cu Lachlan. Și cu tatăl lui!

Afirmația aceasta disperată smulse un țipăt găuit de la nevasta severă a lui Ailbert. Dar oamenii erau din nou în mișcare și își aruncau priviri sceptice.

– Și cu ultimii doi bărbați ai lui Glynnis! Și cu reverendul Throckmorton!

Șoptind o rugăciune de mulțumire că bărbatul acela drăguț nu era prin preajmă pentru a auzi această confesiune, Gwendolyn se pregăti să fugă. Dacă ar fi putut ajunge la conac, cu siguranță Izzy ar fi putut să îl țină la distanță chiar și pe încăpățânatul de Ross cu doar o vergea și una dintre privirile ei de Medusa.

De-abia dacă făcuse trei pași, când se lovi de pieptul sufo-cant de moale și uriaș al lui Marsali. În timp ce își ridica încet ochii pentru a întâlni zâmbetul matern al femeii, Gwendolyn își dădu seama că nu de bărbații din Ballybliss trebuia să se teamă, ci de femei.

Capitolul 2

În timp ce femeile din sat o pregăteau pe Gwendolyn pentru a fi pe gustul Dragonului, sunetul bocetelor aproape că acoperea huruiala furtunii de dincolo de ferestrele casei lui Marsali. Kitty jelea cel mai tare, în timp ce Glynnis plângea cu sughițuri în batis-tă, iar Nessa își folosea poalele rochiei pentru a-și șterge toate lacrimile strălucitoare înainte să cadă. Lui Lachlan nu i-ar fi plăcut să o vadă cu nasul roșu și ochii umflați.

Protestele înflăcărâte ale surorilor ei legate de soarta care o aștepta se potoliră destul de rapid când își dădură seama că erau singure împotriva lui Marsali și a acoliților săi.

Gwendolyn scrâșnea din dinți de fiecare dată când Kitty se văita folosind anumite cuvinte pătrunzătoare.

– Ești atât de nobilă și de curajoasă, Gwennie! Să te sacrifici pentru noi toți în felul acesta.

– Poate că Lachlan va compune un cântec în onoarea ta, propuse Nessa. Degetele lui se mișcă destul de sprinten pe corzile harpei. După surâsul visător care întrerupse tristețea Nessei, Gwendolyn își dădu seama că probabil degetele sale se mișcau destul de priceput și prin alte părți.

– Așa-i, nu te vom uita niciodată, jură Glynnis cu un oftat înlăcrimat.

– Mă îndoiesc că veți avea ocazia, spuse Gwendolyn cu fermitate, pentru că intenționez să mă întorc în patul meu până să se crape de ziuă.

Dar Marsali și tovarășii ei aveau alte idei. De câte ori Gwendolyn încerca să se ridice de pe scaunul pe care îl așezaseră în fața focului, o împingeau la loc. Deja îi scosese rochia de lână și o îmbrăcaseră forțat cu un veșmânt alb, mult mai potrivit pentru o fecioară sacrificată.

În timp ce restul femeilor o trăgeau de păr și îi despleteau cozile, Baba Hay o privi în ochi.

– Mama ei a fost așa o frumusețe. Mare păcat că fătuca nu-i frumușică așa ca surorile ei.

Cuvintele bătrânei nu o răniseră prea tare pe Gwendolyn. Se resemnase de mult timp deja că ea era sora cea deșteaptă dintr-o familie de frumuseți legendare.

Granny o prinse de buza inferioară și se uită în gura ei.

– Dar are niște gropițe drăguțe și dinți frumoși, adăugă și își dezveli dinții îngălbeniți.

– Și un păr minunat de blond, spuse Marsali, trecându-și degetele murdare prin coama strălucitoare.

Părul ei castaniu-închis îi atârna în șuvițe drepte și nespălate în jurul feței.

– Numai dacă nu ar fi fost atât de grasă, spuse răstit nevasta lui Ailbert, încă îndurerată după încercarea lui Gwendolyn de a susține că fusese amanta bărbatului ei.

Gwendolyn trebui să își muște limba ca să nu răspundă că sărmana femeie o depășea cu mult în greutate.

– E taman bine că ai fost aleasă tu, fetiço, zise Marsali cu blîndețe, aruncînd o privire plină de iubire spre leagănul din colțul camerei, unde dormea fetița ei, în siguranță, departe de ghearele lacome ale Dragonului. La urma urmelor, deja ai douăzeci și cinci de ani. Slabe șanse să-ți mai găsești un bărbat la vîrsta asta.

– Sunt mai mică decît Glynnis și Nessa, le atrase ea atenția.

– Așa-i, dar Glynnis deja a îngropat doi bărbați, iar Nessa poate alege oricare flăcău din sat, după pofta inimii.

– Poate că Moș Tavis ar lua-o pe Gwennie de nevastă, sugeră Kitty, plină de speranță.

Gwendolyn se cutremură.

– Nu, mulțumesc. Aș prefera mai degrabă să fiu mîncată de un dragon, decît tocată mărunt, pînă la moarte, de un tâlhar bătrîn.

În timp ce Marsali îi aranja părul în jurul umerilor ca o man-tie strălucitoare, un tunet zgudui casa, făcîndu-le să tresară speriate. Gwendolyn își împreună mîinile în poală, pentru a le ascunde tremurul.

– Nu trebuie să îți faci griji pentru tata, o asigură Nessa. Vom avea noi grijă de el.

– Ultima dată cînd l-am lăsat în grija voastră, spuse Gwendolyn, cămașa lui de noapte a luat foc pentru că ai fugit cu nepotul măcelarului și l-ai lăsat să stea prea aproape de vatră.

Glynnis lăsă în jos batista.

– Dar de data asta mă va avea pe mine drept ajutor.

– Tu ești cea care l-a lăsat să plece singur în viscol, pentru a se lupta cu englezii invizibili, îmbrăcat numai cu un kilt scurt și o sabie. Aproape că a murit înghețat înainte să îl găsesc, îi aminti Gwendolyn.

Își încheștă mîinile, luptîndu-se cu un atac de panică. Era dureros de clar că sora ei, Kitty, deja nu mai avea nevoie de ea, dar ce avea să se aleagă de tatăl ei dacă ea ar fi pățit ceva? Nu ar fi durat mai mult de o oră ca temperamentul iute la mînie al lui Izzy să îl aducă pe bietul suflet în pragul lacrimilor.

– Nu există nici un dragon, mormăi în barbă. Voi fi acasă la timp pentru a-i pune tatei în castron terciul de ovăz.

Un bubuit asurzitor zgudui căpriorii din acoperiș, iar Gwendolyn tresări violent. Cu toate astea, numai când văzu expresiile pline de vinovăție și de groază de pe chipurile palide ale celorlalte femei, își dădu seama că bubuitura aceea nu fusese un tunet, ci loviturile de pumni care băteau în ușă.

Veniseră după ea.

Deși îi legaseră mâinile în față, Gwendolyn înainta încruntată, cu pași mari, înaintea mulțimii, refuzând să fie târâtă după ei. Vântul îi biciuia obrazii cu șuvițele de păr. Fulgerele trosneau pe cer, iar tunetele huriau și creșteau în intensitate ca ghiorțăitul intestinelor din stomacul unei bestii uriașe. Deși se îmbărbătase pentru momentul în care avea să înceapă să plouă, tot tresări când primele picături de ploaie îi loviră fața.

Stropii grei făcură torțele mulțimii să sfârâie și să arunce scântei, iar Gwendolyn simți mirosul puturos al pantei umede.

Ross și Ailbert mergeau alături de ea, îndemnând-o să înainteze de-a lungul cărării abrupte și înguste care își urma linia șerpuitoare până în vârful stâncii. Gwendolyn se uită numai înainte până când umbra castelului Weyrcraig căzu asupra lor.

Fortăreața se ridica în vârful stâncii, straniu de frumoasă până și în ruină. În noaptea asta nu pâlpâia nici o lumină prin sălile pustii și nu îi întâmpină nici un cântec fantomatic de cimpoaie. Cu toate astea, locul care fusese odinioară castelul drag și plin de visuri al lui Gwendolyn devenise motiv de coșmaruri, umplând-o de groază. Ailbert blestemă în barbă și până și picioarele greoaie ale lui Ross tremurară un pic. În timp ce o împingeau ca să pornească mai departe, Gwendolyn se împiedică pentru prima dată de când o prinseseră.

Când ieșiră dintre pereții protectori ai vâlcele, furia dezlănțuită a furtunii se abătuse asupra lor. Gwendolyn era biciuită de ploaie, care îi lipise pânza rochiei de corp și o udase până la piele. Vântul porni să urle asurzitor în timp ce ploaia torențială stinse ultimele torțe, lăsându-i aproape în întuneric. Grăbindu-și pașii, sătenii scrutară cerurile, ca și cum s-ar fi așteptat ca pieirea lor să se coabore din norii înspumați pe aripi de foc.

Ross o smuci fără milă, și Gwendolyn căzu cu toată greutatea pe un genunchi. Nu luă în seamă durerea ascuțită și se sili să meargă mai departe, de teamă că mulțimea ar fi putut să o calce în picioare. Panica lor devenise ceva palpabil... o otravă cu gust metalic care îi stătea în gât. Nu știa dacă să se simtă îngrozită sau ușurată când în fața lor apăru din umbră ceea ce mai rămăsese din porțile de fier care fuseseră spulberate de tunurile englezilor, cu aproape cincisprezece ani în urmă.

De data asta, nu fu Gwendolyn cea care șovăi, ci sătenii.

Până în noaptea asta, toate ofrandele pentru Dragon fuseseră lăsate în afara porților.

Cu excepția câtorva flăcăi îndeajuns de nebuni și de proști încât să accepte o provocare din partea prietenilor mai puțin curajoși, nimeni nu mai trecuse printre cele două porți din acea dimineață mohorâtă din urmă cu cincisprezece ani, când sătenii purtasera trupurile căpeteniei lor și ale familiei sale până jos, în vale.

Pentru o clipă, Gwendolyn crezu că ar putea fi salvată. Crezu că nu vor îndrăzni să intre în sanctuarul sfânt al castelului.

Dar asta era înainte ca Ross să smulgă din țâțâni una din porți.

– Haideți să terminăm odată cu asta! strigă Ailbert și picăturile de ploaie cădeau precum lacrimile pe obrajii lui sfrijțiți.

Gwendolyn începu să se zbată cu adevărat în timp ce o conduceau dincolo de porți. Avusese timp destul să își facă primele impresii: pereți de piatră acoperiți de licheni umezi; statuia fără cap a unei femei înveșmântate în marmură unduitoare; o serie de lespezi de piatră care duceau spre o ușă spartă.

De îndată ce o târără până în mijlocul curții, lui Ross nu îi luă mult până să găsească o gaură în pavajul sfărâmat și acoperit de buruieni. Lachlan îi înmână un ciocan și, cu o lovitură puternică, înfipse un țaruș în pământ.

Ailbert îi legă bine mâinile la spate, îi trecu o funie peste piept, talie și coapse pentru a o lega de stâlpul gros de lemn, după care murmură:

– Domnul să aibă milă de sufletul tău, fetițo!

– Dacă mă lăsați aici, nu sufletul meu va avea nevoie de îndurare, ci ale voastre! amenință ea în timp ce dinții îi clănțăneau.

Mai ales dacă pier din cauza furtunii și vă întoarceți ca să-mi găsiți numai oasele.

– Dragonul se va scobi cu ele între dinți până la venirea dimineții, mârâi Ross.

Înainte să îl poată scuipa în față, cerul explodează. O limbă bifurcată de foc coborî din ceruri, urmată de bubuitul de tunet al unei cozi șerpuitoare.

– E Dragonul! urlă o femeie. Vine după ea!

Un răget atotputernic părea că se revarsă chiar din gâtul iadului. Zgomotul lui asurzitor continuă parcă la nesfârșit, făcându-i pe săteni să fugă în noapte și lăsând-o pe Gwendolyn la mila Dragonului.

Gwendolyn nu ar fi putut să spună când a închis ochii și a început să țipe. Își dădu seama numai că vuietul se opri exact în același moment în care ea încetă să mai țipe. Îngrozită, căzu brusc, lăsându-se să atârne fără vlagă în legături. Parul drept, lipit de spatele ei, era singurul lucru care o menținea în picioare.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-și da seama că ploaia devenise o răpăială ușoară, mai mult melancolică decât amenințătoare. Avu nevoie de și mai multă vreme pentru a-și aduna curajul de a deschide ochii.

Când o făcu, descoperi că singurul însoțitor era statuia fără cap a femeii, din colț, care arăta la fel de jalnică și de abandonată pe cât se simțea și ea. Înghiți un nod de panică. Cel puțin ea încă mai avea capul pe umeri.

„Deocamdată.”

Vocea acelei fete venise de undeva din trecut... dintr-o vreme când crezuse că scânteierile luminițelor fantomatice băntuiau ținuturile mlăștinoase și bălțile, că piticii cocoșați se puteau transforma în bărbați arătoși pentru suficient de mult timp cât să ademenească fecioarele nevinovate spre pieire și că un băiat cu ochi de culoarea smaradelor ar fi putut să o confunde cu un înger.

Scrută umbrele, dându-și seama speriată că, până la urmă, nu era deloc singură.

Cineva... sau ceva... o urmărea.

Deși își folosi ultimele rămășițe de putere, Gwendolyn se forță să se ridice, refuzând să întâlnească orice fel de monstru, adevărat sau imaginar, în timp ce se ghemuia de frică.

– Eu nu cred în tine, să știi, strigă ea. Rușinată de croncănelile răgușite care îi ieșiră din gât, încercă din nou. Suntem în 1761, nu în 1461, iar eu nu sunt o țărancă ignorantă pe care o poți intimida cu farsele tale superstițioase!

Când vorbele ei sfidătoare fură întâmpinate numai de șoapta ploii, se întrebă dacă nu cumva nu îi fusese afectată sănătatea mentală pe drumul chinuitor până la castel.

Mișcă brusc din cap pentru a-și scoate din ochi o șuviță udă de păr.

– Trebuie să știi că sunt adepta științei și a gândirii raționale. Ori de câte ori călătorește la Londra, reverendul Throckmorton îmi aduce publicațiile Societății Regale pentru Îmbunătățirea Cunoașterii Naturii prin Experiment!

O pală de vânt se năpusti prin curte, smulgându-i cuvintele și făcându-i pielea de găină. Acolo. În colțul din stânga ei, se mișcase ceva, nu-i așa? Chiar în timp ce se uita, o umbră fără formă începea să se distingă de celelalte. Trupul începu să îi tremure, înfiorat dintr-un motiv care nu avea nimic de-a face cu ploaia sau frigul.

– Tu nu ești, șopti ea, rugându-se ca, spunând asta de suficient de multe ori, să se adeverească. Tu nu ești. Nu ești adevărat. Nu cred în tine.

Toate instinctele o forțau să închidă ochii pentru a face să dispară forma care începea să se distingă încetul cu încetul din întuneric. Dar aceeași curiozitate blestemată care o îndemnase odinioară să înmoaie una dintre broboadele lui Izzy într-o sticlă cu ulei și apoi să îi dea foc... în timp ce Izzy o purta, nu o lăsa nici măcar să clipească.

În cele din urmă, nu aripile puternice de abanos care se unduiau din umerii lui extrem de lați, și nici fumul argintiu care îi ieșea pe nări îi aduseră pierzania lui Gwendolyn. Ci chipul lui... un chip mai îngrozitor și mai frumos decât oricare altul pe care și l-ar fi putut imagina.

Chipul acela fu ultimul lucru pe care îl văzu înainte să dea ochii peste cap și să cadă leșinată.

Capitolul 3

În timp ce bărbatul care își spunea Dragonul se uita șocat de uimire la ofranda pe care i-o lăsaseră sătenii, trabucul aprins îi căzu dintre buze și se stinse cu un sfârâit într-o băltoacă.

– Știu că ți-ai câștigat reputația de-a le face pe femei să leșine, remarcă cel care îl însoțea ieșind din umbre și ridicându-și sprânceana blondă, dar nici una nu a făcut asta numai la vederea ta.

Dragonul dădu ocol parului, iar pelerina lungă i se lipi de glezne la fiecare pas.

– Ce dracu' i-a făcut să îmi aducă o femeie? Tot ce-am vrut a fost o bucată de vânat și o carafă de whisky ca să îmi încălzesc oasele în noaptea asta mizerabilă.

– Aș fi gata să pun pariu că ea ți-ar putea încălzi oasele, spuse prietenul său în timp ce privea cu apreciere sâni plini și coapsele voluptuoase ale femeii. Este ceea ce guraliva mea strămătușă Taffy, care a fost odinioară amanta lui George I, ar numi „femeie de prăsilă”.

Ea părea să poarte un material diafan și lung, care aducea mai mult a cămașă de noapte decât a rochie. Ploaia îi lipise materialul de piele și nu prea mai lăsa nimic pe seama imaginației. Umbra unui sfârc întunecat se ivea timid de sub șuvițele ude de păr blond care se revărsau peste pieptul ei.

Dându-și seama, cu o tresărire, că și el se holba la ea cu aceeași lăcomie ca și prietenul lui, Dragonul își scoase pelerina și o înfășură în jurul ei, blestemând în barbă.

Când leșinase, căzuse înainte. Îi ridică ușor bărbia cu un deget și scoase la vedere un maxilar puternic, și totuși foarte feminin. Urma unei gropițe îi înnobila obrazul. Avea buzele pline, iar pielea îi era fină și albă ca lâna oilor.

– Ticăloși sălbatici, murmură el în timp ce trăgea de legăturile care o țineau. Să o lase legată ca pe un miel de sacrificiu. Ar trebui să îmi iau pistolul și să îi împuşc pe toți.

– Atunci ar putea crede că te-a nemulțumit darul lor.

Îi aruncă o privire sumbră prietenului său. Începea să plouă greu din nou, și fu nevoit să clipească pentru a-și elibera genele dese de picăturile de apă. Sforile ude opuneau rezistență încercărilor sale de a le deznoda. Când văzu tăieturile adânci pe care le făcuseră în carnea fragedă de pe brațele ei, înjură din nou, mai violent de data asta. În timp ce îi freca încheieturile, încercând să îi repună sângele în mișcare, ea gemu.

Căzu și ultima sfoară. Genunchii ei cedară exact când el o prinse în brațe și porni spre castel.

Cel care îl însoțea se trezi brusc la realitate.

– Chiar crezi că e înțelept din partea ta să faci asta? Dacă îți vede fața...?

Nu termină întrebarea, dar Dragonul cunoștea prea bine consecințele periculoase ale unei asemenea nebunii. Se întoarse brusc, iar cascada de păr auriu al femeii se revărsă peste brațul lui.

– Și ce propui să fac cu ea? Să o las aici, afară, să se înece în furtuna asta ca un pui de pisică abandonat?

Un fulger despică cerul cu un zgomot asurzitor, iar el nu mai auzi răspunsul prietenului său, în timp ce trupul femeii începu să tremure violent. Părea că s-au rupt băierile cerului, dezlănțuindu-se potopul. Dragonul adăposti la pieptul său trupul femeii și fugi spre castel, pentru că nu îi rămăsese nici o altă variantă decât să o ducă în bârlogul lui.

Fără măcar să se sinchisească să deschidă ochii, Gwendolyn se întinse și mai că nu torcea, mulțumită. Nu visase niciodată că ar fi putut să fie atât de confortabil în burtă/unui dragon. În strălucirea nesfârșită ce-o orbise înainte ca ființa aceea să iasă din întuneric, avusese destul timp să își imagineze cum flăcările îi ard carnea de pe oase, sau cum carnea îi este smulsă de acid fierbinte.

Se rostogoli pe-o parte, rezemându-și obrazul de o pernă mare și pufoasă. Comparativ cu salteaua înțepătoare și umplută cu paie pe care o împărțea cu Kitty, acum se simțea de parcă ar fi dormit

în puf. Mirosul îmbătător de lemn de santal și mirodenii o învălui. Poate că nu se afla în burta unui dragon, cugetă ea, ci în rai.

Se trezi de tot și înțepeni. Până și timidul reverend Throckmorton predicase mai mult despre pericolele iadului decât despre plăcerile raiului. Până în acel moment, nu era sigură că îl crezuse pe cuvânt în privința nici unuia dintre aspecte. Pe de altă parte, nu crezuse nici în dragoni.

Trase aer în piept pentru a se liniști, apoi se ridică în șezut și deschise ochii. În timp ce privirea îi cerceta împrejurimile, aerul îi ieși din plămâni într-un oftat de uimire sinceră. Categorie, acesta era un rai mult mai exuberant și mai decadent decât orice îndrăznise piosul reverend să își imagineze!

Ea plutea în mijlocul unei oaze sclipitoare de satin albastru-închis. Draperiile mototolite învăluiau un pat cu patru picioare, ale cărui coloane sculptate se ridicau în sus în spirale elegante. Patul era înconjurat de lumânări aprinse... făcute nu din seu urât mirositor, ci din ceară parfumată, care se topea frumos și cădea în cascade pe brațele elegante ale candelabrelor. Făcliile aruncau o lumină pălpăitoare înspre ceruri, atrăgându-i privirea spre picturile murale de pe tavanul rotund.

Femei goale, atât zeițe cât și muritoare, se jucau în poienite pictate în tonuri de pastel, iar carnea lor rozalie atât de mult dezvelită o făcea pe Gwendolyn să se simtă la fel de subțirică precum Kitty. Se aflau acolo Persefona, părăsind primăvara pentru a-și abandona inima în mâinile lordului întunericului; Ariadna, care îi ghida pe iubiții ei prin labirintul monstrului; Psyche, care se trezea pe un pat de flori în timp ce Cupidon o privea din umbră, cu fața lui frumoasă ascunsă pentru totdeauna de ochii ei curioși.

Gwendolyn își întinse gâtul, atât de fermecată de senzualitatea lor lipsită de rușine, încât de-abia dacă simți că îi alunecă cearceaful de pe umăr. Nu ar fi observat deloc asta, dacă în acel moment nu ar fi auzit o suflare aspră care nu era a ei. Se uită în jos, iar pielea i se făcu de găină când descoperi că, sub învelitoare, era la fel de goală ca Psyche. Trase repede pânza până la bărbie și își ridică încet capul.

Lumina lumînărilor dădea patului strălucirea nepămînteană a unui altar, dar lăsa colțurile camerei învăluite în întuneric. Cu toate astea, știa că nu este singură.

Își dorea să fi acordat mai multă atenție predicilor reverendului Throckmorton. Poate că, la urma urmelor, nu se afla în rai. Poate ce acest iatac decadent era un loc de chin nesfârșit, deghizat în plăcerile întunecate ale cărnii. Gwendolyn își dădu părul din ochi cu o mișcare a capului.

– Numai lașii de cea mai joasă speță ar spiona o femeie din umbră. Te provoc să îți arăți chipul.

Auzi un pas înăbușit și regretă pe loc provocarea pe care o lansase. Dacă acesta era iadul, ea era pe cale să îi cunoască stăpânul.

Capitolul 4

– Nu e nevoie să te albești la față sau să te ghemuiești sub pături. Eu nu sunt nici dragon, nici monstru. Sunt doar un om.

Gwendolyn se făcu mică într-un colț și strânse puternic așternutul la piept, pentru că, mai mult decât propria goliciune, ușoara mângâiere a vocii de bariton părea, cumva, o amenințare mai mare la adresa virtuții ei. Nu știa dacă să se simtă speriată sau ușurată când bărbatul se opri, înainte să iasă din umbră. Sclipirea nestatornică a lumînărilor îi forța ochii să se concentreze. Nu distingea nimic în afară de o siluetă care se sprijinea de perete cu o eleganță indiferentă.

– Dacă mă ghemuiesc sub pături, domnule, spuse ea, o fac pentru că un libertin nerușinat mi-a furat hainele.

– Ah, dar dacă aș fi fost un libertin nerușinat, nu ar mai fi fost nevoie să îți fur hainele. Mi le-ai fi dat de bunăvoie.

Tonul sacadat cu care fuseseră rostite aceste cuvintele nu avea nici cea mai mică urmă de poticneală care să mai îndulcească zeflemeaua. În ciuda voinței sale, Gwendolyn fu asaltată de imaginea unor mâini puternice, masculine, care îndepărtau materialul

ud de pe pielea ei goală. Își încleștă dinții pentru a ascunde un tremur care nu prea avea de-a face cu frica ei.

– Îndrăznești să mă acuzi de lașitate, și totuși tu ești cel care se ascunde în umbre, prea fricos ca să îți arăți chipul.

– Poate că am luat precauția asta nu pentru că mă tem pentru mine, ci pentru tine.

– Chipul tău e chiar atât de îngrozitor? Mă va face să înnebunesc sau mă va transforma în stană de piatră?

– Deja te-a făcut să leșini, nu-i așa?

Gwendolyn își duse degetele la tâmpile și se încruntă, fără să fie capabilă să invoce mai mult decât o colecție de amintiri neclare ale acelui moment din curtea castelului: mirosul ploii, bătaia aripilor, un rotocol argintiu de fum... și chipul lui. Un chip cu atât mai îngrozitor, cu cât era imposibil să existe. Se forță să păstreze amintirea aceea, dar ea se topi în uitare, mai greu de atins decât străinul care o tachina din umbre.

– Cine ești? întrebă ea.

– Sătenii din Ballybliss îmi spun Dragonul, răspunse el.

– Atunci eu te voi numi șarlatan. Pentru că numai un șarlatan ar putea săvârși o farsă atât de crudă.

– Mă rănești, milady, se plânse el, deși zâmbetul pe care îl auzi în vocea lui îi spuse că reușise doar să îl amuze.

Își îndreptă umerii și își aruncă o șuviță umedă peste umăr.

– Trebuie să știi că nu sunt o lady, începui, și urechile ei erau atât de ciulite ca să îi asculte mișcările, că ar fi putut să jure că îl aude cum ridică dintr-o sprânceană. Cel puțin, nu în cel mai strict sens, adăugă ea. Tatăl meu nu deține nici un titlu.

– Scuză-mi supoziția. Nu vorbești limba vulgară atât de obișnuită la acești sălbatici din Highlands, așa că, firește, am presupus...

– Mama a fost o lady. Fiica unui baron din Lowland. A murit când eu aveam nouă ani.

Gwendolyn își ridică bărbia cu gândul la durerea pe care timpul nu prea reușise să o domolească.

– Faptul să nu ești de viță nobilă nu denotă o lipsă pentru mine, pentru că, te asigur, nici eu nu sunt un gentleman.

Nu era sigură dacă îi putea lua vorbele drept o încurajare sau o avertizare. Gwendolyn îndrăzni să se uite sub cearceafuri înainte să îi zâmbească la fel zeflemitor pe cât își imagina că zâmbește el.

– Mi-am dat seama de asta. Dacă ai fi fost, aș fi avut haine pe mine.

– Și te-ai fi aflat în pericol iminent de-a muri de febră. Vocea îi deveni mai aspră. Ceea ce mă face să-ți pun și eu o întrebare. Cum anume ai ajuns să fii udă learcă și legată de un par în mijlocul curții mele?

Gwendolyn se încordă.

– Scuză-mă că am dat dovadă de maniere proaste și ți-am deranjat prețioasa singurătate, milord Dragon. Mi te și închipui cum stăteai cu copitele despicate rezemate de vatră, savurând sânge cald de pisică dintr-un poc, când ai auzit strigătele mulțimii. „Tunete și fulgere!” ai mârâit. „Cred că cineva mi-a lăsat iar în prag un sacrificiu uman.”

Bărbatul rămase tăcut atât de mult, că Gwendolyn începu să tremure. În cele din urmă, când veni, răspunsul lui fu la fel de sec precum zdrăngănitul unor oase de dragon.

– De fapt, savuram un pahar bun de vin de Porto când am auzit gălăgia. A trebuit să renunț la sângele de pisică pentru că îmi dădea indigestie.

Gwendolyn fu luată prin surprindere de pâlpâirea orbitoare a unui chibrit.

Flacăra se stinse înainte să apuce să clipească, lăsând în urmă mirosul fumului de trabuc și un punct strălucitor în întuneric.

– Deci sătenii te-au târât în sus pe stâncă pe o ploaie torențială, te-au legat de parul ăla și te-au lăsat să mori în mâinile mele, spuse el și pufni. Și mai au tupeul să mă numească pe mine „monstru”.

Gwendolyn își fixă privirea în zona în care ar fi trebuit să fie ochii lui, pentru a se uita direct la el.

– Nu văd cum ai putea să îi condamni, când nu au făcut decât să răspundă cererilor tale pline de lăcomie.

Un nor de fum pluti din întuneric, drept reacție.

– Eu am cerut o bucată de vânat și o carafă cu whisky, nu o femeie.

– Dar asta nu e tot ce ai cerut, nu-i așa? întrebă ea încet.

Tăcerea lui bruscă o avertiză să continue cu grijă.

– De ce le iei apărarea, când lor le pasă atât de puțin de tine, încât sunt în stare să te alunge de parcă nu ai fi cu nimic mai importantă decât un sac de gunoi?

– Pentru că ei sunt proști, lipsiți de educație și au fost induși în eroare, dar tu nu ești nimic altceva decât un tâlhar meschin, care se folosește de superstiții prostești și terorizează oameni nevinovați!

Vârful strălucitor al trabucului dispăru, de parcă l-ar fi tăiat într-o criză de furie.

– Poate că sunt ignoranți. Dar sunt departe de-a fi nevinovați. Au mai mult sânge pe mâini decât mine.

Până în acel moment, Gwendolyn ar fi putut să jure că acela care o capturase era englez, dar un „r” slab se strecură printre vorbele sale, odată cu pasiunea din glas, ca lumina lunii care cădea peste iarba sălbatică.

– Cine ești? șopti ea din nou.

– Poate că eu ar trebui să fiu cel care să pună această întrebare, sugeră el pe un ton și mai sacadat ca înainte. Cum ar trebui să te strig?

Frustrarea îi dădu curaj.

– Refuzi să îmi spui cine ești, dar eu nu duc lipsă de nume pe care să te strig.

– Adică laș? Tâlhar? Șarlatan? propuse el.

– Ticălos. Bandit. Escroc, adăugă ea.

– Haide, încercă el să o convingă. M-aș fi așteptat la mai multă imaginație de la limba aia ascuțită a ta.

Gwendolyn își mușcă buza de jos, tentată să dezlănțuie un șir de blesteme care ar fi făcut-o pe Izzy să roșească.

– Numele meu este Gwendolyn. Gwendolyn Wilder.

Trase repede aer în piept când o pală de vânt străbătu încăpearea și stinse toate lumânările. La început, crezu că el plecase și o abandonase în întuneric, dar în clipa următoare era acolo, înconjurând-o din toate părțile fără să o atingă măcar o dată. Ea îi simți

mirosul... izul de lemn de santal și mirodenii, pe cât de masculin, pe atât de amețitor. În acel moment, Gwendolyn știa exact unde se afla.

În bărlogul lui. În camera lui. În patul lui.

– De ce tu? Șoaptele lui răsunară pe un ton urgent. De ce te-au ales pe tine?

Pentru urechile lui Gwendolyn, cuvintele lui aveau intenționat o aluzie plină de cruzime. „De ce nu au ales pe cineva mai drăguț? Pe cineva mai slab? Pe cineva ca Glynnis sau Nessa, sau chiar Kitty?”

Închise ochii, mulțumită că nu îi putea vedea obrajii arzând.

– M-au ales pe mine deoarece, în Ballybliss, fecioarele sunt chiar mai neobișnuite decât un dragon.

Mâna lui îi mângâie părul umed, iar tandrețea înșelătoare a gestului îi aminti fără cuvinte că poate fi mai periculos să se afle la mila unui bărbat decât a unui monstru.

– O mie de lire. Țasta este prețul pe care îl pun pe inocența zilele-astea?

El nu mai aștepta un răspuns pe care ea nu îl avea. Urmă altă pală de vânt, apoi și mai mult întineric. Dar de data asta, Gwendolyn știa cu absolută certitudine că el plecase.

Își îmbrățișă genunchii ridicați la piept și privi în sus către picturile murale pe care nu le mai putea vedea, simțindu-se mai singură ca niciodată.

Dragonul nu avusese niciodată o slăbiciune pentru fecioare.

Poate că trupul lor era delicios de fraged, dar pentru a le intra în grații era nevoie de prea mult farmec și răbdare, două calități pe care nu prea le mai avea de ceva timp.

Pe măsură ce urma drumul șerpuitor până în adâncurile castelului, călcând peste pietre sparte și pete de sânge străvechi fără să clipească, își blestemă ghinionul. Nu intenționase niciodată ca farsa lui elaborată să ademenească o femeie în bărlogul lui. Mai ales nu o femeie capabilă să-l scoată din minți, ca aceea care nu îl lăsa să doarmă.

Când o întinsese pe așternuturile mototolite ale patului, desfăcuse pelerina și începuse să îi dea jos pânza udă de pe pielea

rece ca gheața, se gândise numai să o încălzească. Dar pe măsură ce dezgolea fiecare centimetru de piele albă ca zăpada, detașarea, care de obicei îl servise atât de bine, îl părăsise. Propriul trup îi fusese cuprins de o fierbințeală primară care mocnea jos în pântecul lui, și care îl făcuse să ardă de nevoia de-a o atinge. Fusese suficient de torturat când ochii i se opriseră pe rotunjimile generoase ale sânilor ei, dar când se surprinsese încercând să zărească peticul de păr moale și blond pe care știa că avea să îl găsească între coapsele ei, smulsese cu putere cearcaful și îi acoperise trupul.

În timp ce rămăsese de veghe la lumina lumânărilor, așteptând să-și recapete cunoștința, avusese destul de mult timp să se întrebe dacă devenise atât de monstruos încât să fie tentat să ia cu forța o femeie leșinată.

Mări pasul și își aranjă o șuviță de păr umed care îi căzuse în ochi.

Altfel, nu era ca și cum prizoniera lui ar fi fost o inconștientă. După cum îl avertizase în curte, ea era cea mai conștientă dintre ființe... o adeptă a științei și gândirii raționale care devora publicațiile Societății Regale de Îmbunătățire a Cunoașterii Naturii prin Experiment. Ea nu credea în dragoni și nu credea în el.

Ar fi putut foarte bine să spună chiar el insulta aceea, pentru că nici el nu avea încredere în propria persoană.

Dacă se așteptase ca ochii ei mari și albaștri să se umple de lacrimi în timp ce pleda pentru libertatea și viața ei, fusese dezamăgit. Fata chiar îndrăznise să îl dojenească pentru că fusese lacom. Probabil că dacă ar mai fi avut conștiință, ar fi reușit să îl facă să-i fie rușine.

Clătina din cap gândindu-se la îndrăzneala ei, când ocoli colțul și descoperi că nu mai avea șanse prea mari să își usuce hainele ude pentru că fotoliul lui confortabil, focul din vatră și sticla lui de vin de Porto fuseseră rechiziționate în lipsa lui.

Încăperea de sub pământ servise odinioară ca anticameră la temnița castelului și adăpost pentru gărzile sale. Topoare ruginite, săbii cu două tăișuri și săbii cu tăișul lat decorau pereții reci și umezi de piatră, dând încăperii tot farmecul primitiv al unei camere medievale de tortură. Dar atmosfera sumbră nu părea să îl deranjeze pe bărbatul care stătea relaxat în fotoliul Dragonului,

cu picioarele descălțate întinse spre focul care trosnea în vatra de piatră. Își schimbase pelerina umedă cu un tartan cu roșu și negru. O tichie elegantă, decorată cu o cocardă cu pene albe, îi cădea pe frunte, asortându-se perfect cu cimpoiul rezemat de genunchi.

Dragonul înaintă până la vatră și primi o privire somnoroasă de la „micuțul” pufos și gri care se încălzea pe pietrele din fața focului. Îl luase pe Toby în speranța că uriașul motan își va aduce contribuția la diminuarea populației de șoareci din castel. Dar se părea că Toby și șoarecii ajunseseră la un fel de înțelegere ca între gentlemeni. Șoarecii aveau să se înmulțească în continuare, iar Toby avea să doarmă douăzeci și trei de ore pe zi.

Dragonul nu-și dădu seama cât de obosit era până când nu avu unde să se așeze. Se roti de jur împrejur, ignorând întrebarea nerostită din ochii prietenului său.

– Dacă o să continui să mărșăluiești pe parapete behăind din cimpoiul ăla, Tupper, vom fi descoperiți cu siguranță.

– Din contră, răspunse Tupper ridicând paharul cu vin într-un toast plin de vanitate. Sunt un cântăreț destul de bun. Nu behăi deloc. Iar toți sătenii cred că sunt o fantomă.

Dragonul mișcă din cap.

– Nu pot să înțeleg de ce ești atât de îndrăgostit de țara asta blestemată și de toate marafeturile ei ridicole.

– Ce nu-i de iubit? exclamă Tupper și accentul fals pe care îl adoptase încă de când ajunseseră în Highlands devenise mai sesizabil cu fiecare cuvânt. Munții învăluți în ceață? Luminițele strălucitoare care se văd prin văi? Farmecul bizar al acestui popor?

– Ceața? Frigul? Umezeala? ripostă Dragonul, apropiindu-se cu spatele de foc.

Tupper îi aruncă o privire vicleană, care nu se potrivea deloc cu înfățișarea lui angelică.

– Așa-i, dar cu o drăguță frumoasă care să-ți încălzească patul, până și frigul și umezeala pot deveni suportabile.

– Dacă te referi la „drăguța frumoasă” pe care tocmai am lăsat-o în patul meu, pot să te asigur că frigul și umezeala ar fi companioni mai buni, într-o noapte singuratică, decât disprețul glacial afișat de ea.

Dintr-odată interesat, Tupper se aplecă înainte în scaun și renunță la accent din milă față de prietenul lui.

–Și ce crimă groaznică a comis fătuca asta ca să merite să fie aruncată în ghearele unuia de teapa ta?

Dragonul se prăbuși cu greutate pe marginea vetrei, ignorând mârâiala de protest a lui Toby.

–Nu a făcut nimic. E nevinovată.

Tupper fornăi.

–Poate după părerea ei, dar nu și în ochii sătenilor. Deci ce este? O criminală? O hoată? O sclipire plină de speranță îi luminează ochii căprui. O târfă?

–De-aș fi atât de norocos. Cel puțin, cu o târfă, aș ști ce să fac. Dar e mult mai rău de-atât. Sătenii cu vrut să o ofere drept sacrificiu. Dragonul simțea cum i se îndeștează maxilarul în timp ce se străduia să rostească un cuvânt pe care nu prea avusese ocazia să îl folosească în relațiile lui cu sexul frumos. Sacrificarea unei virgine.

Tupper se holbă la el pentru un moment, înainte să-și dea capul pe spate și să râdă în hohote.

–O virgină? Ți-au oferit o virgină? O, asta e nemaipomenit!

–Nu chiar. Se pare că sătenii cred că ea face cât o mie de lire.

Tupper deveni dintr-odată serios.

–Eu am încercat să-ți spun că era prea devreme să joci cartea aia. Ar fi trebuit să le lași timp să se agite din pricina cererii tale. Timp destul cât să înceapă să-și arunce ocheade și să se întrebe care dintre ei ar putea avea îngropată în pivniță comoara aia furată. Oftă plin de reproș și zburli penele care atârnav pe pălărie. Dar cine sunt eu, Theodore Tupperingham, fiul muncitor al unui viconte lipsit de importanță, ca să îl contrazic pe cel care s-a uitat cu ochii lui pe țeava tunurilor care scuipau foc în Louisburg? Un om pe care Coroana l-a făcut cavaler pentru fapte de vitejie și pentru că a adunat o mică avere folosindu-și doar mintea ascuțită și totala lipsă de grijă pentru propria viață? Eu provin dintr-o lungă descendență de lași plângăcioși. Tot ce trebuie să fac pentru a-mi moșteni titlul este să trăiesc mai mult decât tatăl meu, bolnav de gută și având palpitații la inimă.

Pentru că Tupper își mișca paharul și împrăștia vin pe lespezile de piatră, Dragonul i-l smulse din mână.

– N-ar trebui să bei vin de Porto, știi? Te face să vorbești verzi și uscate.

– Iar pe tine te face să cazi în melancolie, replică Tupper recuperându-și paharul și golindu-i conținutul.

Dragonul își afundă degetele în coama bogată a lui Toby. O picică mai prietenoasă ar fi început să toarcă, dar mustățile lui Toby se strâmbară într-un rânjet regal.

– Am ajuns într-o fundătură, Tup. Ce-o să ne facem cu ea?

Tupper se așază la loc pe scaun.

– Ți-a văzut fața?

– Sigur că nu. Poate că sunt complet nebun, dar nu sunt idiot.

– Atunci poate să nu e prea târziu pentru mine să mă deghizez ca unul dintre acei țărani sălbatici și să o duc înapoi în sat.

– Și apoi ce? Să o lași în piață cu un bilet prins de rochie, pe care să scrie „Mulțumesc mult pentru delicioasa virgină, dar aș prefera o târfă bună și gustoasă”? pufni el.

– Pe ei i-ai putea păcăli cu un asemenea șiretlic, dar e prea târziu s-o mai păcălim pe ea. Deja crede că nu sunt nimic altceva decât un șarlatan lacom, pornit să-i jupoaie pe săteni de toate bunurile lor.

– Nu ai putea s-o ameninți cu mânia ta crâncenă dacă îndrăznește să te dea în vileag? Tupper pocni din degete. Cum rămâne cu zvonul meu legat de dragonul-care-se-transformă-după-voie-în-om? Eram mândru de asta în mod special.

– Și ar fi putut funcționa dacă ei mi-ar fi oferit o fătucă fără minte, speriată de propria umbră. Clătină din cap, iar exasperarea lui căpătă o tentă reticentă de admirație. Aceasta nu va fi atât de ușor de păcălit. Dacă o lăsăm să plece, va aduce tot satul pe capul nostru. Iar eu nu sunt pregătit pentru asta. Nu încă. După ce se ridică pentru a se plimba prin odaie, Toby își întinse trupul de tot, ocupând fiecare centimetru din zona vetrei pe care șezuse Dragonul. Se pare că nu am altă variantă decât să adaug răpirea la lista mea din ce în ce mai mare de păcate.

– Deci intenționezi să o păstrezi?

–Pentru moment. Dar ea nu trebuie să îmi vadă niciodată fața.

Tupper ridică paharul la buze înainte să își aducă aminte că este gol.

–Și dacă te vede?

Dragonul își privi prietenul, iar buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar.

–Atunci va descoperi să există lucruri mai întunecate decât dragonii. Trebuie să-ți amintești, Tup... Sătenii doar cred despre tine că ești o fantomă. Eu chiar sunt una.

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi, Gwendolyn era și mânioasă, și infometată... o combinație periculoasă când era în cele mai bune toane, ceea ce categoric nu se întâmpla în momentul de față. Se zvârcolise toată noaptea gândindu-se la modul samavolnic în care se purtase milord Dragonul cu ea, și nu o ajutase deloc faptul că, de câte ori se trezise, îi simțise mirosul în nas.

Se ridică, ușurată că nu se mai afla înconjurată de întuneric. O rază subțire de lumină se strecura prin grilajul rotund de fier prins sus pe perete. Noaptea trecută, toate simțurile ei fuseseră învăluite de cel care o capturasă și nu băgase de seamă sunetul valurilor lovind stâncile undeva jos, în depărtare. Acum își dădu seama că probabil o dusesse într-unul dintre turnurile castelului care dădeau înspre mare, un turn care scăpase din bătaia tunurilor englezești cu mulți ani în urmă.

Se dădu jos din pat, înfășurând cearceaful de mătase în jurul ei ca și cum ar fi fost unul dintre veșmintele romane ce le acoperea pe semi-zeițele de pe tavan. Rochia ei din pânză zăcea într-un morman umed pe podea. Gwendolyn clătină din cap. Bănuia că ar fi fost prea mult să se aștepte ca Dragonul să atârne rochia undeva, ca să se poată usca.

În timp ce dădea ocol încăperii, trăgând cearceaful în urma ei, o cascadă de picățele de praf se ridică în aer, gâdilându-i nasul. Îi deveni foarte clar faptul că patul extravagant, așternuturile de satin și lumânările de ceară din candelabru erau o oază de lux într-un deșert de neglijență și delăsare. Un zâmbet superior i se ivi pe buze. Poate că milord Dragonul avea o inimă de bestie, dar categoric aprecia confortul specific oamenilor.

Pereții camerei erau acoperiți cu lambriuri decolorate și vopsea albă decojită.

Își vârî nasul în spatele unei draperii mâncate de molii și descoperi un closet străvechi. Orice idei ar fi avut să scape în jos pe deschizătură fură alungate după ce aruncă înăuntru o bucățică dezlipită de tencuială și își dădu seama că gaura era atât de adâncă, încât nu reuși să audă nici măcar ecoul aterizării. Cel puțin avea să fie scutită de umiliința de a-i cere Dragonului să-i golească oala de noapte. Deși, se gândi ea cu un zâmbet răutăcios, poate că merita să își sacrifice demnitatea numai pentru a o insulta pe-a lui.

În colț atârna o colivie de lemn decorată cu pânze de păianjen, iar ocupanții ei zburaseră de mult... sau cel puțin așa crezuse Gwendolyn până când se ridică pe vârfurile picioarelor ca să tragă cu ochiul prin zăbrelele coliviei și văzu oasele mititele îngrămădite pe fundul de lemn.

Se îndepărtă de colivie cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Fragilul cadavru avea un aer atât de trist, de ființă trădată. Odinioară, aparținuse unei creaturi vesele și ciripitoare care avusese încredere că se va întoarce cineva ca să o asculte cântând, ca să îi curețe colivia... ca să o hrănească.

Gwendolyn se întoarse împrejur, descoperind dintr-odată ce lipsea din cameră.

O ușă.

Se plimbă de-a lungul pereților, tentată să lovească în ei așa cum probabil lovise și nefericita pasăre cu aripile în zăbrelele coliviei sale, când își dăduse seama că nu se mai întorcea nimeni, niciodată. Aproape că-i venea să creadă că Dragonul aruncase vreo magie neagră asupra ei. Vreo vrajă diabolică ce i-ar putea permite

să vină și să plece după cum dorea, dar care avea să o țină prizoniera lui pentru totdeauna.

Se rezemă de perete, rușinată de groaza care pusese stăpânire pe ea. Ce avea locul acesta? Nu mai era castelul fermecat pe care îl crezuse odinioară, dar cu toate astea încă mai avea puterea de a-i trezi toate fanteziile din copilărie, fantezii pe care le înăbușise în anii pe care îi petrecuse având grijă de tatăl ei. Se simți chiar și mai rușinată când își dădu seama că era prima dată când se gândise la tatăl ei, din noaptea trecută.

Singura ei speranță pentru el era faptul să avea deseori pierderi de memorie. Dacă mintea lui bolnavă hotăra să se piardă în trecut, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori, poate că nici nu îi va simți lipsa.

Gândul acesta nu o făcu se să simtă atât de bine pe cât sperase.

Își îndreptă spatele. Soluția la dilema ei era în realitate destul de simplă. Unul dintre panelurile de lemn trebuia să fie o ușă.

Începu din nou să se plimbe de-a lungul pereților, de data asta folosindu-și degetele și încercând să desprindă fiecare panou. Curând se trezi înapoi de unde plecase, fără să fi auzit nici măcar vreun scârțâit care să-i dea speranțe. Dragonul ar fi putut foarte bine să o prindă în lanțuri de unul dintre pereții din temnița castelului.

– La naiba! blestemă ea și căzu peste un panou în timp ce stomacul îi ghiorăia de frustrare.

Un sunet îndepărtat de muzică îi ajunsese la ureche. Gwendolyn înclină din cap, recunoscând cuvintele și melodia cântecelului familiar, dar nu și vocea cântărețului.

*Ador părul blond al iubitei mele Jenny Claire
E cea mai drăguță dintre femei.
Dar ca s-o farmec pe fătucă,
Trebuie să tăbăcesc cele trei
Ăăă... funduri ale fraților ei.*

Gwendolyn făcu o grimasă. Cântecul nu numai că suna fals, dar mai era cântat și cu un accent scoțian chiar mai prost decât cel al lui Moș Tavis. Pe măsură ce se transforma într-un fluierat vesel,

Gwendolyn își lipi urechea mai întâi de un panel, apoi de altul, până când auzi sunetul unor pași care se apropiau.

Strângând încă cearceaful cu o mână, se uită înnebunită în jur după o armă. Tot ce reuși să găsească fu colivia. Mormăi o scuză către ocupantul ei fără viață, o smulse din lanț, apoi se lipi de perete lângă panoul de lemn, ținând colivia peste cap cu mâna liberă. Să vadă milord Dragonul cum îi place să fie prins în propria capcană!

Panoul făcu un zgomot, apoi se deschise înspre interior. Un bărbat se aplecă prin deschizătură. Fără să-și lase timp să-și piardă curajul, Gwendolyn lovi cu colivia în jos, în ceafa bărbatului.

Acesta se prăbuși la pământ.

—O, nu! strigă Gwendolyn, dar nu de regret, ci de groază, pentru că tava pe care o adusese căzuse la podea odată cu el, făcând să se împrăstie un coș cu pâinici și un ulcior cu ciocolată aburindă.

Se năpusti să salveze una dintre pâinici înainte să ajungă sub pat, dar nu putu să împiedice cu nimic ciocolata să se scurgă pe scândurile podelei.

Suflă praful de pe pâinică și își înfipse dinții în crusta ei în timp ce îl analiza pe cel care o capturase. Acum, milord Dragonul nu mai arăta atât de fioros cu fața la pământ, într-o băltoacă de ciocolată, nu-i așa? Îl împinse cu piciorul, dar el nu se mișcă. Știa că ar fi trebuit să profite de starea lui și să fugă, dar la ea curiozitatea fusese întotdeauna mai puternică decât frica. Nu putea pleca din locul acesta fără să vadă chipul Dragonului măcar o dată.

Strângând cearceaful la piept, îngenunche și îi împinse cu neîndemânare trupul fără vlagă. În timp ce se rotea pe spate, ea se retrase, înăbușindu-și un țipăt.

Panica fu rapid înlocuită de altă emoție... una pe care îi luă o clipă s-o identifice.

Dezamăgire.

Acesta? Bărbatul acesta era bestia cumplită care terorizase satul? Acesta era bărbatul a cărui voce baritonă o făcuse să se înfioare? Acesta era bărbatul al cărui miros de lemn de santal și mirodenii îi băntuise visele agitate?

Un fornăit scăpă printre buzele lui dezlipite, făcând să se miște perii din mustața bine tăiată. Părul de pe cap era la fel de deschis la culoare și deja începea să se rărească în creștetul capului.

Deși purta un șal din tartan drapat peste unul din umerii hainei, obrații lui grăsuți erau albi și pătați cu tenta rumenă a unui englez din naștere. Pântecul generos împingea până la refuz nasturii de perle de la haina petrecută pe care o purta. Nasul era rotund, gura trasa o linie prietenoasă și fața avea categoric trăsături plăcute.

Gwendolyn se îndepărtă încet de el, certându-se pentru că fusese ridicolă.

La urma urmelor, la ce se așteptase? La vreun șarlatan chipeș și melancolic, cu zâmbet drăcesc și ochi pătrunzători? La vreun prinț întunecat care trăia sub un blestem teribil ce nu putea fi rupt decât de sărutul unei fecioare? Ar fi trebuit să se simtă ușurată că bestia nu se dovedise a fi decât un bărbat. Și încă unul foarte normal.

Scuturând din cap, Gwendolyn înaintă cu spatele spre pănoul deschis.

– Adio, milord Dragon, murmură ea. Pentru că mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată.

– Eu nu aș fi atât de sigur dacă aș fi în locul tău. O pereche de mâini calde o prinseră de umeri, pe la spate, mângâindu-i scobitura arcuită dintre clavicule. Din contră, draga mea, cred că am face bine să fim pregătiți să ne bucurăm de compania celui alt pentru ceva vreme de-acum înainte.

Capitolul 6

– Nu te întoarce, ordonă Dragonul cu autoritatea unui om care era obișnuit ca ordinele sale să fie ascultate.

Gwendolyn era tentată să îl sfideze, dar presiunea subtilă a degetelor sale o avertizase că era perfect capabil să își impună ordinele prin forță, cu sau fără cooperarea ei.

Nu îi făcea plăcere perspectiva de a se încăiera cu el direct, mai ales în timp ce era îmbrăcată numai într-un cearceaf care avea tendința alarmantă de a-i aluneca în jos de pe corp.

Dintr-un amestec de impresii amețitoare, se luptă să își formeze o imagine care să-l reprezinte. Avea mâini de aristocrat, cu degete subțiri, lungi și unghii îngrijit tăiate. Partea din afară a palmelor era acoperită de păr negru. În timp ce îi simțea mirosul, acum amestecat cu amețitorul iz de mosc al fumului de trabuc, își dădu seama cât de proastă fusese că îl confundase cu omul pe care îl lovise cu colivia. Simpla lui prezență îi făcea fiecare nerv din trup să tremure în fața lui.

Celălalt bărbat se ridică, mormăind și frecându-și ceafa.

— Obrăznicătura aia mică m-a prins în ambuscadă, bolborosi el în timp ce își scoase o batistă din buzunarul de la piept și o folosi pentru a-și șterge ciocolata de pe obraji. Nu m-am așteptat deloc la asta.

— Nimeni nu se prea așteaptă la așa ceva când vine vorba de o femeie, spuse Dragonul sec. Îl putea simți cum se uita la măcelul care trebuia să fie micul ei dejun. Înțeleg că ei nu îi plac prea mult pâinicile cu ciocolată.

— Ei nu îi place prea mult să fie închisă ca o pasăre într-o colivie, replică Gwendolyn rămânând țepănă în speranța deșartă că va uita că se află încă în brațele sale.

Râsetul lui ușor îi mângâie gâtul.

— Nu ar fi mai plăcut dacă te-ai gândi la tine ca la un animal de companie răsfățat?

— Se știe că până și cele mai răsfățate animale de companie au sfâșiat gâtul stăpânilor lor, dacă au fost tratate rău sau au fost private de atenție.

— O să țin cont de avertizarea ta, deși te pot asigura că nu am intenționat niciodată să te privesc de atențiile mele. Înainte ca Gwendolyn să poată înțelege pe deplin afirmația aceea mai degrabă îngrijorătoare, el mișcă din cap înspre tovarășul său. Să fac eu prezentările, Tup, sau le faci tu?

Omul se ridică în picioare, scuturându-și firimiturile de pâine și așchiile de colivie din genunchii pantalonilor înainte să facă o reverență sfioasă.

—Theodore Tupperingham, milady, cu umilință la dispoziția dumitale. Dar sper că îmi vei spune Tupper. Toți prietenii mei așa îmi zic.

Ochii lui aveau aceeași tentă sinceră de căprui ca aceia ai unui câțel spaniel cu care tatăl ei obișnuia să vâneze când ea era mică.

—Gwendolyn Wilder, răspunse ea aspru. Și mă tem că nu prea pot să te consider prieten, *domnule Tupperingham*, atâta timp cât dumneata și prietenul dumitale insistați să mă țineți prizonieră.

—Acum că am terminat cu amabilitățile... Dragonul întinse mâna. Tupper, eșarfa ta.

Tupper puse mâna pe bucata de pânză mototolită din jurul gâtului său cu o expresie uimită.

—Este strâmbă?

Dragonul oftă ca și cum ar fi fost în suferință și curentul de aer mișcă părul lui Gwendolyn.

—O! exclamă Tupper, scoțând cravata și așezând-o în palma Dragonului.

Când Gwendolyn înțelese ce voia să facă cu ea, începu să se lupte cu adevărat.

—Dacă insiști, șopti el în timp ce îi împăturea bucata de pânză peste ochi, o să-ți leg mâinile. Și asta ar putea să îți îngreuneze puțin mai mult încercarea de-a ține strâns cearceaful ăla!

Gwendolyn nu avu încotro și cedă în fața voinței lui. Era destul de umilitor faptul că o văzuse fără haine; nu avea să îl lase să își facă jocul cu ea în fața îmbujoratului domn Tupperingham.

Ar fi fost mai ușor să îl disprețuiască dacă ar fi fost dur cu ea, dar el avu foarte mare grijă ca șuvițele de păr să nu îi rămână prinse în nodul legăturii. Cu toate astea, când o luă de mână și o conduse spre pat, strânsoarea puternică o avertiză că răbdarea lui era pe terminate.

—Lasă-ne, Tupper. Aș vrea să vorbesc ceva cu domnișoara Wilder. Între patru ochi.

—Chiar nu ai nici un motiv să fii supărat pe ea, băiete, spuse Tupper. Dacă aș fi fost mai atent...

—Nu ai mai fi ajuns să porți o colivie pe post de pălărie. Poți să încetezi să te mai porți precum o doică agitată, Tupper.

Nu intenționez deloc să o torturez sau să o iau cu forța pe musafira noastră. Deocamdată, termină el pe un ton sumbru.

Zgomotul îngrozitor al panoului de lemn se auzi mult prea curând.

– Șezi, ordonă Dragonul când partea din spate a genunchilor lui Gwendolyn atinse marginea patului.

Gwendolyn se așează și își ridică bărbia într-un gest de frondă vădită.

Sunetul cadențat de cizme atingând podeaua îi dădu de înțeles că Dragonul începuse să se plimbe prin cameră.

– Sigur îți dai seama, domnișoară Wilder, că sosirea ta neașteptată la castelul Weyrcraig este o mare nenorocire atât pentru mine, cât și pentru tine. Dacă aș putea, te-aș lăsa să pleci. Ești un element care îmi distrage atenția, iar eu nu am nevoie și nu îmi permit acest lucru.

– Atunci, de ce nu mă trimiți acasă, pur și simplu? Te asigur că acolo au nevoie de mine, spuse ea, sperând că încă mai era adevărat.

– Pentru că și eu sunt un prizonier în situația asta, la fel ca și tine. Refuz să te las să distrugi tot ce am realizat... se opri brusc, alungându-și pasiunea din glas... în ultimele luni. Va trebui numai să rămâi musafira mea până când afacerile mele cu Ballybliss se vor încheia.

– „Musafira” ta? repetă Gwendolyn cu un râset care trăda neîncrederea. Îți ții mereu „musafirii” închiși într-o cameră fără uși? Și ce „afaceri” ar putea să aibă un om ca tine cu un sat mort din Highlands, locuit numai de cei care sunt prea săraci sau prea proști ca să plece? Îi trecu un gând nou prin minte. E vorba de blestem? Tu și domnul Tupperingham ați auzit de blestem și ați hotărât că Ballybliss ar fi o țintă ușoară pentru trucurile voastre?

Putea să îl audă cum își încetinește pașii.

– Mi se pare că-mi amintesc vag de un blestem. Când se opri, îi veni ușor să și-l imagineze lovindu-se cu un deget elegant peste gura aia insolentă. Ah, da, îmi amintesc acum. Se pare că însăși capetenia clanului a invocat blestemul asupra bunilor oameni din Ballybliss, cu limbă de moarte. Spune-mi, domnișoară Wilder,

ce au făcut membrii clanului pentru a merita o soartă atât de îngrozitoare?

– Nu e vorba de ce au făcut, ci de ce nu au făcut. Gwendolyn își lăsă capul în jos. Căpetenia noastră era un simpatizant secret al prințului Carol cel Frumos și al cauzei sale. Când prințul a avut nevoie de un loc unde să se ascundă, după ce a fost înfrânt la Culloden, familia MacCullough i-a oferit sanctuar în castelul Weyrcraig.

– Un impuls nobil și nechibzuit.

Gwendolyn își ridică brusc capul.

– Nechibzuit? Eu nu prea cred. MacCullough era un visător... un bărbat cu viziune care a îndrăznit să își imagineze o Scoție eliberată de sub tirania Angliei, o Scoție unită sub stindardul regelui său de drept.

– Dar pentru ce preț, domnișoară Wilder? Până și cele mai magnifice vise au obiceiul de a se transforma în scrum la lumina zilei.

Negarea plină de pasiune a lui Gwendolyn se sfârși înainte de a fi rostită. Nu își putea apăra prea bine căpetenia cât timp era înmormântată în ruinele visurilor sale. Își plecă din nou capul, jucându-se cu o cută a cearceafului.

– Ducele de Cumberland a descoperit cumva ascunzătoarea prințului. Carol a fugit în noapte, dar Cumberland era hotărât să o facă pe căpetenia noastră să plătească pentru faptul că trădase Coroana. Așa că el și soldații lui au tras tunurile în sus pe deal și au deschis focul asupra castelului.

– Și presupun că acela a fost momentul în care clanul loial al lui MacCullough s-a grăbit să ia apărarea căpeteniei sale, cu tobele duduind și cimpoaiele urlând prăpăd pentru fiecare englez care îndrăznește să ridice sabia împotriva lordului lor.

– Clanul nu a venit în apărarea lui, spuse ea încet. Familia MacCullough a fost forțată să reziste singură.

– Nu mă mir că i-a blestemat, spuse Dragonul cu un râset plin de cinism.

– Le era frică! strigă Gwendolyn. Fiecare bărbat, femeie și copil din satul acela știa că dușmanii lui Cumberland îl porecliseră

Măcelarul. Auziseră cum îi omorâse pe răniții din Culloden până când s-a înroșit pământul de sângele scoțienilor.

– Așa că sătenii din Ballybliss s-au îngărădit în cocioabele lor, în spatele ușilor ferecate, în timp ce căpetenia lor și familia sa erau masacrați.

Cumva, lipsa completă de emoție din cuvintele sale făcea ca întâmplarea să fie și mai condamabilă.

– Totuși credeau că fiorosul Cumberland îi va cruța dacă nu interveneau.

– Și i-a cruțat?

– Nu au fost omorâți în paturile lor. Casele lor nu au fost făcute una cu pământul. Legătura ce-i acoperea ochii nu îi putea ascunde roșeața din obraji. Nevestele și fiicele lor nu au fost siluite și forțate să nască pruncii englezilor nouă luni mai târziu.

Dragonul începu să se plimbe din nou, iar tonul răgușit al vocii sale o amețea.

– Dar puținul aur pe care au reușit să îl strângă a fost confiscat de Coroană în numele taxelor. Tot ce îi ținuse împreună ca un clan a fost scos în afara legii... credința lor, tartanul, armele. Cei mai tineri și mai puternici au fugit din Ballybliss, iar cei rămași în urmă și-au petrecut următorii cincisprezece ani privind peste umăr, așteptând prăpădul despre care li se spusese că se va pogori din ceruri asupra lor, precum un înger al răzbunării, și îi va distruge.

– Cum de știi toate astea? șopti Gwendolyn.

– Poate că eu sunt acel înger, spuse el și răsă înainte ca ea să-și dea seama dacă râdea de ea sau de el însuși. Sau poate sunt numai un diavol oportunist care i-a cumpărat ceva de băut unui scoțian bătrân și patetic, undeva într-o tavernă păraginită. Poate că el mi-a ciripit la ureche toate secretele din Ballybliss, inclusiv informația că cineva din satul tău ar putea deține mii de lire pe care le a câștigat când și-a trădat căpetenia. Poate că mi-a spus chiar și că emblema clanului MacCullough era dragonul care scuipă foc.

– Poate, fu de acord Gwendolyn, dorind cu disperare să îl creadă. La urma urmelor, nu-i om care să vorbească vrute și nevrute mai mult decât un scoțian beat.

– Nu l-ai văzut niciodată pe Tupper după câteva pahare de vin de Porto.

– Nici nu mă interesează să-l văd. Iar acesta este unul dintre multe motive pentru care vreau să îmi dai drumul.

– Deci revenim la asta, așa-i?

O imagine cu chipul tatălui ei, zbârcit de confuzie în timp ce se întreba de ce nu mai venise să îl îmbrace și să îl hrănească cu terciul lui, trecu prin capul lui Gwendolyn.

– Cum rămâne cu cei din familia mea? Nu te interesează deloc sentimentele lor? Ai prefera să mă creadă moartă?

O notă dezarmantă de mânie se făcu simțită în vocea lui.

– Unde a fost scumpa ta familie când mulțimea aia de sălbatici a plecat cu tine?

Era în patul său, bine învelită și cu o cărămidă caldă la picioare. Mulțumindu-i pentru sacrificiul ei nobil. Promițându-i că îl va pune pe iubitul său să scrie cântece în onoarea ei. Jurând că nu o va uita niciodată. Gwendolyn înghiți în sec, pentru că tăcerea fusese o condamnare suficientă.

– Exact cum credeam, spuse el. După cum văd eu lucrurile, ești mai în siguranță în mâinile mele decât cu ei.

Ei, asta era cea mai mare minciună pe care i-o spusese, se gândi Gwendolyn.

– Și dacă ți-aș promite că nu voi da în vileag micuța ta șaradă?

Nu era pregătită pentru un șoc plăcut când simți că îi prinde bărbia între degete.

– Ai minți.

În timp ce el îi mângâia buza de jos cu degetul mare, își închise ochii pe sub legătură, încercând să nege efectul dezarmant pe care îl avea atingerea lui.

– Nu te-ai putea preface că mă crezi? șopti ea. Pot fi foarte convingătoare.

– Sunt sigur că poți, murmură el. Dar eu nu am mai avut încredere în cineva de foarte multă vreme și ceva îmi spune că așa fi un prost dacă așa începe cu tine. Se retrase, iar vocea îi deveni din nou formală. Dacă promiți că nu îl vei mai lăsa inconstient, îl voi trimite pe Tupper sus cu alt mic dejun. Vei mai avea nevoie de ceva în timpul în care vei sta aici?

Gwendolyn sări în picioare. Își aruncă un colț al cearceafului peste umăr și își ridică bărbia în sus, în direcția din care auzise ultimul lui comentariu.

– Voi avea nevoie de multe lucruri. Te sfătuiesc sincer să dublezi cantitatea de mâncare. După cum vezi din aspectul meu, eu sunt o femeie cu un apetit considerabil și mă aștept ca acesta să-mi fie satisfăcut.

El părea să se fi înecat cu ceva, pentru că răspunsul se auzi sufocat.

– Voi considera că este privilegiul meu. Sper doar că mă vei găsi apt pentru această sarcină.

– Și cu siguranță nu te aștepti să-mi petrec restul zilelor de încarcerare îmbrăcată în această... această... zdreanță. El nu trebuia să știe că satinul rece se simțea ca un masaj divin pe pielea ei goală, comparativ cu lâna aspră pe care o purta de obicei.

– Categorical nu. O poți da jos oricând vrei.

– Și de asemenea voi avea nevoie de câteva distracții care să îmi înveselească orele lungi. Eu prefer stimularea pe care mi-o oferă cărțile și nu plictisitorul lucru de mână. Zeci de cărți. Sunt cunoscută pentru că devorez două sau trei pe zi.

– A, deci ne întoarcem la apetitul tău considerabil.

Dacă nu l-ar fi crezut capabil să-i lege mâinile înainte să și le ducă la față, Gwendolyn și-ar fi smuls legătura de peste ochi numai pentru a avea satisfacția de a-i arunca o privire plină de venin.

– Mai e ceva, domnișoară Wilder? întrebă el. Aș putea aranja să ascuți și niște muzică. Un cvartet de corzi, niște muzicieni veniți direct de la un spectacol cu un succes răsunător din grădinile Vauxhall, poate?

– Nu cred că voi mai avea nevoie de altceva, spuse și așteptă până îl auzi că se îndreaptă spre panoul de lemn. Deocamdată, adăugă pe un ton răutăcios.

Gwendolyn se lăsă să cadă pe pat, sperând să-și păstreze un aer de demnitate regală, lucru care ar fi fost posibil dacă nu ar fi calculat greșit distanța și nu ar fi căzut pe podea, aterizând într-o baltoacă de ciocolată rece.

Râsul copios al bărbatului care o ținea captivă răsună în cameră.

Gwendolyn își smulse furioasă legătura de la ochi, numai pentru a descoperi că Dragonul dispăruse.

La puțină vreme după aceea, Gwendolyn stătea rezemată la picioarele patului, ținându-se de cearceaful ei umed și uitându-se la panou când acesta se întredeschise.

Tupper își vârî capul în cameră ca o țeastoasă timidă.

– Dacă ai de gând să mă lovești din nou peste cap, domnișoară, te deranjează dacă las mai întâi tava asta jos? Făina albă și ciocolata elvețiană sunt destul de greu de găsit în acest colț din Highlands.

– Ești în siguranță pentru moment, domnule Tupperingham. Am rămas fără colivii.

– Asta-i o ușurare. Deși, când am fost cotonogit, am uitat de durerea de cap cu care m-am pricopsit după ce-am băut prea mult vin de Porto noaptea trecută.

În timp ce se duse să pună tava pe pat, la o distanță considerabilă de ea, se priviră reciproc cu precauție. Cu ochii lui de cățeluș și cu părul nisipiu, lipit de cap, Gwendolyn presupuse că arăta destul de inofensiv. Dar nu-și putea permite să uite că el era una dintre creaturile Diavolului.

– Înțeleg că stăpânul tău nu ni se va alătura.

Gwendolyn împinse una dintre pâinici, pretinzând că este indiferentă.

– O, el nu e stăpânul meu. E prietenul meu, replică Tupper, oferindu-i o ceașcă delicată de porțelan.

Ea o luă, savurând aroma ciocolatei care se ridica din adâncimea ceștii. Prima sorbitură fu o pură plăcere.

– Nu pot să nu mă întreb cum de ai ajuns să întâlnești așa un... Trebuie să scrâșnească din dinți pentru a se abține să aducă în discuție originea celui care o ținea captivă. Un om misterios.

Tupper chicoti.

– E o poveste lungă, iar strămătușa mea, Taffy, spunea mereu că vorbesc prea mult. Nu aș vrea să te plictisesc.

– O, dar chiar te rog, imploră Gwendolyn, arătând spre camera goală. Ce altceva am de făcut?

Când îl văzu nehotărât, îi oferi o pâinică și recunoscă sclipirea din ochii lui. El nu pierdu nici o clipă, se așeză pe colțul opus al patului și rupse o bucată moale de pâine. Gwendolyn luă și ea o pâinică pentru a-și arăta compasiunea și pentru a-l face să aibă încredere în ea. Dacă spera să îl înfrângă pe Dragon în propriul lui bârlog, trebuia să îi afle atât punctele forte, cât și slăbiciunile.

– Ne-am întâlnit într-unul din tripourile din Pall Mall, acum doi ani, mărturisă Tupper, oprindu-se din mestecat suficient cât să-și șteargă câteva firimituri de pe vesta mototolită.

– Oare de ce nu mă mir? Gwendolyn își ascunse dulceața acidă a zâmbetului în spatele ceștii de ciocolată.

– Eu eram singur în camerele din spate, pregătindu-mă să mă împușc în cap... La icnetul îngrozit al lui Gwendolyn, el se opri suficient de mult pentru a-i oferi un zâmbet încurajator. După cum spuneam, eu eram în camerele din spate, pregătindu-mă să mă împușc în cap, când...

Făcu din nou o pauză și rămase cu gura căscată. Gwendolyn se aplecă înainte, rugându-se să rostească odată numele care-i stătea pe limbă.

– ... când *Dragonul* s-a năpustit înăuntru.

– Și te-a oprit?

Tupper dădu din cap cu fermitate, vorbind cu gura plină.

– O, nu. El doar mi-a arătat că nu încărcasem bine pistolul și că era foarte posibil să îmi arunc în aer și piciorul, nu numai capul. Mi-a luat pistolul din mână, și-a folosit propriul băț pentru a curăța arma, după care mi l-a înapoiat.

Gwendolyn lăsă să-i cadă mâna ce ținea pâinea și rămase cu gura căscată.

– Dacă era hotărât să te ajute atât de mult, de ce nu te-a împușcat chiar el?

Tupper chicoti.

– Eu eram beat crișă la vremea aia și cred că tocmai comportamentul lui realist a fost cel care m-a trezit din autocompătimirea în care căzusem. Vezi tu... marchizul de Dillingham tocmai mă amenințase că-mi scoate toți dinții dacă nu aveam să plătesc. Îra hotărât să mă ruineze. Scandalul l-ar fi omorât pe tatăl meu. Desigur, asta nu ar fi fost o tragedie atât de mare, de vreme

ce bătrânul țăp încăpățânat m-a considerat întotdeauna cea mai mare dezamăgire din viața lui, iar un titlu important nu mi-ar fi ajutat la nimic în timp ce putrezeam în închisoare pentru datorii.

Gwendolyn dădu din cap.

- Te rog, nu-mi spune că Dragonul ți-a plătit datoriile de la joc.

- Nu chiar. Un zâmbet trist juca pe buzele lui Tupper. Dar l-a provocat pe marchiz la un joc de zaruri care a continuat până la răsăritul soarelui. Clătină din cap. Nu am văzut niciodată un bărbat în toată firea atât de aproape să izbucnească în lacrimi precum era marchizul, atunci când și-a dat seama să nu avea nici o șansă să-și recupereze pierderile. Și te pot asigura că erau desul de consistente. În timp ce soarele începea să urce pe cer, noul meu prieten s-a întors și mi-a înmănat toate câștigurile sale. Apoi eu i-am plătit datoria marchizului. Când și-a dat seama ce făcuserăm, mi-a rupt carnetul de pariuri și mi l-a aruncat în față, strigând că speră să mă înec cu el.

- Dragonul nu a păstrat nimic din câștig pentru el?

- Nici măcar un bănuț.

Gwendolyn se opri din mestecat.

- Atunci de ce ar vrea un suflet atât de binevoitor să tâlhărească niște săteni care nu au nimic în afară de zdrențele de pe spinarea lor? Are nevoie de bani ca să-și plătească propriile datorii la jocuri?

Tupper scoase un hohot de râs.

- Nu e cazul. Sunt unii care spun că este unul dintre cei mai bogați oameni din...

Își închise gura cu un clămpănit și mustața începu să-i tremure în semn de vinovăție; aproape că îi vedea fața rotundă și inocentă retrăgându-se înapoi în carapace. Sări în picioare și începu să se retragă spre ușă.

- M-a avertizat în legătură cu tine. Mi-a spus că ești de două ori mai inteligentă decât mine și că ar trebui să îmi țin gura când sunt în preajma ta.

Gwendolyn se grăbi să se ridice și ea, evitând în ultima clipă un dezastru când se împiedică de marginea cearceafului.

– Sigur nu mă poți condamna, domnule Tuppingtonham, pentru faptul că încerc să aflu ceva despre bărbatul care mă ține ostatică. Te rog, nu pleca, te implor!

Tupper scutură un deget în direcția ei.

– M-a avertizat și în legătură cu asta. Mi-a spus că dacă nu vei reuși să mă păcălești, probabil vei încerca să mă vrăjești cu gropițele și cu gura aia frumoasă a ta.

Gwendolyn era obișnuită să fie ocărâtă pentru inteligența ei, dar nimeni nu o mai acuzase până atunci că e prea drăguță sau fermecătoare.

– A spus el așa ceva?

Tupper căută ceva în buzunarul hainei sale largi și scoase o foaie, un toc, o sticlă cu nisip și o călimară cu cerneală.

– Mi-a spus să îți las astea. Și că ar trebui să faci o listă cu tot ce îți trebuie.

Aruncă obiectele pe pat și dispăru după panou, lăsând-o singură din nou.

Gwendolyn îl recunoscuse. Era același pergament scump pe care Dragonul îl folosea pentru cererile sale. Mângâie foaia gălbui între degetul mare și arătător, pierdută în gânduri.

În ciuda recentelor întâlniri dintre ei, ea nu se afla mai aproape de a ghici adevărata fire a Dragonului decât era noaptea trecută. Dacă și-ar fi putut aminti ce văzuse în curte... Dar amintirea continua să îi scape, lăsând-o cu nimic în afară de adevărurile care se băteau cap în cap, pe care le aflase între timp. El era un parior care renunțase la propriile câștiguri, un ticălos care avusese foarte mare grijă să nu o tragă de păr, un tâlhar care o avea complet la mila lui, dar cu toate astea nu făcuse nici o încercare de a-i răpi inocența.

Se afundă în așternuturi și își trecu degetul peste buza de jos, la fel cum făcuse mai devreme Dragonul. Ce era în neregulă cu ea, pentru numele lui Dumnezeu? Începea să se simtă la fel de netoată ca Nessa. În loc să fie indignată de impertinența lui, ea tânjea după o oglindă, pentru prima dată în viața ei.

Își alungă din cap o asemenea dorință ridicolă, scoase capacul călimării, umezi vârful tocului în ea și începu să scrijelească pe hârtie. Dacă Dragonul intenționa să o țină prizonieră, atunci

o să aibă grijă să îl facă să plătească scump pentru plăcerea de-a o avea alături.

Capitolul 7

Țipătul unei femei sfâșie liniștea de pe străzile pustii din Bally-bliss. Când sătenii se revărsară afară din casele lor în cămăși de noapte, o găsiră pe Kitty Wilder stând în lumina nopții la intrarea în sat, cu mâna la piept de parcă săgeata care rămăsese înfiptă în trunchiul stejarului străvechi i-ar fi străpuns inima.

Trei flăcăi aproape că se împiedică în fuga lor ca să o aline, dar surorile ei ajunseră primele la ea. În timp ce Glynnis și Nessa o luară pe tânăra care tremura în brațele lor, cotcodăcind ca niște găini, Ailbert se întinse și, cu o față mohorâtă, scoase săgeata din trunchiul aspru de copac. Un murmur șușotit străbătu mulțimea. Nu mai era nevoie ca fierarul să le spună că hârtia sedefie care se unduia prinsă cu săgeata nu era un semn de predare.

În ultimele douăzeci și patru de ore, castelul Weyrcraig nu le oferise nimic în afară de o liniște sinistă. Deși mulți își exprimaseră speranța că blestemul fusese rupt și că Dragonul plecase pentru a hărțui vreun alt sat nenorocit, nici unul nu îndrăznise să dea glas temerii lor secrete că, într-un fel, tocmai depășiseră fostele lor nelegiuiri cu un păcat mai întunecat și chiar și mai condamnabil. Un soare cald de primăvară șterse toate urmele furtunii din noaptea trecută, făcând ca nebunia care pusese stăpânire pe ei în drumul spre castel să pară mai mult un coșmar decât realitate.

Dar consecințele acelei nebunii nu mai puteau fi negate... Gwendolyn Wilder nu mai era, iar sârmanul și nebunul ei tată avea să petreacă tot restul zilelor sale așteptând în zadar să audă zgomotul familiar al pașilor ei.

Strângând hârtia în pumn, Ailbert conduse oamenii într-o defilare mohorâtă pe străzile înguste ale satului, acompaniat de plânsul în hohote al lui Kitty Wilder. Merse până la veranda

singurei case din Ballybliss care ținea de Coroana engleză și începu să lovească în ușă.

După câteva minute, ușa se deschise brusc și îi inundă lumina aurie a unei lămpi cu gaz.

– D... D... Doamne sfinte, omule, ce s-a întâmplat? se bălbâi reverendul Throckmorton cu boneta de noapte pusă pe dos și ochelarii cu rame de metal atârându-i strâmb pe o ureche. S-a pogorât Mântuitorul a doua oară?

Ailbert nu vorbi. Pur și simplu împinse bucata de hârtie sub nasul omului.

Reverendul o dădu la o parte.

– Și ce este asta? Alt mesaj de la bestia aia de Dragon a voastră? Clătină din cap. Eu mă străduiesc să fiu un om răbdător, să știți, dar tocmai m-am întors dintr-o călătorie istovitoare și nu am timp pentru astfel de prostii păgâne. De ce nu vă duceți să o treziți pe scumpa, draga fată Wilder, și să mă lăsați pe mine să dorm cum se cuvine?

Tocmai voia să le închidă ușa în nas, când Ailbert își vârî piciorul între ușă și toc.

– Am fi foarte recunoscători dacă ne-ai citi matale ce scrie. Atât de recunoscători, că nici nu ne-ar trece prin minte să facem fără-me lampa pe care o ții în mână și să-ți ardem casa din temelii.

Reverendul icni de indignare, apoi luă pergamentul din mâinile lui Ailbert. În timp ce sătenii se îmbulzeau mai aproape ca să audă cuvintele, el își aranjă ochelarii și exclamă nemulțumit în barbă.

– Fantasme care cântă la cimpoi. Dragoni care vă ard câmpurile cu răsuflarea lor de foc. Spiriduși cu urechi ascuțite care vă fură copilașii și vi-i lasă pe-ai lor. E oare de mirare de ce ați fost o țintă atât de ușoară pentru papiști?

– Nu am venit aici pentru o predică, bătrâne, mărâi Ross, sprijinindu-se de umărul tatălui său.

Cu un pufnet ofensat, Throckmorton începu să citească.

– „Oameni buni din Ballybliss”, rosti reverendul și vru să se întrerupă, apoi se gândi mai bine și continuă: „Deși mi-ați mai pus la incercare răbdarea și până acum, m-am hotărât să vă las două

săptămâni la dispoziție ca să-mi dați cele o mie de lire pe care le-am cerut.”

Rostirea acestor cuvinte fu întâmpinată de alte icnete și mormăieli. Până și reverendul părea uimit.

— O mie de lire? Nu atât a fost recompensa pe care a plătit-o Coroana pentru viața celui trădător de MacCullough?

— Acela nu a fost decât un zvon răutăcios, bodogăni Ailbert. Nimeni din satul ăsta nu a văzut vreodată atâta aur.

Throckmorton își întoarse privirea cu înțelepciune spre hârtie.

— Până atunci, voi avea nevoie de următoarele: cinci duzini de ouă, o jumătate de duzină de roți de brânză, zece fripturi și plăcinte cu rinichi, trei duzini de biscuiți, douăsprezece pâini crocante, două kilograme de efegrin afumat, o plasă de ceapă, un sac de ovăz, șapte napi, douăzeci și cinci de mere, două duzini de prăjituri din ovăz, o bucată de vânat de baltă, un kilogram și jumătate de carne de oaie proaspătă, trei duzini de cartofi, o căpățână de varză, paisprezece...

Când Throckmorton continuă să citească mai departe, fără să facă măcar o pauză pentru a-și trage răsuflarea, Ailbert rămase cu gura căscată. Smulse hârtia din mâinile preotului și o cercetă de la dreapta la stânga. Nu trebuia să știe să citească pentru a-și da seama că era acoperită din margine în margine pe ambele părți cu același scris elegant și neglijent.

— E și un post-scriptum, observă reverendul, ridicând lampa pentru a se chiorî pe spatele hârtiei. Deși darul vostru recent a fost mult mai delicios decât anticipasem, citi el, ar trebui să vă avertizez că orice alte daruri necerute vă vor costa nu numai o mie de lire, dar și viețile voastre mizerabile.

Ross își odihni bărbia pe umărul tatălui lui, cu o expresie dezamăgită.

— Îți vine să crezi că are tupeul să ne ceară toate alea? Ai crede c-ar avea stomacul plin după ce a mâncat-o pe fătuca Wilder.

Baba Hay scutură din coama cenușie.

— Poate că numă' i-a stârnit pofta. Sărmanu' meu Gavin era așa. Cu cât mânca mai mult, cu atât voia mai mult. Oftă. Preotul

a jurat că inima a fo' cea care i-a cedat la final, dar eu am crezut mereu că a fo' ultima gură din haggisul pe care i-l pregătisem.

Privirea îngrozită a reverendului Throckmorton trecu peste cercul de fețe sumbre.

- Dumnezeu din ceruri, șopti el, ce-ați făcut?

Kitty Wilder se smulse din brațele surorilor ei, cu fața pătată de urmele murdare ale lacrimilor.

- Au dat-o de mâncare Dragonului ăla bătrân și groaznic pe sârmana mea soră, asta au făcut! Și ar trebui să le fie rușine!

- Taci, fetițo, fredonă Nessa, trăgând-o înapoi. Gwennie s-a sacrificat pentru noi toți și a fost mai mult decât bucură să facă acest lucru!

Reverendul clipi din ochii lui înroșiți, nevenindu-i să creadă.

- Ați dat-o pe sârmana copilă Dragonului ăsta al vostru? Vai, și era singura dintre voi care avea un pic de minte!

- Continuă să vorbești așa, izbucni Ailbert, și o să cred că Dragonului i-ar plăcea un prezbiterian grăsun și succulent.

- E un pic cam sfrijit, observă Ross întinzându-se înainte până când trupul lui aruncă o umbră malefică asupra verandei, dar i-am putea cere oricând Babei Hay să îl ia acasă și să-l îngrașe un pic cu haggisul ei.

Fără avertizare, bunul reverend sări înapoi și le trânti ușa în față.

Ailbert se întoarse și blestemă violent.

- Aș vrea să-i frâng gâtul berbecului ăluia care ne-a convins să încercăm să rupem blestemul ăla afurisit. Exact în acel moment îl observă pe Moș Tavis la marginea mulțimii, încercând să plece pe vârful picioarelor. Și ia uitați-l acolo!

Îi făcu semn fiului său mai mic. Lachlan îl prinse pe bătrân de ceafă. În cămașa de noapte care se umfla în jurul lui ca un giulgiu, Moș Tavis arăta mai mult decât de obicei ca un cadavru în descompunere.

- A fost numai o sugestie, spuse Moș Tavis pe un ton lingușitor, în timp ce Lachlan îl târa înspre verandă. Nu am vrut să fac rău nimănui cu asta.

- Eu zic să-l batem cu pietre! strigă Ross.

Ailbert clătină din cap.

– Nu mai are rost să facem asta acum. Răul a fost deja făcut.

Lachlan îl lăsă jos pe Tavis, care respiră ușurat, în timp ce Ross clătina din cap dezgustat.

– Dar ce naiba să facem acum? întrebă Marsali, strângându-și la piept fetița.

Ailbert se încruntă în jos la hârtia din mâna lui, iar fața îi era și mai mohorâtă decât înainte.

– Începeți să adunați ouă și să mulgeți vacile. Avem un dragon de hrănit.

A doua zi de captivitate a lui Gwendolyn începu cu o zdruncinătură și o injură înăbușită.

Se ridică în șezut, dându-și părul ciufulit din ochi exact la timp pentru a vedea cum panoul se închidea în spatele cuiva. Primul ei instinct fu să arunce cu ceva în el, dar pe măsură ce ochii începură să se adapteze la strălucirea sidefie a zorilor care se infiltra prin fereastra cu zăbrele, furia ei se topi, transformându-se în uimire.

Aproape că aruncă deoparte cearceaful înainte să-și amintească faptul că o astfel de mișcare ar lăsa-o la fel de goală și de îmbujorată ca în ziua în care se născuse. Legând mătasea mototolită și pătată de ciocolată în jurul ei cu un nod stângaci, se dădu jos din pat și observă încăperea, nevenindu-i să creadă.

În timp ce dormise, cineva se strecurase în turnul ei și îi transformase închisoarea într-un colțișor demn de o prințesă. Presupuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de faptul că milord Dragonul avea un clan ambițios de spiriduși la dispoziția sa. Se miră că lipăitul piciorușelor lor păroase nu o trezise.

Rătăci prin încăpere, atingând absentă câte un obiect. Lipită de peretele de sub fereastră, se afla o masă acoperită cu o bucată de satin de culoarea vinului. Un singur scaun o invita să se așeze și să ia parte la festinul pregătit, care făcea ca micul dejun din urmă cu o zi, cu pâinici și ciocolată, să pară ceva mai mult decât masa unui sărac.

Pe un platou, se aflau mere coapte, ouă fierte, pâine crocantă unsă cu unt și prăjituri cu ovăz, aspectul lor fiind la fel de încântător precum aromele lor la un loc. Gwendolyn ciupi o bucată din

pâinea crocantă, dar pentru prima dată în viața ei, mâncarea nu părea să îi stârnească interesul.

Vatra fusese curățată de murdăria de șobolani și pânzele de păianjen și înăuntru fuseseră aranjate lemne. O cutie din alamă cu iască era cocoțată pe raftul vetrei. Lumânările de ceară din candelabru fuseseră, de asemenea, înlocuite.

Pe o masă mai mică, dar înaltă, Gwendolyn descoperi un lighean de ceramică, un teanc de cârpe uscate și un ulcior cu apă caldă. Se aplecă mai aproape și mirosi, aproape așteptându-se ca apa să fie parfumată cu lemn de santal și mirodenii. Dar înspre nasul ei pluti un parfum dulce și floral.

Turnă niște apă în lighean și se stropi puțin pe față, dar acest gest nu reuși să o trezească din visul în care se transformase viața ei.

Visul deveni și mai dulce când observă cărțile așezate într-un teanc, în colț.

Erau vechi... copertile lor erau crăpate și legăturile erau fragile... dar în ceea ce-o privea pe Gwendolyn, acest lucru nu făcea decât ca slovele adunate între paginile lor învechite să fie și mai prețioase. Erau acolo volumul doi din colecția de opere a lui Swift, prima ediție a poemului *Răpirea buclei* al lui Pope și *Roxana* lui Daniel Defoe. Dar nici una dintre cărțile acelea nu îi încântă sufletul la fel de mult precum exemplarul din *Tratat despre fluctuații* al lui Colin Maclaurin, care arăta de parcă n-ar fi fost deschis vreodată.

Gwendolyn se așează pe podea și își trase cărțile în poală. Ar fi stat acolo o zi întreagă, mulțumită să frunzărească paginile lor decolorate, dacă nu i-ar fi atras atenția o pată de culoare din colțul opus al încăperii.

Se ridică încet, iar cărțile îi căzură din poală. Un cufăr vechi de piele era îndesat la perete, cu capacul rezemat ca să stea deschis, astfel încât conținutul lui să poată fi admirat la discreție. Gwendolyn se îndreptă spre el de parcă ar fi fost mânată de o mână invizibilă, iar ceața de vis care o înconjura devenea, cu fiecare pas, și mai adâncă.

Înainte să fie măcar conștientă de faptul că se mișcase, se trezi ingenuncheată ca un credincios nedemn în fața unui altar sacru. Incapabilă să reziste tentației, își cufundă ambele mâini în cufăr,

ridicându-le apoi pline cu poplin în dungi albe și roz și o cămășuță cu tiv dantelat. Scoase apoi la iveală o rochie din muselină albă, tivită cu o panglică roșie, urmată de metri întregi de tafta într-o nuanță care se asorta la perfecție cu ochii ei. Deja ținea rochia elegantă drapată la pieptul ei acoperit cu cearceaful, când se trezi brusc din năuceală.

Lăsă rochia să-i alunece printre degete. Asemenea lucruri frumoase nu erau niciodată croite pentru fete cu forme generoase ca ea. Erau făcute să se potrivească frumuseților suple precum Glynnis și Nessa. Un zâmbet melancolic arcui încet buzele lui Gwendolyn când își imaginează chiotele de bucurie pe care le-ar fi scos Kitty dacă i s-ar fi pus la dispoziție o asemenea varietate uimitoare de găтели.

Gwendolyn știa că ar fi trebuit să trântască la loc capacul cu-fărului, dar nu se putu stăpâni să nu-și vâre mâinile în moliciunea grozavă a unui manșon nisipiu. Astfel de podoabe fuseseră probabil ceva obișnuit pentru mama lui Gwendolyn în tinerețe. Dar Leah Wilder nu-și exprimase niciodată regretul după ce renunțase la asemenea obiecte de lux pentru a se căsători cu vechilul nechibzuit al unei căpetenii din Highlands, luând cu ea numai o slujnică de la bucătărie, pe nume Izzy. Când tatăl lui Gwendolyn îi jura că avea să-i ofere o avere într-o zi, mama ei pur și simplu își arunca brațele în jurul gâtului său, îl săruta pe obraz și declara că dragostea lui și scumpele ei fiice erau singurele comori de care va avea vreodată nevoie.

Gwendolyn clipi pentru a-și alunga lacrimile. Cum ajunsese Dragonul în posesia unor lucruri atât de frumoase? se între-bă ea, trecând un guler de catifea prin palmă. Câte alte așezări mai jefuise înainte să-și ațintească privirea lacomă asupra satului Ballybliss? Și oare o lua în zeflemea oferindu-i un festin de lucruri fine?

Dădu să închidă cufărul, dar ezită, pentru că privirea îi fu atrasă de un jupon împodobit cu cusături.

Aruncând o privire rușinată în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu era urmărită de ochi invizibili, desfăcu nodul cearceafului, păși în jupon și îl trase peste șolduri. Acesta rămase acolo de parcă ar fi fost croit pentru ea, fiind nevoie chiar să tragă

serios de fundele sale de mătase pentru a-l face să stea în siguranță pe loc. Analiză, dar apoi respinse repede o cămășuță din mătase albastră, de teamă că ar fi avut nevoie de ajutorul unei slujnice pentru a-i descâlci plasa din dantelă.

Luă din nou rochia largă. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să întindă taftaua sau să descoasă cusăturile unui obiect vestimentar cu adevărat superb. Trăgând adânc aer în piept, lăsă rochia să îi cadă peste cap. Aceasta se așează în jurul ei ca un nor strălucitor, invitând-o să-și treacă brațele prin mânecile lungi până la coate, evazate și care se terminau în pliseuri la manșetă.

Gwendolyn își întinse încet brațele, uluită de cât de bine îi venea rochia. Chiar și fără un corset care să îi strângă talia, nu era deloc largă și nici nu părea să se desprindă la cusături.

Făcu o piruetă, simțindu-se la fel de elegantă și de grațioasă precum vârtejul de tafta din jurul gleznelor sale.

Rozetele roșii care decorau partea de sus a rochiei din mouselină albă păreau să îi facă cu ochiul și, înainte să își dea seama, aruncă de pe ea rochia largă și o puse pe cea din muselină. Probă rochie după rochie până când, în cele din urmă, se afundă într-un morman de haine probate strângând în pumni un șorț din dantelă, un sac din mătase de culoarea lavandei prins cu o fundă și șase perechi de pantofi din piele de culoare deschisă.

Își plimbă privirea prin cameră, nehotărâtă dacă să se simtă exaltată sau disperată. Ce magie ciudată punea la cale Dragonul? De abia dacă se afla sub vraja lui de două zile și deja o transformase într-o creatură vanitoasă și frivolă, care respingea cărțile în favoarea voalurilor și a panglicilor.

Fără avertizare, ecoul vocii sale baritonale îi invadă mintea: „Nu ar fi mai plăcut dacă te-ai gândi la tine ca la un animal de companie răsfățat?”

Poate că asta era exact ceea ce intenționa să facă din ea.

Ar fi făcut bine să-și amintească faptul că, oricât de luxos ar fi fost, turnul rămânea închisoarea ei, iar ea încă era prizoniera lui. Putea s-o acopere cu daruri extravagante, dar nici unul dintre ele nu s-ar fi putut compara cu unicul dar pe care i-l refuza... libertatea ei.

Veni la ea în timpul nopții.

Gwendolyn se trezi dintr-un somn sănătos cu certitudinea stranie că nu era singură. El nu se mișcă și nu își trădă prezența nici măcar cu o șoptă sau cu zgomotul respirației, și cu toate astea faptul că se afla acolo era de netăgăduit, la fel ca murmurul mereu prezent al mării care se izbea de stânci.

Noaptea aceasta nu era lipsită de lună, așa cum se întâmplase la prima lor întâlnire, și reuși să distingă o licărire vagă a ochilor săi în lumina spectrală ce pătrundea prin grilaj. Părea să stea rezemat de spătarul scaunului de lângă masă, cu picioarele lungi întinse înainte.

Gwendolyn se ridică, mulțumită că alesese să se îmbrace cu cea mai modestă cămașă de noapte din cufăr și cu o bonetă care să îi acopere părul. Refuză să trădeze cât de mult o neliniștea prezența lui.

– Bună seara, milord Dragon. Aș fi crezut că ai probleme mai urgente de rezolvat, decât să mă spionezi pe mine în timp ce dorm. Cum ar fi să te cobori din ceruri și să iei în ghearele tale copilași nevinovați.

– Mie nu mi-a păsat niciodată prea mult de copii. De obicei devin o bătaie de cap mai mare decât merită.

– Speram că vei decide același lucru și în privința mea.

– Încă nu m-am decis cât meriți tu, deși bănuiesc că e cu mult dincolo de valoarea pe care crezi că o ai.

Gwendolyn se încruntă, asaltată de părerea stranie că întunericul îl ajuta să o vadă mai bine, să pătrundă mai adânc sub pielea ei până când avea să rămână vulnerabilă în fața lui ca atunci când nu purta altceva decât cearceaful și propria mândrie.

– Deci de ce ai venit? întrebă ea, sângele rece fiindu-i singura apărare. Credeai că o să te lăfăi în mulțumirile mele pentru toate cadourile rare pe care mi le-ai lăsat?

– Au fost pe placul tău?

– Îți pasă?

Aproape că putea auzi încruntarea meditativă din vocea lui.

– Deși destul de ciudat, găsesc că da.

– Hainele sunt frumoase, mărturisii ea, jucându-se cu panglicile de satin de la gâtul cămășii de noapte. Dar nu mă pot opri

să nu mă întreb cum de ai ajuns în posesia unor asemenea comori de preț de-ale femeilor.

– Au aparținut odinioară unei femei pe care am cunoscut-o.

– O femeie pe care ai iubit-o? întrebă Gwendolyn, incapabilă să-și închipuie, chiar în timp ce rostea cuvintele, ce anume o împinsese să dea glas unei întrebări atât de îndrăznețe și de nepotrivite.

– Foarte mult, răspunse el fără ezitare.

Sperând să ascundă fiorul de curiozitate stârmit de cuvintele lui, Gwendolyn râse.

– Am fost surprinsă să descopăr că rochiile mi se potriveau perfect. Desigur, spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le cunoști, eu nu am nevoie de greutate și crinoline care să-mi sprijine greutatea fustelor, adăugă ea, referindu-se la pernțele și cercurile care făceau dificilă intrarea în trăsurile sau pe uși pentru doamnele la modă.

Vocea lui era lipsită de amuzament.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că majoritatea femeilor pe care le cunosc poartă acele accesorii chinuitoare pentru a arăta mai mult ca tine? Mai durdulii, mai pline... mai ademenitoare pentru atingerea unui bărbat?

Gwendolyn nu ar fi putut răspunde la întrebarea lui nici dacă ar fi vrut. De-abia dacă mai respira. Putea să fie recunoscătoare pentru faptul că nu mai purta doar cearcaful, pentru că i-ar fi alunecat cu siguranță din strânsoarea slăbită a degetelor.

El continuă, fără să dea atenție neliniștilor ei.

– Ca să fiu sincer, nici nu cred că aș fi observat că ai ceva mai multă carne pe oase decât se consideră a fi la modă, dacă nu ai fi fost atât de încăpățânată să scoți lucrul acesta în evidență, în mod repetat.

Când își găsi vocea, Gwendolyn scoase o șoaptă răgușită:

– Am descoperit acum mult timp că îi scutește pe ceilalți de probleme.

– Cât de convenabil, spuse el fără milă sau compătimire. Sunt sigur că, de asemenea, te-a scutit de efortul de a-ți risca propriile sentimente, așa cum suntem nevoiți să facem noi, restul muritorilor.

Gwendolyn se îndreptă de spate, sperând că nu îi putea vedea ochii strălucind de lacrimi.

– Ai uitat, domnule? Tu nu ești muritor. Tu ești un monstru.

Era pregătită pentru orice fel de replică sarcastică. Însă nu și pentru reacția lui de a veni din întuneric cu pași mari spre ea, dezvăluind frânturi din chipul său.

Ajunse lângă pat, învăluind-o cu tot cu pat în umbra lui, iar ea simți buricul aspru al degetului său mare mângâindu-i obrazul, alungând singura lacrimă care i se scursese din ochi.

– Ți-a trecut vreodată prin minte, domnișoară Wilder, că amândoi suntem un fel de creaturi mitice... eu, un dragon, și tu, o fecioară? De la începuturile timpurilor, fecioarele au fost înes-trate cu puteri miraculoase. Ele îi pot ferma pe unicorni, pot rupe blesteme... Deși ea ar fi zis că e imposibil, vocea lui deveni și mai răgușită. Sau pot îngenunchea un bărbat. Însă rămâne de văzut cine are cea mai mare putere... tu sau eu.

Ultimul lucru la care se aștepta fu ca el să se aplece și să își așeze buzele peste ale ei.

Sărutul fu sec, aproape inocent, dar dădu naștere unui dor visător adânc în sufletul ei. Când se retrase, își dori să îl prindă de cămașă și să îl tragă înapoi.

Pentru că nu voia să îl lase să dispară în întuneric, se ridică grăbită în picioare, sprijinindu-se de stâlpul patului pentru a-și menține echilibrul.

– Dacă puterile mele sunt într-adevăr atât de mari, domnule, atunci un asemenea sărut ar fi trebuit să te transforme din bestie în om.

El se opri lângă panou, cu fața încă acoperită de un văl de lumină selenară și umbră.

– A, dar uiți că eu am fost cel care te-a sărutat. Pentru a mă elibera de vraja neagră, va trebui să mă săruți tu.

Lăsând-o cu această provocare îndrăzneță, dispăru în noaptea din care apăruse.

Dragonul stătea în cel mai înalt punct al castelului Weyrcraig, privind în largul mării cu ochii unui bărbat care primea puțină alinare privind fluxul și refluxul. Dincolo de punctul în care

valurile se spărgeau de mal, apele precum cerneala erau fine ca pielea unei femei, dar Dragonul nu era păcălit de liniștea lor înșelătoare. Chiar sub acele valuri blânde, stăteau la pândă stânci ascuțite și pietre scufundate care puteau smulge inima unui bărbat din piept.

Mâinile i se încheștară pe o ambrazură de piatră, singurul lucru care îl separa de marele abis de dincolo. Urmări cum luna flirta cu norii, aruncând raze strălucitoare pe cerul nopții, și se întrebă cât avea să dureze până se va ascunde și de lumina aceasta scăzută.

Circumstanțele îl forțaseră să devină o ființă nocturnă, dar fusese al naibii de nebun să creadă că își putea calma neliniștea privind-o pe prizoniera sa dormind.

Ea respira precum un copil, adânc și regulat, iar maxilarul ferm îi era îndulcit de imaginea ademenitoare a unui zâmbet cu gropițe. Șuvițele aurii îi mângâiau obrazul rozaliiu, ieșite din boneta ridicolă pe care o găsise în cufăr. Își scosese un picior de sub cearceaf, iar mișcarea făcu să i se ridice cămașa de noapte dezvăluindu-i puțin din rotunjimea coapsei.

La început, imediat după ce ea se trezise, se temuse că nu o să poată vorbi pentru că gura i se uscaseră de dorință.

Știuse că trebuia să fugă înainte ca lumina lunii să îl trădeze, dar cu toate astea zăboviseră... Râzând de ea, tachinând-o, presând-o până când ochii aceia mândri și frumoși ai ei deveniseră lucioși din cauza lacrimilor. Riscând atât ca lumina lunii să-l trădeze, cât și propria mândrie, ieșise din adăpostul lui de umbre pentru a se apropia de ea.

Dar acea mică nebunie nu fusese decât o ușoară nechibzuință comparativ cu sminteala care îl îndemnase să își lipească buzele de ale ei. Să-i fure gustul... În realitate doar să soarbă... din nectarul pe care și-l refuzase pentru prea mult timp. Doar atât putuse face pentru ca să n-o împingă înapoi pe pat și să-și afunde limba în dulceața mistuitoare a gurii ei.

Ochii lui arzători scrutară cerul, dar nu găsiră mai multă consolare decât promise din partea mării. Deja începea să se teamă că o mințise. Pentru că sărutul ei, oferit de bunăvoie, nu avea să îl transforme din bestie în om, dar ar fi putut în schimb

să îi dezlănțuie pasiunea și să își pună pecetea asupra sa pentru totdeauna, însemnându-l drept un monstru.

Capitolul 8

Când se trezi a doua zi, un spiriduș stătea întins pe picioarele lui Gwendolyn.

Se trezise de mai multe ori pe parcursul nopții agitate și, după un moment de confuzie, își dădu seama că picioarele nu-i erau paralizate de oboseală, ci de o greutate. Își deschise ochii și văzu niște mustăți neregulate, smocuri de păr lănos și gri, precum și ochi galbeni mijiiți și răuvoitori. Sări din pat cu un țipăt ascuțit.

Înainte să se lipească de panoul ușii, lucrul acela dispăruse.

Dar cearceaful care se mișca, atârnat de piciorul patului, nu lăsa loc de îndoială în ceea ce privește ascunzătoarea sa.

Gwendolyn își duse mâna la piept și se luptă ca să-și recapete suflarea, întrebându-se dacă își pierdea mințile. În noaptea aceea interminabilă, somnul îi fusese invadat de oameni și monștri. În fiecare vis încețoșat, își întinsese mâinile pentru a-l invita pe Dragon în îmbrățișarea lor, fără să știe sau să-i pese prea mult dacă el intenționa să o sărute sau să o devoreze. Poate că ar fi crezut că întâlnirea lor de la miezul nopții fusese numai un vis, dacă nu ar fi putut jura că îi simțea gustul de fiecare dată când își trecea limba peste buze.

–Nu există dragoni, mormăi ea în barbă. Și nu există nici spiriduși.

În ciuda acestei declarații curajoase, trase o umbrelă închisă din cufăr, înainte să se apropie de pat.

Se lăsă în genunchi și umbrela se mișcă violent în mâna ei care îi tremura. Își recăpătase suficient din uzul rațiunii pentru a se întreba dacă intrusul nu ar fi putut să fie vreun șoarece monstruos.

Temându-se că ființa aceea ar fi atacat-o dacă ar fi ridicat colțul cearceafului, mătură cu umbrela pe sub pat, împungând

cu blândețe pe măsură ce înainta. Un răget neomenesc îi ajunsese la urechi și îi făcu pielea găină.

Gwendolyn se ridică ușurel și se îndepărtă de pat. Orice ar fi fost acel lucru (și nu mai era sigură că voia să afle), ea era prizonieră în turn împreună cu el. Țipătul ei nu reușise să trezească nici măcar vreun semn de ajutor. Pentru o clipă, se gândi să sară pe pat și să țipe cât o țineau plămânii, dar se temea că vocea ei ar fi putut să arunce creatura într-un fel de frenezie și să o facă să devină însetată de sânge.

Se uită panicată de jur împrejur, prin turn. Căutările sale anterioare după o cale de evadare nu dăduseră la iveală decât o fereastră cu gratii, la care nu avea nici o speranță să poate ajunge. Dar asta era înainte ca milord Dragon să fie atât de amabil încât să îi ofere o masă. Și un scaun pe care să îl urce pe ea.

Gwendolyn făcu exact asta. Câteva clipe mai târziu, atât ea cât și scaunul se rezemau nesigur pe masă. Dacă ar fi putut să slăbească grilajul din locul în care se afla pe masă, ar fi putut să se urce pe scaun și să se strecoare prin fereastra rotundă.

La început, se temu că fierul ruginit se va dovedi de nemișcat. Dar câteva lovituri hotărâte cu umbrela transformară mortarul străvechi în praf. Strănută violent și lovi cu putere, pentru ultima oară.

Vru să prindă grilajul, dar acesta îi scăpă printre degete și ateriză undeva dincolo de fereastră, cu un zăngănit destul de puternic ca să trezească morții. „Sau morții vii“, se gândi ea și aruncă o privire speriată către pat.

Se ridică pe vârfuri, se uită pe fereastră și se simți ușurată să descopere că singura ei cale de scăpare nu era o săritură directă în marea agitată. De fapt, priveliștea o făcea să spere la mai mult... La nici un metru sub fereastră se afla o alee îngustă, mărginită de un parapet de piatră.

Inima începu să îi bată nebunește. Dacă ar fi putut ajunge la alee, ar fi fost posibil să se coboare pe una dintre scările dărăpănate, până pe pământ. Și dacă ar fi reușit să ajungă pe pământ, ar fi putut să fugă până în sat și să scape pentru totdeauna din ghearele milordului Dragon.

Ezită, tentată să arunce o ultimă privire la darurile pe care i le oferise.

Era hotărâtă să nu ia nimic de la el cu ea, în afară de cămașa de noapte pe care o purta și amintirea unui sărut atât de dulce, că ar fi putut să-și petreacă restul vieții întrebându-se dacă nu cumva fusese numai un vis.

Observă cu atenție fereastra. Se strecurase prin locuri mai înguste de atât, la vremea ei. Pe când era copil, odată se ascunsese în scorbură goală a unui copac bătrân până la căderea nopții, în timp ce Ross și tovarășii lui măturau pădurea, hotărâți să o facă măgărușul în jocul lor violent Prin-de-Coadă.

Lăsând umbrela pe masă, se cățăără pe scaun. Își întinse ambele mâini prin fereastră, se prinse de pietrele aspre de pe partea din exterior a castelului și se ridică până când degetele ei de abia mai atingeau spătarul scaunului. Soarele răsărea de dincolo de dealurile vălurite, oferind o priveliște care îi tăie răsuflarea. Marea era calmă în dimineața asta, iar valurile care se loveau de stânci își șopteau cuvinte blânde în loc să vuiască. Aerul sărat al mării o înconjură, spălând mirosul seducător de lemn de santal și mirodenii.

Cu încredere în forțele proprii, Gwendolyn își luă avânt. Tocmai dădea să-și treacă șoldurile prin gaură, când îl auzi.

Boc. Boc. Boc.

Înghetă. În nerăbdarea ei de a scăpa de milordul Dragon, aproape că uitase de monstrul de sub pat. Dar se părea că el nu uitase de ea.

Aproape că se putea vedea din punctul lui de vedere... o pradă zemoasă cu picioarele atârând neajutorate în aer, ca și cum ar fi rămas în cumpănă jumătate în interior, jumătate în exteriorul ferestrei. Trase adânc aer în piept și își împinse brațele, într-un efort disperat de a-și mișca șoldurile. Acestea refuzară. Nu numai că nu se putea deplasa înainte... dar nu se putea mișca nici înapoi.

Bocănitul de rău augur pe care îl făceau picioarele bestiei în timp ce traversa podeaua se opri.

Gwendolyn încetă să se mai zbată și își ținu respirația când auzi un zgomot sinistru mai întâi pe podea, apoi pe masă

și în cele din urmă pe scaun. Își închise ochii strâns și își încleștă dinții, așteptând ca șobolanul cel mai mare din întreaga Scoție să își afunde dinții mici și ascuțiți ca o lamă în glezna ei.

Ceva se gudură pe lângă degetele ei care atârnavă... ceva cald și moale, la fel de moale ca și burta unui miel. Își deschise ochii brusc când un alt zgomot ajunse la urechile ei. un sunet la fel de liniștitor și de inconfundabil precum murmurul mării... sunetul unei pisici care toarce.

Era atât de absorbită de ritmul huruit, încât nu își dădu seama că ușa turnului fusese dată de perete până când nu auzi o voce amuzată.

— E așa cum am spus eu dintotdeauna, Tupper. Camera asta are categoric cea mai splendidă priveliște din tot castelul.

Capitolul 9

Ultimul lucru pe care Dragonul se aștepta să-l vadă când deschise larg ușa turnului era posteriorul generos, dar bine proporționat al domnișoarei Wilder, încadrat fără cusur de cerul ferestrei.

Spre răsărit, reușise în sfârșit să se cufunde într-un somn fără vise, numai ca să fie trezit de țipătul înăbușit al unei femei. Se întorsese pe partea cealaltă și își trăsese perna peste cap, presupunând că era numai ecoul unuia dintre multele coșmaruri care îl bântuiseră de când venise în locul acesta. Dar apoi un zdrăngănit puternic îl făcu să sară de pe patul improvizat.

Temându-se că prizoniera sa și-ar fi putut atrage o soartă cumplită, își puse repede cămașa și pantalonii și fugi în sus pe scări, întâlnindu-se la al doilea etaj cu Tupper, care era la fel de frânt de oboseală ca și el. Fusese atât de concentrat să ajungă la ea, că nu se mai gândise să își ascundă fața.

Se părea că domnișoara Wilder ajunsese într-adevăr într-o situație pe care și-o crease cu mâna ei, dar nu era deloc atât de cumplită pe cât se temuse. Cel puțin nu pentru el și Tupper.

Picioarele ei se iveau de sub marginea cu volane a cămășii de noapte, atârând deasupra scării improvizate pe care o făcuse din masă și scaun, și oferindu-le amândurora o priveliște destul de scandalosă a gambelor ei albe și delicate. Dragonul se uită în spațe și văzu că ochii căprui și inocenți ai lui Tupper erau rotunzi ca niște biscuiți cu scortişoară.

Rezistând tentației de a-i acoperi ochii cu mâna, îl prinse de cot pe prietenul său și îl conduse afară din cameră.

– De ce nu te duci pe cealaltă parte, pe alee, să vezi cum poți ajuta din partea aia?

Tupper se chinui să se uite peste umărul lui.

– Partea asta pare mult mai incitantă. Nu ar fi mai bine dacă așa...

– ... face exact cum ți-am cerut? îi completă Dragonul cuvintele, împingându-l nu prea politicos înspre scări.

Deși se bosumflase precum un copil supărat, Tupper se supuse. Dragonul se întoarse înapoi în cameră. Chiar mai ieșită din comun decât problema domnișoarei Wilder, era imaginea lui Toby care își ținea echilibrul pe spătarul scaunului numai atât încât să-și poată împinge capul lui mare și blănos în gleznele ei. Dragonul își înclină capul, ascultând și nevenindu-i să creadă. Bestia arțăgoasă chiar torcea!

Pisica strâmbă disprețuitoare din mustăți, apoi sări spre el. Gwendolyn pur și simplu atârna acolo, iar faptul că nu se mai mișca era un semn că știa că el era acolo.

– Cred că ți-ai uitat umbrela, domnișoară Wilder, strigă el și își trecu degetul pe umbrela cu volănașe. Mă tem că vei descoperi că e mult mai greu să plutești până la pământ fără ea.

– Speram să-mi caut moartea aruncându-mă pe stânci, replică ea cu o voce înăbușită. Atunci nu așa mai fi fost obligată să îndur alte vorbe de duh usturătoare din partea ta.

Buzele Dragonului se arcuiră într-un zâmbet șovăitor.

– Să încerc să te trag înapoi înăuntru?

– Nu, mulțumesc. Eu mă îndreptam în direcția opusă.

– Așa am bănuir și eu.

Dădu la o parte scaunul și sări cu agilitate pe masă. Picioarele ei palide forfecau aerul, căutând în zadar ceva pe care să se sprijine. Îi prinse gleznele în palme, pentru a le opri agitația.

– Gata, domnișoară Wilder. Nu te teme. E în ordine. Acum te-am prins.

Gwendolyn se temea că, tocmai din acel motiv, nimic nu mai avea să mai fie în ordine vreodată.

Vocea Dragonului era un hureit mai reconfortant decât torsul pisicii, dar era o minciună.

Palmele calde care îi cuprinseseră gleznele promiteau siguranță, dar nu aduceau decât pericol. Chinul ei deveni și mai mare când își aminti și se înroși de groază că uitase să își pună pantaloanașii înainte să se îmbrace cu cămașa de noapte. Dacă degetele lui lungi și puternice s-ar fi răătăcit...

– Tupper vine pe partea cealaltă, o informă el. Va trebui să meargă până jos și să se urce înapoi pe niște pietre sparte, așa că va dura câteva minute până când va ajunge la tine. Poate că dacă ți-aș prinde mai bine picioarele...?

Măinile lui se mișcă în spre pulpe.

– Nu! strigă Gwendolyn, zvârcolindu-se violent. Dacă ești amabil, aș prefera să aștept până când ajunge aici domnul Tupper.

– În timp ce aștepți, ai vrea să îmi explici cum de ai ajuns să te afli în... situația neplăcută... în care te afli acum?

Ea oftă.

– Când m-am trezit, era un fel de animal care stătea pe picioarele mele.

– Ar fi putut să fie numai Toby, aici de față. Hoțomanul trebuie că s-a strecurat în cameră noaptea trecută în timp ce ușa era întredeschisă.

Gwendolyn nu voia să se gândească la vizita nocturnă a Dragonului și la chinuitorul moment în care își amestecaseră suflarea în ceea ce nu ar fi trebuit să fie un sărut, dar fusese.

– Îți e frică de pisici? o întreabă el.

– Din contră, de fapt eu țin foarte mult la ele. Nu avea de gând să mărturisească faptul că ajunsese să confunde pisica cu un spiriduș. Eu am crezut că este... un șobolan.

Dragonul râse.

–Și eu aș sări pe cea mai apropiată fereastră dacă m-aș trezi cu un șobolan de aproape treisprezece kilograme pe picioare. Gwendolyn începu să respire neregulat când el începu, fără să-și dea seama, să deseneze cu degetul un model pe pielea ei. Cred că ar trebui să încerc să te trag înapoi chiar eu. Se pare că Tupper nu avansează deloc.

–Nu, cred că îl aud venind, strigă ea plină de veselie, deși ceea ce auzise de fapt era sunetul îndepărtat al unor pietre care se prăbușeau și câteva blesteme.

Desigur, el îi ignoră dorința și își înfășură hotărât brațele în jurul coapselor ei. Brațele lui musculoase avură nevoie de o singură smucitură bruscă pentru a o face să alunece în îmbrățișarea lui.

Gwendolyn se trezi prinsă din spate într-o strânsoare de catifea și oțel. Își petrecuse brațele în jurul taliei ei, iar coapsele i se lipiseră de posteriorul ei moale. Pânza cămășii sale care atârna nestingherită o avertiză că uitase să își încheie cămașa. Dacă s-ar fi întors, obrazul ei s-ar fi lipit de pieptul lui și ar fi fost piele pe piele.

Dar el nu ar permite niciodată asta. Avu nevoie de un moment pentru a-și da seama, uluită, că și el era prizonier ca ea.

–Acum se pare că eu sunt cel aflat într-o situație dificilă, spuse el sec.

–Ce s-a întâmplat, milord Dragon? întrebă ea. Nu ai prin buzunare nici o eșarfă cu care să mă legi la ochi?

–Mă tem să le-am scos ca să fac loc pentru cătușe și bici.

–Poate că îl poți convinge pe domnul Tupperingham să îți împrumute din nou eșarfa lui.

–Poate că aș face asta, dacă împiedicatul ăla incapabil ar ajunge vreodată...

Amândoi îl auziră atunci, încă destul de departe pentru ca mare parte din injurăturile lui să rămână, din fericire, de neauzit.

Profitând de poziția în care se aflau, pisica sări pe masă și începu să-și croiască drum prin labirintul pe care îl formau gleznele lor.

–Cred că Toby are o slăbiciune pentru tine, remarcă Dragonul. Nu l-am mai auzit pe monstrul ăsta bătrân că toarcă înainte.

În timp ce pisica își împingea cu putere capul în piciorul ei, Gwendolyn zise:

– Având în vedere greutatea lui, sunt surprinsă că nu l-am confundat cu un mastif.

Dragonul își desprinsese unul din brațe de pe talia ei, numai pentru a-i trasa cu degetele libere curbura gâtului. Ea simți un fior de nerăbdare care nu prevestea nimic bun.

– Sunt mulțumit să aflu că Toby e cel care te-a speriat, îi șopti el la ureche. Mă temeam că încercai să scapi de mine.

– M-ai putea condamna dacă aș fi făcut asta?

– Nu, spuse el ușor, dar aș fi făcut-o oricum.

Gwendolyn uitase că purta boneta dichisită de noapte până când el o trase ușor în jos. Părul i se revărsă în jurul umerilor ca o cascadă de mătase. În timp ce el își îngropă fața în părul ei, Gwendolyn închise ochii în fața unui val de moleșeală.

– Dacă mă lași jos, domnule, îți permit să nu trag cu ochiul la chipul tău, șopti ea. Dacă e vorba de vreo cicatrice de pe câmpul de luptă sau un semn tragic din naștere, îți voi respecta dorința de intimitate. Și te pot asigura că eu sunt o femeie de cuvânt.

– Aproape că mă faci să-mi doresc să fi fost și eu un bărbat de cuvânt, murmură el, adunându-i cu blândețe o mână de păr pentru a-i dezgoli ceafa.

Gwendolyn ar fi fost în stare să suporte gestul, dacă ar fi atins-o numai cu degetele. Dar el își așază buzele pe bucățica aceea sensibilă de piele. Buzele lui zăboviră acolo, umede și calde, mângâind-o cu dulceața lor mistuitoare. Gwendolyn nu ar fi visat niciodată că a fi devorată de un dragon i-ar fi putut da o stare atât de insuportabil de delicioasă. O tenta să îi ofere fiecare bucată de carne de pe ea pentru a-i face plăcere.

În timp de gura lui se îndepărtă de ceafă pentru a-i atinge ușor, în trecere, coloana, ochii ei se închiseră și capul îi căzu pe spate într-un gest de abandon nerostit.

Prinzându-i bărbia în mână cu o combinație irezistibilă de tandrețe și forță, Dragonul îi înclină capul suficient de mult pentru a-i permite să își lipească gura de a ei.

Poate să Gwendolyn era încă o virgină, dar din acest moment înainte nu mai avea gura unei fecioare. Dragonul o revendică,

trecând dincolo de moliciunea buzelor ei cu limba lui de foc sfredelitoare și stârni o mie de fiori pe fiecare centimetru din pielea ei. Sâni i se umflaseră și o furnicau. El o strânse mai puternic de mijloc, lipindu-și coapsele de posteriorul ei.

Chiar dacă ar fi îndrăznit să o întoarcă în brațele sale, ea nu credea că ar fi putut să-și deschidă ochii. Pleoapele păreau că-i sunt îngreunate de o vrajă mai puternică decât orice farmec sau blestem. Nu o vrăjise atât de mult magia sărutului său, cât natura lui lumească... surprinzătoare și tandră; aroma lui dulce și sărată. Când limba ei înaintă ca să îl guste la rândul ei, el gemu adânc și o trase și mai aproape.

– Ia zi, prietene, am ajuns prea târziu ca să o salvez pe domnișoară? se auzi vocea jovială a lui Tupper de la fereastră, lovindu-i ca o găleată de apă rece.

– Nu, spuse Dragonul pe un ton sumbru în timp ce întinse mâna și smulse eșarfa care atârna desfăcută în jurul gâtului lui Tupper. Ai ajuns tocmai la timp.

După ce Tupper termină de reparat grilajul ferestrei din camera lui Gwendolyn, ieși din umbra castelului pentru a-l găsi pe Dragon plimbându-se prin curtea unde o găsiseră prima dată. În ciuda luminii de dimineață care se prelingea pe pereții în ruină, înfățișarea prietenului său era la fel de neagră ca noaptea. Din nările sale frumos sculptate ieșea fum când trăgea lung din trabucul ascuns în colțul gurii.

Tupper se trase nervos de colțul mustății.

– Nu am vrut să vă întrerup mica întâlnire. Te rog să mă ierți pentru lipsa mea de discreție.

Dragonul își smulse trabucul din gură.

– Lipsa ta de discreție? Nu lipsa ta de discreție mă deranjează pe mine... ci a mea. Oare ce gândește despre mine? De fiecare dată când mă aflu singur cu ea, mă arunc asupra ei ca bestia care crede că sunt. Chiar a trecut atât de mult timp de când am avut o femeie în patul meu, că trebuie să vânez prima ființă inocentă care are ghinionul de a-mi trece calea? Aruncă trabucul deoparte și își relua șirul pașilor. E de mirare că nu sunt o companie potrivită pentru oamenii civilizați?

Tupper începu să se plimbe alături de el.

– Asta nu e chiar adevărat, știi asta. Strămătușa mea Taffy ține foarte mult la tine. Spune că îi amintești de un armăsar splendid și foarte exaltat pe care îl deținuse tatăl ei pe când ea era fetiță. Tupper mișcă din cap, oftând cu tristețe. Desigur, în cele din urmă a trebuit să îl împuște pe sârmanul cal în cap, după ce i-a retezat trei degete unuia dintre îngrijitori.

Dragonul se opri brusc din mers pentru a-i arunca o privire nimicitoare.

– Mulțumesc pentru c-ai încercat să mă consolezi. Mă simt mult mai bine acum.

Parcurse restul curții din trei pași mari, forțându-l pe Tupper să o ia la goană pentru a ține pasul cu el.

– Chiar n-ar trebui să te dojenești așa. Nu a fost ca și cum i-ai fi azvârlit cămașa de noapte peste cap și ai fi siluit-o acolo pe masă. Ai furat doar un sărut nevinovat. Ce rău ai făcut cu asta?

Dragonul nu îi putea explica pur și simplu prietenului său că sărutul nu fusese deloc inocent și că se temea că răul și-l provocase lui, nu ei. Zvâcnetul timid al limbii ei lângă a lui îi făcuse sângele să clocotească mai puternic decât reușise vreodată o îmbrățișare îndrăzneată a unei prostituate din Londra. Se gândise să îi dea să guste din respirația dragonului, dar el fusese cel care sfârșise prin a arde pentru ea.

Se opri în fața statuii care încă trona peste ruinele din curte. Afrodită, zeița greacă a iubirii, părea cu desăvârșire nelalocul ei în această curte unde dragostea nu mai trăise de aproape cincisprezece ani. Dacă nu i-ar fi fost smuls capul de unul dintre tunurile lui Cumberland, se gândi el, ar fi putut foarte bine să audă freamătul batjocoritor al râsului ei purtat de vânt.

– Trebuie să plec din locul acesta, spuse el încet, trecându-și palma peste curba dezgolită a umărului zeiței. Înainte să îmi pierd capul.

– Le-am dat sătenilor două săptămâni să adune aurul, îi aminti Tupper.

– Știi asta, spuse Dragonul întorcând spatele frumuseții distruse a Afroditei. Dar asta nu înseamnă că nu îi putem grăbi, nu-i așa? Aprinde câteva ceaune cu fum pe câmpurile lor. Luminează

cu câteva torțe ferestrele castelului. Cântă la blestematul acela de cimpoi până când le sângerează urechile. Vreau să ajungă să sară unii la gâtul celorlalți până când mă vor implora să mi-l aducă pe nenorocitul care a ascuns aurul în toți acești ani.

Tupper execută un salut inteligent.

– Poți avea încredere în mine că voi băga frica de Dumnezeu în ei.

Dragonul se rotește pe loc, și chipul lui avea trăsături atât de nemiloase, încât până și Tupper făcu repede un pas înapoi.

– Nu de Dumnezeu trebuie să se teamă, ci de mine.

Capitolul 10

Tupper se furișă prin noaptea din ținut, iar mersul lui hoțesc era ghidat de lumina parțial acoperită a lunii în ascensiune. În timp ce își croia drum pe o potecă de pietre sfărâmițoase, având grijă să nu miște nici una de la locul ei, pulsul începu să îi crească de euforie.

Nu îi plăcuse niciodată pericolul, dar îi pria dramatismul, ceva de care nu prea avusese parte în viața lui până când îl întâlnise pe Dragon în tripoul acela blestemat, cu doi ani în urmă. Faptul să era plictisit de viața lui lipsită de vreun țel și teama de scandal, în egală măsură, fuseseră motivele care îl îndemnaseră să își pună la tâmplă pistolul de duel. Deși nici unul din ei nu mai adusese vorba despre noaptea aceea, bănuia că Dragonul știa că el nu ar fi avut niciodată curajul să apese pe trăgaci.

Dacă nu ar fi fost intervenția prietenului său, fie ar fi putrezit în închisoare pentru datorii, fie ar fi băut până la moarte în casa lui elegantă din Londra, fără să aibă nimic de așteptat în afară de ocazionalele relații romantice cu vreo actriță proastă, ori guta și dispepsia pe care i le-ar fi lăsat moștenire tatăl lui. Unica încercare a vicontelui de a-i cumpăra un post în Marina Regală se terminase dezastruos, când Tupper avusese rău de mare chiar în prima lui călătorie și își împrăștiase conținutul măruntaiei lor pe haina

de blană a unui amiral care se întâmpla să fie unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui său.

Deși răul de mare îi trecuse în cele din urmă, disprețul tatălui său nu dispăruse niciodată.

Tupper aproape că își dorea ca tatăl lui să îl poată vedea acum... îmbrăcat numai în negru, furișându-se prin-un desiș de pădure fără să miște măcar o frunză sau să rupă vreo creangă. Pentru prima dată în viața sa, era un bărbat care avea o misiune de îndeplinit. Pe măsură ce frunzișul începea să se rărească, forțându-l să sară de la un copac la altul, rămase uimit de faptul că pașii lui nu mai erau greoi și stângaci, ci rapizi și plini de hotărâre.

Când sări peste o râpă îngustă, pelerina neagră flutură în spațele lui și îl făcu să se simtă ca și cum și-ar fi putut lua zborul. Spera ca Dragonul să nu se supere că îi împrumutase pelerina.

Simțea că îi dădea o notă de stil, de care deghizarea lui avea foarte mare nevoie.

Lăsând în urmă pâlcul de copaci, porni de-a lungul unei miriști pline de pietre, sperând că marginea stâncoasă avea să îl ascundă de satul înghesuit în valea de dedesubt. Cercetă iarba deasă, căutând un loc bun pentru a aprinde vasul de fum pe care îl căra sub braț. Flacăra lui strălucitoare și vâlătucii de fum aveau să îi trezească pe săteni din paturile lor și să-i facă să creadă că Dragonul le-a dat încă o lovitură.

Tocmai în asta consta frumusețea planului lor. Localnicii din Ballybliss erau atât de superstițioși și atât de apăsați de sentimentul de vinovăție, că el nu trebuia decât să planteze semințele fricii în imaginația lor bogată pentru a-i convinge că vreo forță supranaturală teribilă intervenea în viețile lor. Atunci, dacă laptele se strica sau bebelușii plângeau din pricina colicilor ori pisica tușea un ghem de blană, era cu siguranță mâna Dragonului.

Tupper așeză vasul de fum pe o moviliță mare de iarbă și scoase cutia cu iască din buzunar, chicotind în barbă. Dacă sătenii erau atât de proști încât să confunde sulful cu pucioasa și fumul cu respirația unui dragon, atunci își meritau nopțile nedormite. Lovi cremenea de iască, apoi se aplecă pentru a atinge flacăra de fitilul din vasul de fum.

–Tu ești acolo, Niall? Când m-am trezit, plecaseși. De ce m-ai lăsat singură-singurică în pădure?

În timp ce ritmul acelei voci inocente de femeie îi mângâia urechile, Tupper își îndreptă spatele, iar flacăra se stinse cu un sfârâit. Se întoarse încet pentru a da nas în nas cu femeia care îl prinsese în plină acțiune.

–Tu nu ești Niall! exclamă ea pe un ton acuzator și făcu un pas înapoi.

–Nu, nu sunt. Dacă aș fi fost, sigur nu te-aș fi lăsat nicio-dată singură.

Ea îl privea în lumina lunii, ca o zână fermecată a pădurii cu pielea la fel de albă ca laptele și cu o cascadă de bucle negre. Avea fusta pătată de iarbă, părul îi era ciufulit și corsetul prins greșit în nasturi, dar aspectul ei neglijent nu o făcea decât și mai atrăgătoare. Arăta ca un copil încăpățânat care încerca să fie femeie.

O femeie ale cărei buze trandafirii erau încă umflate de sărutările altui bărbat, își aminti el.

Ea își puse mâinile în șold și îl privi cu îndrăzneală.

–Nu te-am văzut niciodată până acum în Ballybliss, domnule. Iar eu îi cunosc pe toți bărbații care locuiesc acolo.

Tupper trebui să tușească înainte să răspundă.

–Mă temeam că vei spune asta.

Ea privi în jos, rușinată, la hainele ei.

–Sper că nu crezi că umblu peste tot arătând întotdeauna așa. Eu doar... m-am împiedicat puțin.

Tupper își smulse privirea de pe ridicăturile gingașe ale sânilor ei și se simți de parcă cineva i-ar fi legat limba.

–Și despre mine se știe că m-am mai împiedicat uneori. Odată am băut prea mult vin de Porto și am căzut direct de pe cal în poala unei doamne care se plimba prin parc în trăsura ei.

–Și doamna asta a crezut că te-ai îndrăgostit de ea?

Tupper trebui să se scalde aproape un minut întreg în căldura ochilor ei căprui și scânteietori pentru a-și da seama că frumoasa asta, acest trandafir scoțian, flirta cu el. Cu el. Theodore Tuppingham, fiul risipitor al unui viconte fără importanță.

–Dacă asta a crezut, replică el, atunci a arătat-o strigând după un polițist și lovindu-mă în cap cu umbrela ei.

Un zâmbet sfios și vesel arcui buzele fetei în timp ce aceasta îi observă cămașa de mătase neagră cu mâneci largi și volanele de dantelă de la gât și manșete, pantalonii croiți pe trup, cizmele lucioase, înalte până la genunchi, care îi răneau degetele îngrozitor, dar care îi dădeau un aer galant care merita puțină suferință pe care trebuia să o îndure, și faldurile elegante ale pelerinei sale.

În timp ce își întorcea privirea către chipul lui, zâmbetul începu să-i dispară.

—Vai, dar știi cine ești. Ochii i se făcură mari ca două iazuri luminoase și dădu să se îndepărteze de el. Tu ești Dragonul!

Tupper tocmai voia să nege acest lucru, dar venerația care emana din ochii fetei îl opri. În toată viața lui, nici o femeie nu se uitase așa la el.

Înainte ca măcar să știe ce avea să facă, își supse burta, își scoase pieptul înainte și spuse:

—Așa-i, fătuc. Eu sunt Dragonul.

Nu ar fi fost surprins dacă fata ar fi fugit pe miriște, țipând de groază sau s-ar fi retras dezgustată, pentru a descoperi că Dragonul era un englez chel și ușor burtos. În schimb, se aruncă în brațele lui.

—Tu! țipă ea, lovindu-i pieptul cu pumnii ei mici. Tu ești bestia nenorocită care mi-a mâncat sora!

Când unul din acei pumni se lipi de noul lui stomac concav, pieptul i se dezumflă cu un icnet puternic. Disperat să o reducă la tăcere înainte să trezească tot satul, o trase la pieptul lui și îi puse o mână peste gură.

—Nu am mâncat-o pe sora ta, îi șuieră la ureche. E în viață și bine mersi, iar eu îți pot dovedi asta. Ba chiar mi-a povestit despre tine. Tu trebuie să fii cea mai mică... Catriona. Dar ea te strigă altfel. Ă... Katie? Cat? În timp ce încerca frenetic să își aducă aminte, ea își afundă dinții mici și ascuțiți în palma lui suficient de tare încât să îl facă să sângereze, iar el își trase mâna.

—Kitty! Pufni ea, zvârcolindu-se mai degrabă ca un tigru indignat decât precum felina drăgălașă de la care împrumutase numele.

—Kitty! Desigur! Cum de am putut să uit? Tu ești Kitty și surorile tale sunt Glenda și... Pocni din degete. Nellie! Locuiți

în conacul din sat cu tatăl vostru, care e atât de nebun că mai are puțin și pierde și la whist!

Kitty încetă să se mai zbată, dar continuă să se uite în sus la el.

– Sunt Glynnis și Nessa. Iar tatei nu i-a plăcut niciodată să joace whist, numai faraon. El trișează foarte prost, dar Gwennie spune că trebuie să îl lăsăm să câștige pentru că asta îl face să râdă. Se prinse de volanele de pe pieptul cămășii, iar ochii începuseră să i se încețoșeze în timp ce înțelegea însemnătatea cuvintelor sale. Gwennie...? E posibil? Chiar e în viață?

– E în viață și se simte foarte bine, spuse Tupper cu blândețe, acoperindu-i mâna cu a lui. Stă la castel ca musafiră a mea și are haine frumoase, mâncare pe săturate și toate cărțile pe care vrea să le citească.

Kitty se încovoie peste el și își flutură genele mătăsoase de parcă ar fi vrut să plângă. Tupper se temea că va începe să ofteze și el, dacă era obligat să vadă vreo lacrimă căzând din ochii aceia frumoși ai ei.

Dar bărbia ei delicată se opri din tremurat și îi aruncă o privire ciudat de senzuală pe sub gene.

– Cine s-ar fi gândit că Gwennie va ajunge să-ți fie amantă, și nu fel de mâncare?

– Te asigur că nu a fost nici una, nici alta, protestă în grabă Tupper, făcând un pas mai departe de ea. Nu am compromis-o pe sora ta. Virtutea ei e la fel de intactă cum era în noaptea în care a fost lăsată la castel. Amintindu-și de sărutul pătimaș dintre Gwendolyn și Dragon la care fusese martor chiar în dimineața aceea, Tupper nu era sigur cât mai putea face acea afirmație.

Kitty oftă și clătină din cap.

– Ce păcat. Dacă a existat vreodată o fetișcană care ar fi avut nevoie să fie compromisă, atunci aceea ar fi Gwennie a noastră.

Șocat de sinceritatea ei, Tupper se întoarse pentru a-și ascunde roșeața din obraji, blestemând faptul că avea tenul deschis.

– Deci tu ești Dragonul. Fata îl privi din cap până în picioare cu o expresie nerușinată, făcându-l să regrete că nu avusese timp să își încordeze din nou abdomenul. E adevărat că te poți transforma din bărbat în dragon după voie?

– Numai joia și în a doua duminică a fiecărei luni.

În timp ce ea se apropia de el, Tupper începu să bată în retragere, speriat de sclipirea de prădător din ochii ei.

– Și ai căpătat poftă pentru carnea de om, așa cum spune mama lui Maisie?

Tupper își smulse privirea vinovată de la gura ei, spre ochi, pentru că exact în acel moment se întrebă ce gust ar fi avut buzele ei.

– Sincer, nu cred că mi-ar plăcea așa ceva. Carnea de vită friptă prea puțin îmi dă indigestie. Spatele i se lipi de un copac, făcându-i imposibilă retragerea mai departe.

Ea se aplecă înspre el și își scoase limba mică și roz pentru a-și umezi buzele.

– Prietena mea Maisie jură că ești posedat de dorința de-a te împerechea cu una dintre fetele din sat.

Așa era, dar nu știuse lucrul ăsta până în acea clipă. Privirea i se întoarse la buzele ei, și dezmințirea i se opri în gât. Pentru noaptea asta, deja făcuse îndeajuns de mult rău reputației feroce pe care o avea Dragonul. Poate că era nevoie să sacrifice și unul dintre scrupulele sale.

– Departe de mine dorința de a le ponegri pe prietena ta sau pe mama ei, murmură el închizând ochii și aplecându-se cu toată intenția de-a fura o sărutare.

Când buzele sale întâlniră numai aerul, deschise ochii și o zări pe Kitty îndepărtându-se foarte repede de el.

– Unde te duci? strigă el.

Ea se răsuci; sub mângâierea diafană a ceții și a razelor lunii, semăna mai mult cu o zână decât cu un spirit al pădurii.

– Trebuie să le spun lui Glynnis și Nessei că Gwennie e în viață și că l-am întâlnit pe Dragon! Știi cât de geloase o să fie? Glynnis se joacă mereu de-a „stăpâna conacului” pentru că a avut doi bărbați și eu doar unul, iar Nessa râde mereu de mine pentru că ea are poveștile cele mai deochete. Acum am și eu una să le zic!

Imaginându-și mânia adevăratului Dragon când avea să-i descopere nechibzuința, Tupper căută disperat un mod de-a o opri.

– Nu ar fi mai bine dacă ai avea un secret, mai degrabă decât o poveste? Un secret care poate rămâne doar între noi doi?

Ea își înclină capul într-o parte, propunerea lui stârnindu-i curiozitatea.

– Doar gândește-te la asta, Kitty, spuse el și se apropie de ea. Tu ești singura din Ballybliss care îmi cunoaște adevărata identitate. Nu te pot convinge cumva să păstrezi secretul acesta pentru încă puțin timp? Cu siguranță, responsabilitatea de-a păstra o astfel de comoară ți-ar mai crește valoarea în propriii ochi, dacă nu și în ai surorilor tale.

Ea lovea pământul cu degetul mare de la picior, și pe buze i se citea supărarea.

– Gwennie spunea mereu că eu nu pot să țin un secret. Zicea mereu că sporovăiesc prea mult.

Tupper zâmbi.

– Un prieten a spus același lucru și despre mine, odinioară. Dar poate că nu ai avut niciodată un secret care să merite să fie păstrat. Haide, fii fată bună și promite-mi că nu vei spune.

Ea îi aruncă o privire provocatoare.

– Aș putea să fac asta. Dar numai dacă și tu îmi vei face o promisiune.

Tupper înghiți în sec, sperând că nu avea să îi ceară să-i arate aripile, să scuipe foc sau să o aducă pe Gwendolyn în pragul casei sale.

– Prea bine.

– Întâlnește-te cu mine, îi ceru ea cu îndrăzneală. Chiar pe miștea asta. Măine-noapte, după ce răsare luna.

Tupper dădu din cap încetișor, convins că el primea partea cea mai dulce a acestei înțelegeri.

– Până atunci, scumpă doamnă, trebuie să-ți amintești că soarta mea se află în gingașele tale mâini.

Ridică una din acele mâini până la buze, un gest pe care văzuse că adevăratul Dragon îl folosește cu mare efect asupra multor doamne.

Când ea îi răspunse cu un tremur de plăcere, el își scoase pe-larina și o puse în jurul umerilor ei. Fata își lăsă capul pe spate, cu ochii aproape închiși și buzele deschise ca o invitație. Mișcând din cap cu regret, Tupper se aplecă și-i dădu un sărut ușor, cast, pe frunte.

Când Kitty își deschise ochii, se afla singură pe pajiște. Se uită în sus la lună, zăpăcită complet de faptul că Dragonul o părăsise. Majoritatea flăcăilor pe care îi cunoștea, inclusiv Niall, și-ar fi băgat mâinile pe sub fusta ei de douăzeci de ori până acum. Cu toate astea, Dragonul nici măcar nu încercase să își vâre limba în gura ei.

Dar îi sărutase mîna, îi spusese „doamnă” și îi așezase pe umeri pelerina lui.

Kitty strânse la piept faldurile călduroase care-i împresurau trupul, întrebându-se dacă avea să îl mai vadă vreodată.

Capitolul 11

În zilele ce au urmat după încercarea lamentabilă de evadare a lui Gwendolyn, Dragonul nu era de găsit. În ciuda acestui fapt, prezența lui era inevitabilă precum vuietul înăbușit al mării.

Deși se trezea dintr-un somn plin de vise și se uita cu atenție în umbră numai pentru a-și da seama că este singură, Tupper îi aducea în fiecare zi câte o nouă comoară din tezaurul magic și aparent inepuizabil al Dragonului. O perie de păr aurită și un pieptene incrustat cu o perlă uriașă, o ediție princeps din *Istoria insectelor* de René de Réaumur legată în piele, o cadă rotundă din lemn plină cu apă de baie parfumată.

Satul, surorile ei, până și preaiubitul ei tată începuseră cu toții să pălească în umbra Dragonului, asemenea unor fantome din alte timpuri. Era de parcă ea ar fi trăit nu doar de câteva zile, ci de secole în sclavia lui plină de răsfăț.

Singurii ei prieteni erau Tupper și Toby și nici unul din ei nu era prea comunicativ în ceea ce îl privea pe bărbatul misterios care o ținea captivă. Tupper o amuza cu poveștile lui despre Taffy, strămătușa lui plină de vervă, și se distra singur încercând să o convingă să îi dezvăluie câteva dintre aventurile amoroase ale Nessei și planurile lui Glynnis de a face rost de un nou soț.

Devenea în mod special mai atent ori de câte ori era menționat numele lui Kitty, deși părea mereu să bolborosească vreo scuză pentru a pleca de fiecare dată când Gwendolyn vorbea despre Niall, rebelul pistruiat care furase inocența surorii sale. Iar Toby se făcea un ghem uriaș de blană la picioarele patului și ațipea ore întregi.

Gwendolyn îi invidia nepăsarea. Ea se trezea că umblă fără încetare prin cameră ore întregi. Deși Tupper continua să îi aducă mese delicioase preparate din cele mai bune ofrande pe care le puteau aduce sătenii, deseori își dădea seama că nu are poftă de mâncare și împingea mâncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

Într-o dimineață, Tupper trecu prin ușa-panou, înaintând împleticit din cauza unei poveri voluminoase, învelite într-un cearceaf, pe care o căra în spate. Gwendolyn sări din pat, incapabilă să-și ascundă entuziasmul copilăresc, un sentiment pe care nu îl mai simțise din dimineața de Crăciun de dinaintea morții mamei sale. Tot ce se putea vedea din această nouă comoară era o pereche de picioare poleite, care păreau asemenea ghearelor unui dragon, încovoiate în jurul a două mingi de aur.

Tupper o așează alături de masă cu un icnet de ușurare, apoi scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunarul vestei sale și i-o întinse lui Gwendolyn.

În timp ce Tupper își ștergea sudoarea de pe frunte, ea își trecu degetul pe sub picătura de ceară roșie ca sângele care pecetluia scrisoarea. O singură propoziție era mângălită pe hârtia de pergament crem: „Mi-aș dori numai să te vezi așa cum te văd eu”.

– Îmi permiți? Tupper radia de bucurie în timp ce se pregătea să smulgă cearceaful.

– Nu! strigă Gwendolyn, bănuind dintr-odată ce se afla dedesubt.

Deși Tupper păru uimit de refuzul ei de a dezveli cadoul Dragonului, avu îndeajuns de mult tact încât să nu menționeze nimic de el. Mai târziu în seara aceea, la mult timp după ce îi dusesese cina și plecase, Gwendolyn lăsă cartea din mâini, dezgustată de ea însăși pentru că recitea același paragraf pentru a opta oară. Îi era imposibil să se concentreze, când gândurile îi rătăceau la ultima vizită a Dragonului, iar privirea îi era mereu atrasă de ultimul său cadou.

Nu putea să doarmă. Nu putea să mănânce. Nu putea să citească. Dacă nu ar fi fost atât de absurd, s-ar fi gândit că suferă din dragoste. Dumnezeu îi era martor că văzuse semnele de atâtea ori la Nessa: pierdea mereu timpul, nu mai avea poftă de mâncărurile preferate sau ofta cu tristețe.

Dar cum ar fi putut ea să se îndrăgostească de un bărbat al cărui chip nu îl văzuse niciodată? Un bărbat care, pentru ea, nu era nimic altceva decât o voce înfundată, o atingere ademenitoare și un sărut seducător?

Își atinse buzele cu degetul, chinuită de o temere veche. Poate că era la fel de vulnerabilă la tentațiile carnale ca și Nessa. Ea își închipuise mereu că este imună la asemenea atracții, dar nu fusese nevoie decât de un singur sărut pecetluit de buzele Dragonului pentru a-i topi voința și a o face să tânjească după atingerea lui.

Își mută privirea de la cadoul Dragonului la farfuria pe care o lăsase abandonată pe masă, simțind impulsul familiar de a da pe gât dintr-o singură înghițitură ceea ce mai rămăsese din cină.

În schimb, Gwendolyn se ridică încet din pat și se apropie de ofranda Dragonului învelită în cearceaf. Înainte să își piardă curajul, întinse mâna și smulse învelitoarea.

O oglindă mare cât un om, făcută numai din argint bătut cu ciocanul, stătea în fața ei, încadrată într-o ramă din lemn de mahon cu sculpturi ornamentale. Gwendolyn s-ar fi oprit să-i admire frumusețea, dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de femeia reflectată în luciul ei strălucitor. Lumina lumânărilor se reflecta în claia ei de păr blond. Trupul cu forme generoase îi era îmbrăcat cu o rochie din mătase orientală pură. Era îmbujorată, avea ochii luminoși, buzele umede și întredeschise. Nu arăta ca sora plinuță și cu bărbia pătrată a celor trei frumuseți legendare. Nu arăta ca prizoniera unui nebun nemilos. Arăta ca o femeie care își aștepta iubitul.

Cu mâinile tremurânde, Gwendolyn aruncă pânza la loc peste oglindă, convinsă că trebuia să fie la fel de fermecată ca și bărbatul care i-o oferise. Nu numai că tânjea după atingerea unui străin, dar era în pericol să devină o străină pentru ea însăși.

Mai târziu, în aceeași noapte, Gwendolyn se ridică în pat, fără să poată spună ce anume o trezise. În noaptea asta nu mai era

nevoie să îl caute pe Dragon printre umbre. Lumina lunii pline se strecura prin grilajul ferestrei, scaldând camera goală într-o strălucire spectrală. Adulmecă aerul, dar nu reuși să simtă nici măcar un iz vag de fum de trabuc.

Își înclină capul pentru a asculta, dar tot ce reuși să audă fu vuietul înăbușit al mării.

Se ridică din pat și merse tiptil până la fereastră, atrasă de cântecul de sirenă al mării.

Poate că Dragonul dăduse ordin ca grilajul să fie înlocuit, privând-o de orice speranță de libertate, dar dacă se cocoța pe masă și se ridica pe vârfurile picioarelor, se putea uita afară la priveliștea spectaculoasă pe care o ofereau luna și marea, și putea inhala aerul sărat în plămânii ei însetați.

Respirația i se opri în gât. O navă tăia valurile înspumate, îndreptându-se spre castel. Cu pânzele fluturând în vânt și strălucind albăstrie în lumina lunii, nu părea mai adevărată decât o corabie-fantomă ocupată de spiritele morților.

Gwendolyn clipi de uimire, pe jumătate așteptându-se ca nava să dispară din fața ochilor ei.

–Aruncați ancora, băieți!

Strigătul extrem de real fu urmat de un pleoscăit puternic și de imaginea unei bărci mari cu vâsle coborând pe apă.

–Hei! strigă Gwendolyn îndoindu-și degetele prin grilaj. Ajutor! Sunt aici sus! Cineva să mă ajute, vă rog! Sunt ținută prizonieră!

În timp ce continua să strige, topăind pe degetele de la picioare în disperarea de a fi auzită, figurile umbrite care umpleau barca începură să vâslească spre peșterile formate în stâncile de sub castel, lăsând o urmă argintie, strălucitoare în apă.

Gwendolyn își strâmbă gâtul ca să urmărească barca până când ieși din câmpul ei vizual, apoi se prăbuși în genunchi pe masă.

Putea să strige până înnebunea, dar acest lucru nu avea să îi aducă salvarea. Pentru că ei erau oamenii lui. Iar aceea era corabia lui.

Nava explica modul în care reușise să pună stăpânire pe castelul Weyrcraig fără să fie remarcat de nici un suflet din Ballybliss. Explica modul în care reușise să strecoare toate obiectele de lux

decadent în castel... Patul elegant ornamentat, salteaua umplută cu pene, lumânările de ceară... Poate chiar și oglinda ce reflecta ceea ce voia el ca ea să vadă. Și mai explica modul în care urma să fugă odată ce avea să prăduiască satul de ultimele monede de aur și de mândrie.

Gwendolyn visase odinioară la o astfel de corabie. O corabie care avea să o poarte departe de Ballybliss, spre o lume în care bibliotecile vechi și pline de mucegai păstrau un tezaur mare de comori legate în piele. O lume în care saloanele cu tapiserii răsunau de conversații pline de duh și idei îndrăznețe. O lume în care un bărbat ar aprecia o femeie pentru mai mult decât chipul ei în formă de inimă sau talia elegantă.

Și, dintr-odată, știu a cui era lumea aceea. Era lumea lui. Lumea Dragonului.

Gwendolyn sări jos de pe masă și începu să se plimbe prin cameră, oarbă la tot în afară de furia ei crescândă. Era posibil să nici nu se sinchisească să o elibereze înainte să plece.

Sătenii credeau deja că ea era moartă. Ce conta pentru ei dacă era mâncată de un dragon sau putrezea într-o închisoare mobilată elegant? El putea foarte bine să o lase să putrezească în rochia uneia dintre amantele pe care le părăsise, în timp ce el se întorcea la lumea aceea elegantă, cu baluri și saloane de primire... o lume pe care ea nu avea să o cunoască niciodată.

Cu mâinile tremurând de nervi, Gwendolyn găsi cutia cu iască și aprinse pe rând toate lumânările. Era furioasă pe omul fără chip care o ținea captivă, dar era și mai furioasă pe ea însăși pentru că fusese atât de proastă încât să cadă sub vraja lui.

Se uită în jurul ei prin turn. Mulțumită generozității exagerate de care dăduse dovadă gazda sa, nu ducea lipsă de obiecte cu care ar fi putut să-l pocnească în cap data viitoare când trecea prin ușa de lemn. Dar el părea să îi evite compania la fel de insistent pe cât i o căutase altădată.

Privirea îi căzu pe cina mâncată pe jumătate. Deci milord Dragonul credea că o s-o farmece cu daruri generoase și cuvinte frumoase mângălite pe hârtie scumpă, nu-i așa?

Ei bine, poate că era timpul să-l învețe că Gwendolyn Wilder era făcută dintr-un alt aluat.

Tupper intră în grabă în anticamera închisorii și lăsă pe masă tava pe care o ținea în mâini. Dragonul continua să facă notițe în registrul legat în piele care stătea deschis în fața lui. Poate că gestul lui era grăbit, dar coloanele de cifre erau la fel de îngrijite și de minuțioase de parcă ar fi fost scrise de o mătușă rămasă fată mare.

- Ți-am spus că nu îmi e foame, Tup, zise el și dădu pagina fără să se uite în sus. Dar mausoleul ăsta bătut de vânt mi-a băgat frigul în oase. Se pare că pelerina mea a dispărut. Ai văzut-o tu?

- Nu-mi pot închipui pe unde este, răspunse Tupper, tușind nervos înainte să împingă tava spre registrul. Dar din câte se pare, nu ești singurul căruia nu îi este foame.

Dragonul analiză ceva vreme conținutul neatins al tăvii înainte să-și miște privirea spre Tupper.

- E bolnavă?

Tupper clătină din cap.

- Nu pare să fie. Dar aceasta este a șasea masă pe care a refuzat-o.

- Două zile, murmură Dragonul îndepărtându-se de masă. Două zile fără să mănânce. Ce fel de joc vrea să facă?

- Unul periculos, dacă mă întrebi pe mine, își spuse părerea Tupper. Nu am putut să nu observ cât de palidă era în seara asta. Și s-a împiedicat o dată și-ar fi căzut dacă nu aș fi prins-o de cot.

Dragonul își dădu părul de pe frunte cu degetele încordate. Lipsa de somn nu prea îl ajuta să-și potolească temperamentul schimbător. Primul lui instinct fu să înșface tava, să se ducă direct în turn și să o forțeze să mănânce, chiar dacă ar fi trebuit să îi îndese mâncarea pe gât, bucățică cu bucățică.

Hotărându-se că acesta era și al doilea său instinct, se ridică și se întinse după tavă.

Tupper îl opri, punându-și mâna pe brațul său.

- Soarele tocmai apune, îl avertiză el. Nu este încă întuneric complet.

Înjurând, Dragonul se afundă la loc în scaunul său. El alesese acest rol, și acum, ca orice prădător nocturn, va trebui să aștepte până când se lăsa întunericul pentru a-și confrunta prada.

– Unde te duci? izbucni el, încruntându-se la spatele lui Tupper care se îndepărta.

– Plec să terorizez sătenii, știi tu. M-am gândit să sar peste cântatul la cimpoi în noaptea asta și să încep devreme.

– Să începi devreme și să termini târziu, presupun. În ultimul timp ți-ai abordat datoriile cu un entuziasm lăudabil. Noaptea trecută nu te-am auzit întorcându-te decât mult după miezul nopții.

– Știi ce se zice, începu Tupper afișând un zâmbet angelic în timp ce se retrăgea pe ușă. Munca diavolului nu e niciodată gata.

– Nu, murmură Dragonul și ochii i se întunecară cu hotărâre în timp ce alese un biscuit cu zahăr de pe tavă și îl vârî în gură. Presupun că nu e gata niciodată.

Gwendolyn se așteptase ca Dragonul să vină, dar tot tresări când ușa-panou se izbi de peretele opus, trezind-o din somn.

Se îngărămădi lângă tăblia patului cu inima bătându-i în gât. Luna încă se mai afla în dreptul ferestrei, așa că putea să discearnă puțin mai mult decât o siluetă întunecată care se profila în umbră. Vocea lui răgușită o avertiză că, dacă ar fi fost un dragon adevărat, i-ar fi ieșit foc pe nări pentru a-i pârli șuvițele rebele care îi scăpaseră din boneta de noapte.

Merse cu pași mari lăsând ceva pe masă, apoi se întoarse cu fața spre ea. Chiar și în întuneric, privirea lui era aproape la fel de palpabilă ca și atingerea. Nu putea scăpa de senzația că ochii lui puteau străpunge întunericul... Că putea vedea cu claritate pulsul care i se zbătea la gât, sânii care i se ridicau și coborau la intervale neregulate.

Gwendolyn ar fi trebuit să știe că avea să o determine să rupă ea însăși tăcerea tensionată.

– Bună seara, milord Dragon. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

– Propriei tale prostii. Tupper îmi spune că nu ai mâncat de două zile.

Ea ridică din umeri într-un gest elegant.

– Nu trebuie să te deranjezi personal pentru asta, domnule. După cum sunt sigură că poți vedea, va fi nevoie de mai mult de câteva mese pentru ca să mor.

Apoi, el se îndreptă cu pași mari spre pat. Dacă Gwendolyn crezuse că nu va tremura niciodată în fața lui, se înșelase.

Nu era sigură ce act îngrozitor se aștepta să facă el, dar cu siguranță nu să o ia în brațe de parcă nu ar fi cântărit cu nimic mai mult decât Kitty și să o ducă la masă. Se așează pe scaun și o ținu în poala sa.

– Deschide gura, îi ordonă el, și strânsoarea brațelor sale îi făceau dificilă, dacă nu chiar imposibilă încercarea de a scăpa.

Primul gând murdar al lui Gwendolyn fu că poate intenționa să o sărute chiar mai profund decât o făcuse înainte. Cu toate acestea, nu gura lui fu cea care îi atinse buzele, cu forma rece și fină a unei linguri.

– Vrei să deschizi larg gura și să guști? o rugă el cu o voce murmurată și răgușită.

Gwendolyn nu-și mai amintea de ultima dată când cineva o îndemnase să mănânce. De cele mai multe ori auzea: „Vrei să păstrezi ultimul biscuit pentru Kitty?“, sau se întâmpla ca Izzy să o lovească peste degete cu o lingură de lemn pentru că se întindea după altă porție de terci de ovăz. Aroma înțepătoare de scorțișoară îi amintea de cât de foame îi era. I se rupea inima că trebuia să reziste.

– Nu voi face asta, bombăni ea printre dinții încheștați, clătănând din cap la fel ca un copil încăpățânat de trei ani.

Amândoi erau chiar foarte conștienți de faptul că el avea puterea de a-i vâri cu forța lingura aceea printre dinți, dacă dorea. Dar, așa cum se dovedea, aceasta nu era deloc dorința lui. Lingura dispăru și Gwendolyn simți în colțul gurii respirația lui caldă și seducătoare.

După acea răsuflare ușoară și tandră, își trecu încet buzele peste ale ei. Părea că buzele ei devin moi din proprie inițiativă, iar el profită de moliciunea lor pentru a-și strecura limba printre ele. Șocată, Gwendolyn gemu.

Înainte ca mintea ei uluită să se limpezească, el își înlocui limba cu lingura turnându-i mâncarea caldă pe gât. Gwendolyn dădu să scuipe, dar el îi acoperi din nou gura cu a lui, forțând-o să înghită amestecul delicios.

Budinca de pâine era dulce, dar nici pe departe la fel de dulce ca limba lui care se rotea și o tachina pe a ei.

Ea îi împinse pieptul, forțându-l să rupă sărutul. Dar când deschise gura pentru a rosti un protest plin de indignare, el îi vârî pur și simplu lingura între buze din nou, de parcă ea ar fi fost un pui de pasăre care căzuse din cuibul său, iar el naturalistul hotărât să o salveze.

Înainte ca el să ridice din nou lingura, Gwendolyn reuși să-și adune gândurile pe care el i le împrăștiase cu atâta îndemănare.

– Dacă îmi mai vârî în gură și mai mult din chestia aia fără voia mea, o să ți-o scuip în față.

– Haide, doar nu ai vrea să-i rănești sentimentele lui Tupper, nu-i așa? El se consideră un bucătar destul de bun, să știi. Ar fi trebuit să îl las să-și încerce noua rețetă de haggis pe tine, spuse el, referindu-se la mâncarea tradițională din Highlands, făcută din stomac de oaie umplut cu măruntaie și aseasonat cu plante aromatice.

– O fi Tupper un bucătar desăvârșit, dar tu, domnule, ești un tiran jalnic.

– Numai când sunt forțat să mă ocup de un copil încăpățânat.

Gwendolyn se luptă să scape din îmbrățișarea lui, izbucnind nervoasă.

– Ce sunt eu, milord Dragon? Un animal de companie răsfățat sau un copil încăpățânat? Sau impresia ta depinde de cât de supușă sunt, precum o sclavă, în fața capriciilor tale?

Brațele i se strânsură în jurul ei.

– Tu nu știi nimic despre capriciile mele. Dacă ai ști, ai înceta să te mai foiești în modul acesta care mă scoate din minți.

Gwendolyn făcu întocmai. Întunericul care îi învăluia părea că îi ascuțise simțurile. Ritmul neregulat în care respira și tremurul inimii sale sub palma ei se amplifică. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept părea să fie invadată de parfumul de scorțișoară și mirodenii. Părul aspru care ieșea după marginile deschiate ale cămășii lui îi gâdila degetele. Dar ceea ce o făcu să tremure brusc de panică fu căldura rigidă de sub posteriorul ei. Se încordă, devenind la fel de țeapănă ca marioneta unui păpușar.

– Acum, spuse el cu o voce foarte serioasă, ai de gând să mă-nânci, sau trebuie să te sărut din nou?

Respirația lui se simți peste obraji ei înfierbântați, avertizând-o că avea să își ducă la îndeplinire amenințarea.

– O să mănânc, se răsti ea, deschizându-și gura.

– Categorie știi cum să dezumfli încrederea unui bărbat în farmecele sale, spuse el cu tristețe, în timp ce o hrănea cu încă o lingură plină cu budincă.

Poate că informațiile lui Gwendolyn despre anatomia bărbatească se limitau la discuțiile pe care le auzise între Nessa și Glynnis, dar după câte își putea da seama, farmecele lui nu dădeau nici un semn că s-ar dezumfla. Înghiți cu greu.

– Majoritatea bărbaților nu se simt obligați să-și ofere sărutările drept amenințare sau pedeapsă.

– Hei, am cunoscut doamne în trecut care le considerau o recompensă!

– Le țineai și pe ele captive la vremea aia, sau acesta este un amuzament mai recent de-al tău?

– Îți pot promite că nici una dintre ele nu era atât de amuzantă ca tine.

Folosi lingura pentru a șterge o picătură de budincă de pe buza ei inferioară.

Faptul că se afla atât de aproape de el, și cu toate astea nu reușea să distingă mai mult de o mască întunecată a chipului său, o înnebunea. Ar fi trebuit să fie insuportabil de ciudat să stea în poala unui străin. Dar undeva între prima lor întâlnire și aceasta, el încetase să mai fie un străin. Poate că nu era nimic mai mult decât o siluetă țesută din umbre și texturi, dar acele umbre și texturi deveneau pentru ea la fel de familiare ca senzația lăsată de părul fin al tatălui ei când își trecea mâna prin el sau ca sunetul respirației lui Kitty în întuneric.

– Am văzut corabia, divulgă ea fără să vrea, disperată să își distragă atenția de la modul în care fiecare respirație amestecată părea că le atrage buzele mai aproape.

Fu rândul lui să se încordeze.

– Aa, și asta ți-a stricat apetitul?

— Așa-i, asta a fost. Pentru că încă nu îmi pot imagina de ce un bărbat ca tine, care în mod evident are resurse, ar încerca să fure de la cei care au atât de puțin.

— Poate că eu nu consider acesta ca fiind furt. Poate că eu cred că le iau ceva ce nu a fost niciodată al lor de drept, de la bun început.

— Dacă te gîndești la mia de lire, banii ăștia nu există! Nu au existat niciodată.

Nota aceea enervantă de amuzament își făcu iar apariția în glasul lui.

— Și de ce ar trebui să te cred, domnișoară Wilder? Până nu demult, nu credeai că există dragoni.

— Încă nu cred. Și încă mai trebuie să-mi dovedești că mă înșel.

— Atunci poate că nici eu nu cred în fecioare. Dorești să-mi dovedești că există?

Gwendolyn rămase fără răspuns la această provocare îndrăzneată. Își dădu capul pe spate pentru a studia, în întuneric, strălucirea din ochii lui.

El prinse una dintre șuvițele aurii care scăpase din boneta de noapte și o încolăci pe deget. Vocea i se transformă într-o șoaptă răgușită:

— Să stai aici... așa... Ai vreo idee ce reacție are trupul unui bărbat ca mine în situația asta?

— Îți amortesc picioarele? Încercă să ghicească Gwendolyn.

El tăcu pentru multă vreme, apoi din piept îi izbucni un hohot de rîs aspru. Fără să se oprească, o ridică în brațe și se îndreptă spre pat. Nu o așeză pe saltea, ci o trânti de-a binelea. Ea se duse spre tăblia patului, crezând pentru o clipă că el chiar plănuia să i se alăture.

În schimb, se lăsă în jos lângă ea și își așeză palmele pe tăblia patului, prinzând-o între brațele sale.

— Mănâncă, Gwendolyn Wilder, ordonă el coborîndu-și fața spre ea, pentru că dacă nu mănânci fiecare fărîmă de pe tava aia, o să mă întorc cu haggisul lui Tupper. Și-atunci o să-ți pară rău că nu ai ales în schimb sărutările mele!

O clipă mai târziu, dispăru, lăsând-o pe Gwendolyn să se întrebă dacă nu-i părea rău deja.

Capitolul 12

Ziua următoare se ivi cu o atmosferă apăsătoare. Gwendolyn își făcu datoria și mănca fiecare îmbucătură sub privirea atentă a lui Tupper, deși mâncarea avea gust de talaș în gura ei. Nu era sigură că inima ei asediată putea suporta încă una dintre vizitele nocturne ale Dragonului.

De-a lungul zilei interminabile, până și Tupper păru distrat. În loc să sporovăiască așa cum făcea de obicei, el își petrecu mare parte din timp privind lung spre ușă, de parcă el ar fi fost prizonierul, nu ea. După ce înghiți cu greu carnea de sitar și un castron de supă groasă și caldă de egrefin, Gwendolyn îl goni în sfârșit, convinsă că mai degrabă s-ar culca mai devreme, decât să îndure încă o clipă încercările lui chinuite de a face conversație.

Se ridică de la masă pentru a stinge ultimele lumânări când primele note tânguitoare ale unui cântec de cimpoi răsunară prin grilajul ferestrei. Tremurând în întuneric, se urcă în pat, se reze-mă de tăblia patului și își aduse genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele. Deși acum știa că degetele care cântau la cimpoi erau umane, cântecul de jale îi trezi amintiri triste și pline de regret.

Pentru o clipă plină de melancolie, frumusețea simplă a muzicii îi permise să uite de Dragon și să își amintească în locul lui un băiat înalt și voinic, cu o șuviță rebelă de păr negru care insista să îi cadă peste ochii verzi de culoarea smaraldului. Acest castel fusese casa lui și, dacă cineva nu l-ar fi trădat pe tatăl lui în fața lui Cumberland, el ar fi putut să guverneze aici ca lord. Privi în sus la nimfele întunecate care păcătuiau în pictura de pe tavan, întrebându-se dacă el dormise vreodată în odaia aceasta.

Dacă ar fi trăit, probabil că ea ar fi trebuit să vadă din umbră cum el lua o altă femeie de soție... Fiica de rang nobil a vreunei căpetenii vecine sau pe una dintre fetele mai frumoase din sat, poate chiar pe Glynnis ori Nessa. Poate că ar fi trebuit să zâmbească în ciuda lacrimilor, în timp ce fiul lui cu păr negru și ochi verzi și-ar fi călărit poneiul pe lângă copacul care fusese raiul ei pe când era fetiță. Dar durerea ei ar fi fost un preț mic de plătit

pentru bucuria de a-l vedea pe Bernard MacCullough ajungând la maturitate, reprezentând speranța și mândria clanului său.

Gwendolyn își atinse obrazul și rămase uimită când îl descoperi ud de lacrimi. Ea nu plângea numai pentru acel băiat pierdut, ci și pentru fetița care îl iubise. Fetița care cutreiera vâlcelele și coridoarele șerpuitoare chiar din acest castel, pândind o ocazie să-l zărească.

Uneori părea că viețile amândurora se încheiaseră în momentul în care prima ghiulea trecuse prin temnița din inima castelului.

Cântecul de cimpoi se stinse cu o notă tânguitoare. Se ghemui pe o parte și trase cearceaful până la bărbie, întrebându-se ce ar fi crezut acel băiat despre femeia care devenise ea.

Gwendolyn visa.

Fugea printr-un labirint de coridoare din castel și era din nou o copilă. Îl putea auzi pe băiat, dar nu îl putea vedea. El fusese chiar în fața ei, coborând cu țopăieli scara șerpuitoare de piatră, pășind pe trepte dintr-o săritură, cu eleganța unei pisici. Râsul lui ajungea înapoi la ea, îndrăzneț și tachinând-o, dar indiferent cât de mult îl ruga să se oprească, el continua să fugă, refuzând să creadă că va păți vreun rău.

Aruncă o privire disperată peste umăr, șocată de bubuiturile din ce în ce mai asurzitoare ale tunurilor. Dacă nu îl prindea curând, avea să fie prea târziu. Dar ea era prea grasă. Prea înceată. Picioarele ei scurte și durdulii nu se puteau compara cu picioarele lui lungi și suple. Înainte ca ea să poată ocoli un colț, el deja cotea după altul.

„Gwendolyn!“ El îi fredona numele, îndemnând-o să nu renunțe la urmărire.

Tunurile deveneau și mai zgomotoase, iar bubuiturile lor izolate zdruncinau podeaua de sub picioarele ei. El nu le putea auzi? Nu le putea simți?

În timp ce se aventura în jos pe scara principală, îl zări alergând în sala cea mare, cu tartanul roșu cu negru fluturând în spatele lui precum niște aripi.

Speranța i se revărsă în piept. Dacă ar reuși măcar să înșface acel tartan, l-ar putea prinde repede. Și-ar putea arunca brațele în jurul lui și l-ar putea ține în siguranță pentru totdeauna.

Picioarele ei lovire dalele de piatră de la baza scărilor. Un vuiet asurzitor zgudui castelul. Ea căzu în genunchi și își puse mâinile peste urechi.

Când îndrăzni în sfârșit să deschidă ochii și să-și coboare mâinile, tunurile tăcuseră și se lăsase o liniște stranie.

Se ridică ușor în picioare și arcada curbată a sălii mari o ademenea să înainteze. Vocea i se frânse când îi strigă numele.

Singurul răspuns pe care-l primi fu șoapta prafului care se cernea în jos din tavan. Voia să creadă că probabil băiatul încăpățânat se ascundea, că probabil se îneca de râs în timp ce se pregătea să sară la ea din vreun colț întunecat.

Dar apoi zări maldărul de pânză roșu cu negru zăcând pe podeaua sălii mari. Îngenunche pentru a-și trece ușor mâna peste lână, așteptându-se să o găsească udă de sânge, așa cum se întâmplase în alte o sută de vise. Dar lâna era uscată, iar degetele nepătate.

Acele degete începură să tremure când se întinse să tragă de un colț al tartanului.

În loc să reziste forței sale, așa cum se întâmpla de obicei, veșmântul flutură în jurul ei, lăsând-o cu gura deschisă de uimire.

Tartanul era gol. Băiatul dispăruse.

Dragonul sări din somn pe patul său improvizat; sudoarea strălucea pe pieptul său muscular, în ciuda răcorii din aer. Ei se apropiiau. Îi putea auzi... clămpăniturile copitelor, hodorogeala roților de căruță în timp ce urmau drumul care ducea spre castel, hărmălaia vocilor, înjurături și ordine strigate, focurile dispersate de muschete. Sări în picioare, cu respirația întretăiată și își trase pe el cămașa aruncată.

Se împletici orbește în sus pe scări, fără să se sinchisească să aprindă o lumânare sau o lampă. Ieși în anticamera de la intrare, uluit să o găsească cufundată în întuneric și părăsită, în loc să mișune de oameni pregătindu-se pentru bătălie. Băjbâi drumul spre capelă, rugându-se să găsească pe cineva acolo, dar strigătul

întrebător se întoarse înapoi la el ca un ecou gol. Se părea că până și Dumnezeu îl părăsise.

În timp ce alerga pe lângă o fereastră cu canceluri, o străfulgerare puternică de lumină aproape că îl orbi.

Ajunsese prea târziu. Ei deja atinseseră torța de primul fitil.

Dragonul se opri la intrarea principală a castelului, cu mâinile încheștate în pumni și pieptul ridicându-se cu fiecare respirație. Niciodată nu se va mai retrage de frică în întuneric, așteptând să audă șuierul blestemat al primei salve de tun. Niciodată nu își va mai pune soarta pe seama unei izbăviri care nu avea să vină. Deschise ușa principală și ieși împleticindu-se în noapte.

Ajunse în mijlocul curții cu pași mari și își deschise larg brațele, invitându-i pe ticăloși să îl lovească până aveau să-i frângă oasele în fărâme. Strângând din ochi, își aruncă capul pe spate și lăsă să-i scape un răcnet care părea să vină chiar din străfundurile sufletului său. Dar nici măcar acel răcnet chinuit nu se putea compara cu trosnetul bubuitoare care zdruncină pământul de sub picioarele lui.

Trosnetul se diminuează și deveni un hureit. Dragonul își deschise ochii și fu surprins că se afla încă în picioare. Ploaia cădea peste el, lipindu-i cămașa și pantalonii de trup, spălând ultimele urme ale nebuniei care pusese stăpânire pe el.

— O, Dumnezeule, șopti el și alunecă în genunchi.

Dacă ar fi știut că avea să vină o furtună, nu și-ar fi permis să adoarmă. Dacă Tupper ar fi fost acolo, prietenul lui ar fi încercat să îi distragă atenția cu vreo anecdotă plină de duh, un joc de șah, un pahar cu vin de Porto, orice pentru a reduce intensitatea sălbăticiei chinuitoare care îi amenința sufletul.

Dragonul își îngropă chipul în palme. Putea să stea pe puntea unei corăbii și să suporte fără să clipească tunurile trase la ordinele sale, dar aici, în locul acesta blestemat, chiar și zgomotul inofensiv al tunetelor îl putea aduce în pragul nebuniei.

Își ridică brusc capul chiar în momentul în care o sclipire luminoasă îi dezvălui că îngenunchease la picioarele Afroditei. Își aminti că ultima furtună i-o adusese pe Gwendolyn, care îi putea distra atenția mai bine decât orice alt fel de amuzament oferit de Tupper. Se cutremură când își dădu seama cât de mult tânjea să se ducă la ea în momentul acesta.

Se ridică și simți că îl dor oasele. Luptându-se cu vântul bi-ciuitor și cu ploaia, își croi drum înspre castel, hotărât să caute singura consolare pe care o merita.

Gwendolyn tresări și se trezi.

La început confundă bătaile puternice ale propriei inimi cu ecoul fantomatic al tunurilor din visul ei, dar asta fu înainte ca lumina unui fulger să fie urmată de pocnetul tunetului.

Rafalele de vânt băteau turnul, urlându-și frustrarea când acesta refuza să se dărâme în fața puterii lor.

Își încolăci brațele în jurul trupului pentru a-și potoli tremurul. Aproape că-și dorea ca Dragonul să fi fost acolo, aproape că-și dorea dulceața sărutului său, ca să spele gustul amar al coșmarului.

Dar o sclipire orbitoare de lumină îi dovedi că era singură.

În sfârșit, vântul începu să se domolească. Își înclină capul când îi ajunse la urechi un bocănit ciudat, prea ritmic pentru a fi tunetul. Aproape că țipă când Toby ateriză la picioarele ei cu o bufnitură înăbușită.

-De unde naiba ai venit, grăsanule? întrebă ea, mângâindu-l cu degetele prin blană. Aș fi putut jura că Tupper te-a lăsat să ieși înainte să plece.

Singurul răspuns al motanului fu că începu să toarcă. Gwendolyn se dădu jos din pat și începu să-și croiască drum pipăind peretele. Între fulgerele pâlpâitoare, camera era întunecată ca smoala.

Băjbâi după ușa cu panou, dar mâna ei întâlni numai aerul. Bocănitul pe care îl auzea era panoul care se lovea ușor de perețele opus, încă prins în ghearele puternice ale palei de vânt care îl deschisese.

Ușa era deschisă. Gwendolyn era liberă.

Capitolul 13

Gwendolyn se dădu înapoi, întrebându-se dacă încă mai visa. Dacă îndrăzneia să treacă de ușă, oare avea să audă zgomotul

fantomatic al pașilor băiatului pe scări? Oare sunetul batjocoritor al râsului său o va ademini să îl urmărească?

Își ciupi carnea sensibilă din interiorul brațului... cu putere. Și pentru că durerea pe care o simți o asigură că nu visează, respiră adânc și se aplecă prin deschizătură.

Nu își dădu seama de eforturile care fuseseră făcute pentru ca turnul ei să fie încălzit și confortabil, până când nu se întâlnește cu aerul rece și umed de dincolo de camera ei. Își caută drumul pe dibuite în jos pe scara șerpuită, aplecându-se sub un șuvoi de apă de ploaie care curgea chiar printr-o spărtură din tavan. Cămașa de noapte i se agăță de un bloc de piatră spartă. Trase de tivul rochiei pentru a o elibera, apoi se împiedică și cobori iute trei trepte, iar mișcarea stângace o aduse față în față cu...

Nimic.

O gaură zimțată fusese făcută în peretele din nord, oferind vederii o priveliște amețitoare a valurilor zbuciumate de furtună. Sclipiri îndepărtate de fulgere dansau pe cerul fără lună, iluminând stâncile ascuțite și hăul abrupt care ducea la pietrele de dedesubt.

Gwendolyn se dădu repede înapoi, lipindu-se de tot de perețele opus.

Oare acestea erau grozăviile pe care Dragonul avusese curajul să le înfrunte pentru a fi alături de ea în toiul nopții?

La început se temu că nu va putea să se miște de lângă zidul acela. Dar pentru că își domoli ritmul respirației și strânse din ochi, reuși să treacă centimetru cu centimetru dincolo de deschizătură și să se strecoare în galeria de dedesubt.

La capătul îndepărtat al galeriei se afla o scară din lespezi mari de piatră.

Gwendolyn începu să coboare, fără să fie încă prea sigură că nu visa. În acest vis, pașii ei nu erau încetiși și greoi. În schimb, părea să plutească în jos pe scări, cu marginea plină de volane a cămășii de noapte târându-se în urma ei.

Când ajunse la intrare, o briză rece și mirosind a ploaie îi gădila pielea.

Ușa făcută arșice care ducea spre curtea interioară atârna pe jumătate scoasă din țâțâni, într-o invitație pe care Gwendolyn nu o putea ignora.

Se grăbi înspre ușă, încercând să-și imagineze bucuria care avea să lumineze chipul tatălui ei când se va arunca în brațele lui. Ezită, incapabilă să-și amintească trăsăturile sale dragi și familiare. Un gând dureros nu-i dădea pace. Dacă el nici măcar nu-i dusesese dorul?

La început, când Dragonul o făcuse prizoniera lui, ea crezuse că nebunia tatălui ei era o binecuvântare. Dar acum nu mai era la fel de sigură. Dacă tatăl ei i-ar fi strâns pur și simplu mâna, i-ar fi zis că e o „fată bună” și ar fi grăbit-o să meargă la culcare? Atunci nu i-ar mai rămâne altceva de făcut decât să se strecoare sub pătură cu una dintre revistele de la reverendul Throckmorton, să se îngrijoreze pentru Kitty și să aștepte ca Nessa să se întoarcă din brațele ultimului ei iubit.

Gwendolyn se întoarse încet. Arcada curbată din sala cea mare părea să o cheme înainte, la fel cum se întâmplase în vis.

Făcu un pas, apoi altul, iar pulsul îi alerga cu un amestec ciudat de fascinație și groază.

Sala mare fusese odinioară inima castelului Weyrcraig și tocmai aceea inimă fusese distrusă de atacul lui Cumberland. O ghiulea spulberase o mare porțiune din acoperiș, lăsând să se vadă norii care pluteau liberi ca printr-o ramă sfredelită. Ploaia aproape se oprise, iar luna începuse să se ivească timidă prin vâlul de nori, de parcă ar fi vrut să se asigure că furtuna plecase cu adevărat și că era în siguranță să iasă afară. Steagurile sfâșiate fluturau de grinzile masive care nu fuseseră despicate de lovitură, iar dragonii care păreau că dansează pe materialul negru se estompaseră într-o nuanță roșie ca sângele uscat. O vatră uriașă de piatră îmbrăca peretele cel mai îndepărtat, iar de polița sa sculptată anual atârnavă pânze de păianjen.

Gwendolyn pași ușor în sală, simțindu-se doar puțin mai umană decât fantomele care cu siguranță bântuiau acest loc. Aproape că putea să audă ecourile râsetelor lor, vocile lor care cântau în timp ce își ridicau cupele într-un toast victorios în cinstea puterii și a grandorii pe care o avusese clanul MacCullough.

Își scutură umerii pentru a îndepărta fantezia aceasta. Pe ea nu o bântuiau fantomele războinicilor morți de mult, ci fantoma unei femei care se străduise odinioară să facă o casă din această sală bătută de vânturi. Gwendolyn își amintea să soția lui MacCullough era o femeie voinică și bună la suflet, care râdea mult și îl adora pe unicul ei fiu. Amprenta ei blândă și feminină se simțea peste tot. Un divan încadrat de un cadru de lemn sculptat și aurit stătea sub o oglindă spartă, și din pernele zdrențuite ale acestuia ieșeau bucăți de bumbac. În locul tapiseriilor sumbre, pereții fuseseră decorați cu pânzeturi franțuzești care avuseseră odată nuanțe pastelate de roz și albastru.

O coloană corintică în formă de fus zăcea căzută pe o parte, într-o băltoacă de apă de ploaie.

Traversând sala, Gwendolyn fu nevoită să își croiască drum printr-un câmp de oale sparte. Se aplecă să ridice un ciob de porțelan fin și trecu încet cu degetul peste suprafața sa lucioasă. Ea își petrecuse viața tânjind după astfel de lucruri frumoase și nu se putea abține să nu plângă pentru distrugerea lor și pentru faptul că reprezentau fragmente din visurile ei distruse.

Tocmai întorcea ciobul în mână când piciorul i se lovi de un cap despărțit de corp. Aproape că țipă înainte să își dea seama că era capul de marmură al statuii din curte...

Și în acel moment îl văzu.

Stătea, ca întotdeauna, în întuneric. Dar în noaptea aceasta se părea că nici măcar umbrele nu erau de-ajuns pentru a-l ascunde. Stătea tolănit pe scaunul din mijlocul unei mese lungi din lemn de mahon, cu capul ascuns în brațele încrucișate. O carafă de cristal cu mai puțin de trei degete de whisky pe fund se afla în fața lui, alături de o cutie de argint cu iască și o lumânare pe care nu se sinchisise să o aprindă. Nu purta nici o haină sau vestă, doar o cămașă albă cu mânecile ridicate neglijent mai sus de coate. După felul în care materialul se lipea de umerii lui puternici, scoțând în evidență fiecare mușchi și tendon, Gwendolyn ghici că era ud learcă.

El nu era conștient de prezența ei. Tot ce trebuia să facă era să se îndepărteze în vârful picioarelor și avea să scape de el pentru totdeauna. Dar înainte să se întoarcă și să facă exact acest

lucru, un tunet bubui în depărtare, făcând ca mușchii lui rigizi să se cutremure.

Înainte să-și dea seama măcar ce avea de gând să facă, Gwendolyn trecu în partea lui și își așează cu blândețe mâna pe umărul lui.

El își ridică iute capul fără să se uite la ea, împrăștiind picături de apă de ploaie.

– Bună seara, domnișoară Wilder.

– De unde ai știut că nu era Tupper?

– Tupper știe mai bine decât tine să se furișeze prin spatele meu în întuneric. Din neatenție, s-ar putea trezi cu gâtul tăiat.

Gwendolyn înghiți în sec.

– Dar, la urma urmelor, gâtul lui nu este la fel de frumos ca al tău.

Băutura nu îi împleticea limba, dar îi înmuiașe consoanele rostite de obicei pe un ton sacadat, dând cuvintelor sale un ritm dezarmant. Înainte să-și poată retrage mâna de pe umărul lui, el o prinse și o ținu captivă, trecându-și degetul mare peste palma ei.

– Și nici mâinile lui nu sunt la fel de fine. Poate că ești doar un vis, murmură el și își mângâie obrazul cu palma ei. Te rog, spune-mi, oare irascibila domnișoară Wilder ar avea atâta compasiune în inimă încât să vină la mine în vis, cu mâinile ei fine și cu pielea mirosind a somn?

Căldura delicioasă care emana din atingerea lui o făcu pe Gwendolyn să se simtă și mai irascibilă.

– Eu nu cred că oamenii cuprinși de aburii beției sunt capabili să viseze.

Dragonul râse cu asprime.

– Atunci poate că nu ești un vis, ci o fantomă. Doamna albă din castel, trimisă să mă avertizeze că trebuie să părăsesc acest loc înainte să mă coste sufletul nemuritor. Își întoarse capul ca să se uite la ea, iar expresia feței îi era ascunsă în umbre. Ah, dar mereu practica domnișoară Wilder probabil că nu crede în fantome, nu-i așa?

Descurajată de faptul că îi repetase propriul vis cu atâta precizie, Gwendolyn vorbi încet:

– Obişnuiam că nu cred. Dar când stau într-un loc precum acesta, nu mai sunt sigură.

Se simţi ciudat de părăsită când el îi eliberă mâna şi se ridică, îndreptându-se spre umbrele mai adânci de lângă vatră. Umezeala rece din cameră părea să îi intre în oase.

El privi în sus la căpriorii sfărâmaţi.

– Te-ai întrebat vreodată cum trebuie să se fi simţit ei în noaptea aia? Trădaţi de unul de-ai lor. Abandonaţi de cei în care avuseseră încredere că îi vor apăra. Tot ce au putut să facă a fost să se îngrămădească în întuneric cu armele lor insuficiente şi să aştepte ca prima ghiulea să cadă din cer.

– Ar fi putut să fugă în noapte cu prinţul Carol cel Frumos, îi aminti ea, întrebându-se, aşa cum făcea de obicei, dacă nu cumva chiar făcuseră asta.

Râsul lui nu fu prea amuzat.

– Asta le-ar fi putut salva vieţile, dar i-ar fi costat preţioasa lor mândrie. Trasă cu degetul arătător mottoul gravat pe policioara vetrei. „Fie că are dreptate, fie că nu...”

– „... un MacCullough nu fuge din faţa luptei, nu!”, termină Gwendolyn pentru el.

Ea nu avea nevoie să citească mottoul. Cuvintele acestea odioase erau gravate în inima ei.

– Crezi că erau şi copii? întrebă el încet, trecând cu degetul peste stratul gros de praf de pe policioară.

Acum Gwendolyn fu cea care se întoarse cu spatele, căutând să se ascundă de lumina lunii.

– Era un copil. Un băiat.

– Doar unul. Asta e neobişnuit, nu-i aşa? Eu credeam că aceşti lorzi din Highlands se înmulţeau ca iepurii.

Gwendolyn clătină din cap.

– Soţia lui a putut să-i poarte numai un copil. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, el nu i-a reproşat niciodată asta. În schimb, o trata de parcă i-ar fi dat cel mai rar şi mai preţios dintre daruri... un fiu. Un moştenitor care avea să conducă clanul când el nu va mai fi. Vocea îi deveni un murmur. Nu cred că sătenii şi-au revenit vreodată după pierderea lui.

Dragonul pufni.

– Din câte mi-ai spus despre oamenii din Ballybliss, mă îndoiesc că a vărsat cineva vreo lacrimă pentru el.

Gwendolyn se roti pe călcâie ca să îl privească în față.

– Eu am plâns!

Incapabilă să îi suporte tăcerea, se îndreptă spre rămășițele sfărâmate ale unei ferestre.

– Nu eram decât o copilă când a murit el, dar cred că eram pe jumătate îndrăgostită de el pe-atunci. Un zâmbet trist îi atinse buzele. Ce prostuță eram, nu-i așa, să cred că un băiat ca el s-ar fi putut gândi vreodată la o fată durdulie și ciudată ca mine?

– Singura ta prostie a fost să îți închipui că ești îndrăgostită de cineva care nu era nici el cu mult mai mare, fiind doar un copil.

– Ah, dar tu nu l-ai cunoscut. El era un băiat cu adevărat extraordinar... puternic și bun, și nobil. Chiar de-atunci se vedea ce fel de bărbat avea să devină.

Vocea Dragonului suna ciudat de subjugată.

– Un model de bunătate, fără îndoială, dedicat ridicării celor oprimați de viață, protejării virtuții celor inocenți și salvării domnișoarelor aflate în pericol.

– El m-a salvat o dată. Dar eu am fost mândră și încăpățânată și în loc să îi mulțumesc așa cum se cuvine, l-am pus la locul lui într-un mod jignitor. Nu mi-am dat seama că avea să fie ultima dată când îl vedeam în viață.

Gwendolyn privi afară peste ruinele sfărâmate din curte, dar în locul lor văzu o cărare luminată de soare, mărginită de-o parte și de alta de săteni plânși; simți scoarța aspră de copac când își afundă degetele în trunchiul copacului, auzi vaietul jalnic al cimpoielor în timp ce anunțau moartea tuturor speranțelor lor.

– I-am văzut cărându-i trupul în jos pe deal. Cred că mă ascunsesem în același copac și îl urmărisem cum călărește prin trecătoarea aia de sute de ori înainte, dar atunci, ultima oară, era așezat cu fața în jos pe spinarea calului său. Îl înfășuraseră în tărânel pe care îl purtase mereu cu atâta mândrie.

Gwendolyn nu își dădu seama că lacrimile începuseră să îi curgă în tăcere pe obraji, la fel cum se întâmplase și în ziua aceea.

Nu știa că Dragonul făcuse doi pași șovăitori în direcția ei, cu degetele încleștate în pumnii neajutorați.

Gwendolyn își șterse o lacrimă cu podul palmei și se întoarse cu fața spre el.

El se întoarse repede, poticnindu-se, și se prinse cu ambele mâini de polița vetrei.

– Te sfătuiesc să mă lași acum, domnișoară Wilder. Sunt beat și mă simt singur. Beat sunt de câteva ore, dar singur sunt de foarte mult timp, lucru care nu mă face deloc o companie potrivită pentru a discuta despre stafii cu o doamnă îmbrăcată doar în cămașa de noapte.

Gwendolyn fu surprinsă de mărturisirea lui. Ea presupusese că singurătatea și chinurile le erau rezervate femeilor obișnuite care aveau surori frumoase.

– Și unde îmi propui să mă duc, milord Dragon? Înapoi în închisoarea mea?

– Puțin îmi pasă unde te duci, spuse printre dinți. Atâta timp cât nu mai ești în fața mea.

Gwendolyn nu ar fi plecat nici dacă o altă ghiulea s-ar fi îndreptat direct spre sala în care se aflau; nu acum, când în armura Dragonului exista o crăpătură care i-ar fi putut oferi o imagine a omului de dinăuntru.

– Atunci, să mă întorc în sat? Mai făcu un pas spre el, gândindu-se să îl atragă în lumina lunii cu tachinările ei. Să le spun că Dragonul lor feroce nu e decât un om? Un om care încearcă să îi facă pe ceilalți să se teamă de el, dar își ascunde fața în umbre pentru că se teme mai mult de el însuși decât de ceilalți.

– Spune-le orice naiba ai chef, mărâi el și degetele i se făcură albe pe lemnul maroniu al poliței.

Gwendolyn se furișă mai aproape și își ridică mâna, dar nu îndrăzni să îi atingă întinderea fermă a spatelui.

– Să le spun și că nu mi-ai arătat nimic altceva decât bunătate? Că mi-ai înlocuit zdrențele cu veșminte potrivite pentru o prințesă? Că m-ai forțat să mănânc atunci când m-aș fi înfometat din pură încăpățănare? Că ai refuzat să devorezi fecioara pe care ei o sacrificaseră?

El se întoarse.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Să nu crezi că nu mă gândesc la asta chiar în momentul ăsta!

Dorința strălucea în ochii lui, dar nu o atinse. Și lucrul acesta, mai mult decât orice, o îndemnă să îi atingă chipul cu degetele. Respirația lui deveni sacadată pe măsură ce ea îi explora cu delicatețe trăsăturile, căutând cicatricea, arsura, diformitatea îngrozitoare care îl împinsese să trăiască în întuneric și care îl făcuse să se considere o bestie în propriii ochi și în ochii lumii.

Trebui să dea la o parte o şuviță de păr mătăsos pentru a-i mângâia fruntea puternică și netedă. Avea sprâncene groase și ușor arcuite, iar genele păreau moi ca niște pene în palma ei. Urmă arcada pomeților până la linia fermă a nasului. Își îndoi degetele pentru a-i mângâia maxilarul ușor încreștat, acoperit de barba crescută de o zi. Tocmai voia să își treacă degetele pe buzele lui, când îi prinse încheietura mâinii, scoțând un sunet gutural.

Gwendolyn se aștepta ca el să îi dea mâna la o parte, nu să îi aducă degetele la buze și să le sărute. Buzele lui erau ferme, dar catifelate. Tandrețea imperioasă a sărutului făcu să-i curgă prin vene o dulceață arzătoare.

El o prinse de umeri și o trase spre el în întuneric.

– Te-ai sacrifica pentru mine, Gwendolyn? Te-ai sacrifica pentru a salva bestia asta nefericită în care m-am transformat?

O liniște ciudată o învălui pe Gwendolyn în timp ce se uita la umbrele care îi compuneau chipul.

– Mi-ai spus odată ce trebuie să fac pentru a te transforma din bestie în om.

Prinzându-i ceafa cu palma, îl trase în jos și își lipi ușor gura de a lui.

Capitolul 14

Dragonul se străduia să absoarbă șocul darului oferit de sărutul lui Gwendolyn. Era prea târziu să îi mărturisească faptul

că o mințise, prea târziu să o avertizeze că sărutul ei nu putea decât să țeasă o vrajă și mai periculoasă decât oricare alta până atunci. În loc să îl liniștească, sărutul ei îl făcu și mai sălbatic. Își dorea cu sălbăticie să o sărute. Dorea să o atingă. Să o posede. Gemu și se cutremură în timp ce gura ei se deschise sub a lui, iar buzele i se despărțiră într-o invitație în fața căreia el nu mai avea nici puterea și nici dorința de a-i rezista.

Stăpânindu-se într-atât încât să nu o sperie, își petrecu brațele în jurul ei și își roti limba în căldura umedă a gurii ei. Gwendolyn avea gust de inocență și dorință, și tocmai această pasiune sfioasă făcea ca sărutul ei să-l stârnească mai tare decât mângâierea oricărei curtezane.

– Scumpa mea... inocenta mea, îi șopti în colțul gurii. Ești un vis, nu-i așa? Un vis devenit realitate.

Gwendolyn nu ar fi crezut niciodată că Dragonul era capabil de o asemenea blândețe. Gura lui alunecă spre curbura maxilarului, lăsând în urmă o linie de furnicături încântătoare. Îi sărută gropița din obraz, apoi o căută pe cea din curbura gâtului înainte să-și lipească din nou gura de a ei.

De data asta buzele nu li se atinseră într-un sărut cast, într-un amestec încețoșat de respirații. Acesta era un sărut la fel de dulce și de întunecat ca moartea însăși. În timp ce puneă stăpânire pe gura ei, Gwendolyn fu nevoită să se prindă de reverele cămășii sale ca să nu cadă. Poate că el fusese cel care băuse, dar ea era cea care nu se putea ține pe picioare, amețită mai mult de blândețea lui sinceră decât de picăturile de whisky pe care le gustase de pe limba lui. Deși respirația lui era la fel de întretăiată ca și a ei, putea simți inima Dragonului bătând cu putere, cu sinceritate, sub palma ei.

El nu întrerupse sărutul acela fermecător, nici măcar atunci când o duse înapoi și o sprijini de masă, împingând resturile de pe ea cu o singură mână. Gwendolyn încercase să îl ademenească să iasă în lumina lunii. Nu își închipuise niciodată că el avea să o tragă mai adânc în întuneric, sau că ea va merge cu el de bunăvoie, ba chiar cu nerăbdare.

Marginea mesei o apăsa în spate; el se împinse în pântecul ei moale, dovedind o dată și pentru totdeauna că nu era o bestie, ci doar un bărbat. Un bărbat care o dorea cu disperare.

– Ești o prostituță mică. Ar fi trebuit să pleci atunci când ți-am spus, îi zise el aspru în timp ce o lipea și mai strâns de el.

Gwendolyn se întinse orbește spre fața lui, găsind că acest reproș era chiar și mai irezistibil decât atingerea lui. El îi atinse buzele de ale lui, mișcându-le înainte și înapoi într-o mângâiere convingătoare care îi făcea inima să bată și mai tare decât până atunci.

El începu să îi desfacă de la gât panglicile de satin ale cămășii de noapte. Gwendolyn simți că îi tremură mâinile în timp ce el îi trăgea materialul în jos, dezvelindu-i umerii.

– Ai pielea cea mai fină, murmură el, atingându-i ușor clavicula cu degetele.

– Așa au fetele grase de obicei, îl informă ea, apăsându-și obrazul fierbinte de pieptul lui. E consolarea lor pentru faptul că au atât de multă piele.

El îi prinse fața între palme, iar glasul îi era la fel de înverșunat ca atingerea.

– Dacă tu nu ești o zeiță printre femei, atunci de ce Afrodita de acolo se face verde de invidie la ideea că vei fi dezgolită?

Gwendolyn râse cu putere.

– Ești sigur că nu e numai mucegai?

În timp ce Dragonul își îngropă fața în gâtul ei pentru a-și potoli un râset exasperat, îi era aproape imposibil să creadă că trupul ei moale care ceda în fața lui putea umple toate locurile pustii din viața lui.

– Dacă nu vrei să crezi toate laudele care se scurg de pe limba mea dulce, atunci va trebui să o folosesc altfel.

Gwendolyn gemu adânc din piept când el făcu întocmai, trecându-și limba dulce printre buzele ei într-un ritm la fel de vechi ca acela al mării care lovea stâncile de sub castel. Simți un fior păcătos în timp ce el îi cuprinse sânii în palme, iar degetele aspre îi mângâiară sfârcurile prin materialul creț al cămășii de noapte până deveniră tari.

Ea respiră cu greu în gura lui; el gemu între buzele ei. Părea că respirația lui de dragon o completa, iar limba sa de foc îi aprindea un foc mistuitor undeva adânc în pântec. Prin vâjâiala din urechi îl putea auzi cum îi murmură numele de parcă ar fi fost o incantație.

Ea nu putea face nimic decât să geamă, abandonându-se, în timp ce el își strecura cealaltă mână pe sub cămașa ei de noapte, oprindu-se să mângâie pielea fină ca de bebeluș de pe partea interioară a genunchiului ei. Încă din dimineața în care el o salvase de la fereastră, Gwendolyn avusese mare grijă să poarte o pereche de pantalonași pe sub cămașa de noapte. Acum își dădu seama cât de prostuță fusese să creadă că acel strat subțire de mătase i-ar fi putut apăra virtutea. Ar fi trebuit să știe că reprezenta mai degrabă o provocare decât un obstacol pentru un bărbat ca Dragonul.

De-abia când îi auzi respirația întretăiată își aminti de despicătura din material dintre coapsele ei. În timp ce degetele lui aristocrate și dibace îi mângâiau părul cârlionțat, umezit de o dorință pe care nu o mai putea nega, coapsele i se înmuieră, invitându-l... nu... implorându-l să își folosească magia neagră asupra ei.

Deci asta era, se gândi Gwendolyn și își lăsă capul pe spate, să-i atârne fără vlagă pe umeri. Acesta era extazul pur pentru care Nessa și Kitty își oferiseră în schimb inocența și mândria. El îi răsfătă gura cu săruturi, în același timp dezmiardând-o și atingând-o ușor până când deveni alunecoasă de la un nectar mai dens și mai dulce decât mierea. De-abia atunci își trecu degetul peste mugurele umflat din mijlocul cârlionților. Numai atunci apăsă un deget adânc în golul dureros care nu mai cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat.

Gwendolyn se arcui în mâna lui, iar plăcerea i se împrăștie prin trup într-o cascadă strălucitoare care părea să nu aibă sfârșit. Aproape că îi strigă numele înainte să își amintească cu un fior de groază că nu știa care este acesta.

El era un străin. Un străin care se contura deasupra ei în întuneric, cu chipul ascuns de umbre și cu mâna sub fusta ei.

Simțindu-se dintr-odată copleșită de rușine, Gwendolyn își propti palmele în pieptul său, împingându-l.

– Nu, strigă ea, smulgându-se din îmbrățișarea lui.

El o urmă, oprindu-se chiar la limita întinericului.

– Ce este? Credeai că o să te forțez? Pentru numele lui Dumnezeu, Gwendolyn, nici măcar eu nu sunt un asemenea monstru!

Gwendolyn strânse brațul divanului, luptându-se să-și calmeze suflarea. Nu voia să plângă în fața lui; când plângea nu era frumoașă ca Glynnis ori Nessa.

– Tu nu înțelegi. Nu e vorba de tine. Sunt eu! Își plecă ușor capul. Ar fi trebuit să te avertizez. Femeile din familia mea, toate, par să posede o slăbiciune îngrozitoare pentru plăcerile carnale.

El lăsă să-i scape un hohot ușurat.

– O, asta e tot? Te pot asigura, scumpa mea, că ceea ce tocmai ai experimentat este absolut normal. Nu a fost nimic îngrozitor în ceea ce s-a întâmplat. Nici pentru tine, și categoric nici pentru mine.

Gwendolyn se întoarse pentru a-l privi.

– Știi ce spun bărbații din sat despre sora mea, Nessa? „Ai grijă când ridici fusta uneia dintre fetele Wilder... Ai putea descoperi că alt flăcău e deja acolo.” Își fac cu ochiul și se îmbrâncesc între ei și șușotesc: „Știi ce e mai frumos decât una dintre fetele Wilder care stă pe spate? Păi, una care stă în genunchi!”

Dragonul o urmărea din umbre, iar tăcerea lui era stranie.

– Nessa s-a oferit de atâtea ori, că nu a mai rămas nimic din ceea ce ar fi putut deveni. Și acum sora mea cea mică, Kitty, a pornit pe aceeași cale. Dar cum aș putea eu să o condamn, când am dovedit că nu sunt deloc diferită de ele! Sunt la fel de doritoare să mă ofer oricărui derbedeu cu limba dulce care mă copleșește cu sărutări și îmi laudă pielea fină.

El tăcu pentru multă vreme... Îndeajuns de mult încât Gwendolyn să înceapă să se întrebe dacă nu cumva îl rănise cu vorbele ei.

– Și mai exact câtor alți derbedei cu limba dulce te-ai oferit?

Gwendolyn cugetă asupra întrebării pentru o clipă, scoțând un oftat smiorcăit.

– Nici unuia. Numai ție.

– Hei, dar ești chiar o mică ușuratică, nu-i așa? spuse el ușor.

– Nu poți să negi că te-am lăsat să-ți iei libertăți de nedescris!

– O, nu le-aș numi de nedescris, replică el și mânia îi readuse tonul sacadat în voce. Mai întâi m-ai lăsat să-ți sărut gura. Apoi m-ai lăsat să-ți ating sânii ăia superbi prin cămașa de noapte. Și apoi m-ai lăsat să-mi așez degetele...

– Încetează! Gwendolyn își puse mâinile peste urechi, pentru că nu mai putea suporta batjocura lui intenționată. Cum de am putut să te las să faci toate lucrurile astea când nici măcar nu ți-am văzut fața? Când nici măcar nu îți știu numele?

– Asta o fi adevărat, spuse el încet, dar mai devreme, pentru o clipă, aș fi putut să jur că știi ce este în inima mea.

Pieptul lui Gwendolyn se cutremură în încercarea de a-și înghiți lacrimile. Nu voia nimic altceva decât să fugă în brațele lui, dar era la fel de prinsă în lumina lunii, precum era el captiv în umbre. Atâta timp cât refuza să își dezvăluie identitatea, po-deaua întinsă care îi separa avea să rămână de nețrecut, la fel ca prăpastia de neant care separa turnul de mare. De teamă că ar fi putut încerca oricum, se întoarse pe călcăie și fugi din sală.

Razele lunii pătrundeau prin ușa deschisă, atrăgând-o spre libertate.

Gwendolyn fugi în sus pe scări, lăsându-l pe Dragon cu umbrele sale. Ea nu îl văzu dând buzna din sala cea mare, înfruntând lumina pentru a veni după ea. Și nu îl văzu nici prăbușindu-se sprijinit de perete și trecându-și mâinile prin păr când auzi plânsetul care se auzea ca un ecou din cel mai înalt turn al castelului.

Capitolul 15

– La naiba! zbieră Izzy, trântind un lighean plin cu cămăși de noapte murdare pe masa din bucătărie.

Kitty tresări și Glynnis își trase spre ea micul dejun – biscuiți cu zahăr și ceai – din calea apei murdare care pleoscăi peste marginea bazinului. Câinele care ațipise pe vatră aruncă o privire spre fruntea încruntată a servitoarei și o zbughi afară din încăpere.

Kitty și Glynnis schimbă priviri temătoare, dar își ținură gura închisă, cu istețime, în timp ce Izzy aruncă hainele din lighean într-o oală mare de fier care fierbea deja pe sobă. Încă blestemând în barbă, înșfăcă o lingură de lemn și începu să amestece lenjeria, arătând ca o vrăjitoare cu ochi sălbatici care fierbea o poțiune de blesteme și necazuri.

Nessa intră plutind în bucătărie, cu ochii umflați și tulburi de la lipsa de somn, deși era trecut de ora zece dimineața.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Izzy, chiar trebuie să zbieri și să faci atâta zgomot? Scoli și morții din mormânt.

– Morții probabil, dar nu și pe tine. Izzy scoase lingura din apă destul cât să o miște în direcția ei. Și am tot dreptul să zbier și să bocănesc. Eu eram trează în zori, când tu și Kitty v-ați strecurat în casă după ce-ați hălăduit cu bărbații toată noaptea.

Kitty se îmbujoră, în timp ce Nessa se lăsă să cadă în scaun și se întinse, profitând de mișcarea neelegantă pentru a fura un biscuit din farfuria lui Glynnis.

– Având în vedere că Lachlan este singurul de care sunt interesată în acest moment, e vorba de un bărbat.

Servitoarea își dădu ochii peste cap.

– Câte un bărbat o dată, poate. Dar întotdeauna e unul exact în spatele lui.

– Spre deosebire de Nessa, clarifică Glynnis, eu pot fi destul de fidelă. Eu n-am plecat niciodată din patul nici unuia din soții mei.

– Probabil că tocmai asta i-a omorât, replică Izzy. Erau doi bărbați bătrâni și istoviți care făceau treabă cât pentru douăzeci de flăcăi vâjnoși.

În timp ce Nessa izbucni în râs, Glynnis pufni și mușcă o bucată de biscuit.

– Poate că ar fi trebuit să-mi iau micul dejun în una din casele mele, Izzy. Pur și simplu nu are rost că încerc să fac conversație politicoasă cu tine, când tu ești atât de prost dispusă.

Izzy lovi brusc lingura de perete.

– Și voi ați fi prost dispuse toate, domnișorico, dacă ați fi închise în casa asta zi și noapte cu părintele ăla surd al vostru. Nu îmi dau seama cum a suportat sora voastră mai mare

atâția ani. Dacă aș fi fost în locul ei, l-aș fi rugat pe Dragon să mă mănânce!

Ținură un moment de liniște absolută în onoarea lui Gwendolyn, înainte ca Kitty să spună încet:

– Tata m-a confundat cu mama ieri. Mă tot prindea de fuste și mă implora să îl iert.

– Așa cum ar și trebui să facă, izbucni Izzy, din moment ce numai lăcomia lui a omorât-o pe sărmana femeie.

Toate cele trei fete se întoarseră holbându-se la Izzy, pentru că nu mai auziseră niciodată asemenea cuvinte de pe buzele servitoarelor lor. Pentru o frântură de secundă, culoarea ei rumenă păru să se datoreze altui motiv decât căldurii focului.

Ea își abătu privirea, împungând hainele de spălat cu o agresivitate înnoită.

– Am vrut numai să spun că s-a întâmplat din cauză că a încercat să facă un băiat cu ea. La urma urmelor, ce bărbat nu s-ar mulțumi cu voi trei?

– Chiar, ce bărbat? murmură Kitty și își împinse farfuria mai departe de ea.

Glynnis își întoarse privirea îngrijorată spre sora ei mai mică.

– Ce te neliniștește, pisicuțo? Ești îmbufnată de zile întregi. Nu îți stă în fire.

– Nu ai rămas grea, nu-i așa, fetițo? întrebă Nessa, întinzându-se să o bată ușor pe mână pe Kitty.

Izzy gemu.

– Asta-i tot ce ne mai trebuie aici. Alt fund de șters.

Kitty își smulse mâna din strânsoarea surorii ei, iar ochii întunecați îi străluceau.

– Desigur că nu am rămas grea. Cum aș putea, când tu m-ai învățat să previn asta încă de la primul meu ciclu?

Nessa se lăsă să cadă în scaun și își turnă o ceașcă de ceai, privind-o pe sora ei cu precauție.

– Și aș zice că ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru asta.

– De ce aș fi, când ai fi putut foarte bine să mă înveți ceva folositor? Cum ar fi să cârlesc ciorapi sau să lustruiesc argintăria, ori să conduc gospodăria unui bărbat.

– Crede-mă, Kitty, spuse Glynnis arcuindu-și una din sprâncele perfect creionate. E mai bine să știi cum să te descurci cu un bărbat, decât cu gospodăria lui.

– Așa-i, fu de acord Nessa. Nu argintăria e cea pe care vor majoritatea bărbaților să le-o lustruiești.

Kitty deveni și mai înverșunată.

– Poate că nu orice bărbat e interesat de asta.

Glynnis schimbă o privire cunoscătoare cu Nessa.

– Dacă are o inimă care bate, e interesat.

– Nu-mi spune că ai întâlnit un bărbat care rezistă farmecelor tale! o tachinea Nessa.

Furia lui Kitty se potoli.

– Poate că el nu crede că am vreun farmec, mormăi ea și se uită lung, cu tristețe, în ceașca ei de ceai.

Glynnis se întinse și îi mângâie părul.

– Nu fi ridicolă. Toată lumea știe că tu ești cea mai frumoasă fată din întreg satul Ballybliss!

– Și dacă voi credeți că pentru ea e ușor să accepte asta, vă înșelați, adăugă Nessa, oferindu-i surorii sale un zâmbet de felină.

Glynnis își încreți nasul la Nessa înainte să-și întoarcă atenția spre Kitty.

– Doar nu ai făcut ceva prostesc, nu-i așa, draguțo? De exemplu, să te îndrăgostești?

Scoțând un bocet patetic, Kitty împinse ceașca de ceai la o parte și își îngropă capul în brațele încrucișate.

– O, de ce nu am fost eu cea pe care sătenii au dat-o ca ofrandă Dragonului?

– Acum, de ce te-ar vrea Dragonul ăla bătrân și zgomotos? exclamă Glynnis, sperând să o înveselească. El are poftă numai de virgine!

În timp ce Izzy fornăi, iar Nessa și Glynnis râdeau zgomotos, Kitty izbucni în lacrimi, sări în picioare și fugi afară din cameră.

Surorile ei făcură ochii mari, oprindu-se din râs.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Nessa, încruntându-se.

– Nu știu, replică Glynnis pe un ton sumbru și se ridică în picioare. Dar intenționez să aflu.

Dragonul stătea cu spatele sprijinit de unul dintre crenelurile de piatră din vârful castelului Weyrcraig. Nu își putea aminti când fusese ultima dată când privise răsăritul soarelui atingând vârfurile valurilor cu auriu, și nici când simțise briza de sud atingându-i fruntea. Își întoarse fața spre soare, scăldându-se în frumusețea lui.

Furtuna de noaptea trecută spălase lumea, lăsând-o curată și mirosind a prosepție și a inocență, ca un copil nou-născut. Își dorea numai ca și păcatele lui să se poată spăla la fel de ușor.

Chiar și cu ochii închiși, încă o mai putea vedea pe Gwendolyn stând în lumina lunii, cu părul ciufulit într-un nimb de aur și cu obrajii îmbujorați după plăcerea pe care i-o oferise. Era ca și cum una dintre semizețele pictate pe tavanul din turn se pogorâse pe pământ. Dar asemenea daruri nu erau destinate pentru mâinile unui muritor.

Mai ales un bărbat ca el.

Amintindu-și de rușinea și de privirea rănită ale lui Gwendolyn atunci când fugise din brațele sale, își ridică palmele și se uită la ele. Deși încercaseră să îi ofere plăcere, îi aduseseră numai durere.

Un pas înăbușit, urmat de o tuse menită să dreagă glasul îl avertiză că nu mai era singur.

– Când m-am dus adineauri să o verific pe Gwendolyn, spuse Tupper încet, panoul era întredeschis. La început am crezut...

– ... că o vei găsi în patul meu, îi termină Dragonul propoziția, aruncându-i prietenului său o privire piezișă. Nu-mi place să-mi stric reputația, dar puterea mea de seducție nu mai este chiar ce era odinioară.

– Dacă asta e adevărat, atunci de ce nu a fugit?

– De ce nu o întrebi pe ea?

– Nu am vrut să o trezesc. După urmele de lacrimi de pe obraji ei, am tras concluzia că a plâns până a adormit.

Mânia Dragonului răbufni.

– Ce se întâmplă, Tup? Te-ai plictisit să-i chinuiești pe săteni? Nu-ți oferă destulă agitație?

– De fapt, spuse Tupper proptindu-și un picior de ambrazura de piatră dintre creneluri, găsesc destul de amuzante bufoneriile lor. Bătrâna Babă Hay a căzut la pat, crezând că cimpoaiele mele

erau cântecul unui spirit care vine să îi ceară sufletul. Unul dintre fiii fierarului s-a luat la bătaie cu pumnii cu unul dintre fiii croitorului, pentru că amândoi erau convinși că tatăl celuilalt e cel care i-a trădat pe cei din familia MacCullough. Iar Ian Sloan aproape și-a împușcat nevasta când s-a trezit dintr-o beție și a confundat-o cu Dragonul. Tupper își dădu ochii peste cap. Sau cel puțin așa susține.

– Devii destul de apropiat de oamenii din Ballybliss, nu-i așa? remarcă Dragonul studiind chipul prietenului său.

Tupper se îmbujoră.

– Cum altfel aş putea să scormonesc după o mie de lire?

Dragonul se întoarse înapoi spre mare. Fusese un moment, noaptea trecută, când toate planurile lui întunecate păreau umbrite în fața sărutului dulce și plin de blândețe al lui Gwendolyn. Dar momentul acela fusese la fel de trecător ca și plăcerea pe care o împărțiseră. El nu îi putea oferi nici un viitor, doar un trecut.

Ochii lui urmară zborul unui pescăruș pe măsură ce cobora în jos pe coasta stâncoasă.

– Nava este ancorată într-un golf exact după stâncile acelea, știi. Așteaptă numai semnalul meu pentru a veni și a ne duce departe de locul acesta.

– Ah, dar nu e nici o... o grabă, nu-i așa? se bălbăi Tupper. La urma urmelor, sătenii de abia încep să arate semne că cedează. Nu trebuie să ne grăbim prea tare. Poate dacă îi mai lăsăm încă două săptămâni...?

Dragonul se ridică brusc în picioare.

– Nu le mai pot da încă două săptămâni! Nu sunt sigur că le mai dau încă o noapte.

Se plimbă de-a lungul parapetului, dându-și de pe frunte părul bătut de vânt. Cum i-ar fi putut explica lui Tupper că întunericul care îl adăpostise atâta timp era acum inamicul lui? Că nu mai putea hoinări prin umbre fără teamă? Teama că imediat ce întunericul amurgului începea să se coboare, el își va trăda propria voință și va urca până în turn. Teama că nu se va mai mulțumi să stea la pândă în întuneric și să o privească pe Gwendolyn cum doarme, ci că se va strecura în patul acela și îi va acoperi gura delicioasă și trupul cu ale lui.

El nu mințise. Nu avea s-o forțeze niciodată. Dar își putea folosi talentul de seducător pentru a o aduce în puterea lui, ceea ce l-ar fi transformat într-un monstru și mai mare decât era deja.

Se întoarse către Tupper.

– Îți voi mai da o singură noapte ca să-i sperii pe săteni să spună adevărul. Dacă nu ai noroc, atunci vom recunoaște că totul nu a fost altceva decât o mare prostie și vom pleca din locul acesta blestemat dimineață, fără să mai vorbim vreodată despre asta. De acord?

Umerii lui Tupper se lăsară în jos.

– De acord. Ajunsesse aproape de scări când se întoarse și spuse încet: I-ai putea spune cine ești, știi asta.

Dragonul îi zâmbi prietenului său cu tristețe.

– Dacă aș ști, aș putea să fac asta.

„I-ai putea spune cine ești, știi asta.”

În timp ce Tupper traversa miriștea luminată de lună, propriile cuvinte păreau că îl iau în zeflema. Se împiedică de o rădăcină, simțindu-se iarăși ca împiedicatul bun de nimic care credea tatăl lui că este.

„Nu te mai cocoșa. Stai drept. Nu ești nici pe jumătate bărbatul care eram eu la vârsta ta.”

Poate că tatăl lui avusese dreptate în privința lui tot timpul. La urma urmelor, ce fel de om ar împrumuta identitatea altui bărbat pentru a impresiona o tânără cu ochii umezi? Oftă, descoperind că îi era foarte ușor să-și imagineze cum uimirea din ochii luminoși ai lui Kitty se transforma în dispreț când avea să-și dea seama de adevăr... Că el nu era altceva decât o oaie plictisitoare care se dădea drept lupul arătos.

Când era mascat în solzii strălucitori ai Dragonului, putea să fie inteligent și elocvent. Putea să scoată un buchet de flori de la spate și să aducă bujori în obrajii albi ai lui Kitty. Putea să stea întins alături de ea pe un pat de iarbă grasă și să îi arate constelațiile presărate ca diamantele pe cerul nopții, folosind pentru un scop, pentru prima dată în viața lui, educația pe care o obținuse la Eton.

El putea să fie străinul misterios pe care îl vedea oglindit în ochii ei, și nu englezul simplu cu păr rar care turuia verzi și uscate și roșea cu prea mare ușurință.

În timp ce sărea peste un pâraiaș care curgea repede, cizma i se afundă în apa rece ca gheața și se udă până la genunchi. Era foarte probabil ca el și Dragonul să plece de dimineață, se gândi el mohorât, și pentru asta nu putea să dea vina decât pe el însuși. Se înșelase crezând că va putea afla mai multe despre săteni dacă îi făcea curte lui Kitty, decât dacă punea focuri sau scoatea câte un urlet sălbatic ori de câte ori vreunul dintre ei rămânea prea mult în afara casei, în miez de noapte.

Dacă nu avea să o mai vadă niciodată pe Kitty după noaptea asta, atunci de ce ar fi trebuit să își dezvăluie adevărata identitate? De ce să îi spulbere visurile romantice? De ce să nu o lase cu amintirile pe care și le făcuse în momentele petrecute împreună? În cazul acesta, cel puțin el putea să rămână un erou în inima cuiva.

Până când Gwendolyn avea să se întoarcă în sat, după ce corabia lor va pleca, și avea să îi spună surorii ei că o păcălise.

Tupper se opri brusc și își închise ochii, știind ce urma să facă mai departe.

Când îi deschise, ea era acolo, la fel de diafană ca fuioarele de ceață care se ridicau din iarba umezită de rouă. Purta pelerina Dragonului pe umerii ei firavi, la fel cum făcuse în fiecare noapte de la prima lor întâlnire.

– Catriona, spuse el. Sunt atât de bucuros că ai venit. Trebuie să îți spun ceva.

Ea se mișcă spre el, cu coapsele legănându-se.

– M-am săturat să îmi spui diverse lucruri, spuse ea pe un ton apăsător. Asta e tot ce ai făcut în ultima săptămână. Mi-ai spus ce frumoasă sunt. Mi-ai spus cum îmi sclipesc ochii precum picăturile de rouă pe firele de iarbă. Mi-ai spus cum buzele mele sunt la fel de perfecte și de rozalii ca petalele de trandafir. Tupper rămase paralizat în așteptare, în timp ce ea îi prinse obraji în palme și îl trase în jos până când buzele ei se aflau la o respirație distanță de ale lui. Prietenul tău a avut dreptate. Vorbești prea mult.

Tupper gemu când gura ei gingașă ca o floare înmuguri sub a lui, trăgându-l într-un sărut la fel de fierbinte și de irezistibil de carnal ca greutatea sânilor ei mici și fermi lipiți de pieptul său. În timp ce fiecare picătură de sânge din trupul său i se surse din creier în pânțele, aproape că o lăsă să îl tragă în jos, pe delușorul de iarbă parfumată din spatele ei. Aproape că își permise să accepte invitația pe care fata i-o făcea în mod evident.

Avu nevoie de o voință mai puternică decât credea că posedă pentru a-și întinde mâinile și a desface brațele subțiri ale lui Kitty din jurul gâtului său. Luptându-se să-și recapete răsuflarea, o îndepărtă de el. Sigur știa acum că el este un păcălici. Adevăratul Dragon nu s-ar fi lăsat niciodată amețit de un simplu sărut.

O undă de groază îl străbătu când văzu lacrimi sclipind pe obraji ei.

—Nessa avea dreptate, nu-i așa? plânse ea. Poți să rezisti farmecelor mele!

Tupper se întinse spre ea, dar ea se dădu înapoi de parcă ar fi lovit-o. El se opri, temându-se că ar fi putut s-o ia la goană.

—Asta crezi tu? întrebă el, scoțând un urlet de neîncredere. Că nu te-am sărutat pentru că nu am vrut?

Kitty își încetini retragerea, dar ochii ei încă mai sclipeau, neîncredători.

—Glynnis spune că nu ai poftă decât de virgine. Că nu vei dori niciodată o fată ca mine, pentru că eu nu sunt...

Își mușcă buza de jos și își mută privirea în pământ.

—Glynnis are dreptate. Exact din cauza asta nu vreau să te sărut. Înainte ca fața ei să facă o grimasă tristă, Tupper îndrăzni să se apropie de ea. Nu vreau să te sărut pentru că tu meriți mai mult decât o mângâiere orbecăită și câteva săruturi furate la lumina lunii. Îi șterse cu degetul o lacrimă tremurândă de pe obraz. Sincer să fiu, eu nu ți-aș aduce niciodată o dezonoare atât de mare decât dacă nu aș intenționa să te iau de nevastă.

Tupper fu la fel de surprins de cuvintele pe care le rostise ca și ea. Nu își permisese niciodată să își imagineze că se va întoarce la Londra cu o bucățică de rai din Highlands, pe care să o prețuiască pentru tot restul vieții sale. Nu își permisese niciodată să viseze

că râsetul cristalin al lui Kitty sau pașii ei grațioși pe scări ar fi putut să transforme locuința lui de la oraș într-o casă adevărată.

Un entuziasm ciudat îi făcu simțurile să freamăte. Kitty îl privea de parcă el tocmai ar fi tras perla luminoasă a lunii în jos de pe cer și i-ar fi pus-o pe deget.

Tupper își trase umerii înapoi și își supse burta, incapabil să își ascundă zâmbetul.

– Presupun că încerc să te avertizez, Catriona Wilder, că dacă îmi vei compromite virtutea cu un sărut, va trebui pur și simplu să faci din mine un bărbat cinstit.

El se așteptase să-și vadă propria bucurie reflectată pe chipul ei. Dar în timp ce ea întinse mâna pentru a-i cuprinde obrazul, o tristețe melancolică o făcu să pară mai matură decât era.

– Tu ești deja un bărbat cinstit, spuse ea. Un bărbat bun. Un bărbat omenos. Un bărbat decent. Din cauza asta, eu nu sunt demnă să-ți fiu soție.

Înainte ca el să înțeleagă complet cuvintele ei, Kitty se întoarse și plecă. Adevăratul Dragon ar fi putut fi îndeajuns de rapid ca să o prindă din urmă, dar el era doar Theodore Tupperingham, fiul împiedicat al unui viconte lipsit de importanță. Făcu o încercare nereușită de-a o prinde, dar ea deja se topise în ceață, lăsându-l cu nimic altceva decât o pelerină goală, care nu i se potrivea niciodată cu adevărat.

Kitty fugi prin pădure, departe de vocea Dragonului care o striga pe nume. Suferise când crezuse că el nu o voia din cauză că nu mai era virgină, dar era și mai dureros să afle că el o voia oricum.

Își șterse lacrimile în timp ce fugea, ferindu-se de ramurile de arin și stejar care ar fi putut să o lovească. Gwendolyn încercase să o avertizeze, dar ea refuzase să asculte. La urma urmelor, ce știa Gwendolyn? Ea își petrecea zilele îndeplinind cererile obositoare ale tatălui lor, în timp ce Nessa își petrecea nopțile acceptând complimentele, bijuteriile și atențiile seducătoare ale admiratorilor ei.

Ce mai conta că acele atenții păreau să înceteze imediat ce ei obțineau ceea ce voiau de la ea? Mereu exista alt băiat la fel

de nerăbdător să primească un sărut obraznic sau o îmbrățișare rapidă în spatele hambarului fierarului.

Așa că micuța Kitty își oferise inocența într-o întâlnire pe fugă și stângace, care fusese mai mult dureroasă decât plăcută și care o lăsase fără nici o calitate de adus în patul bărbatului care ar fi vrut să o facă soția lui. Bărbatul pe care îl iubea. Un oftat răgușit îi ieși din piept. Ea îl iubea... Chipul lui simplu, inima lui bună, ochii lui căprui și sinceri. Și exact din cauza asta nu se putea mărita cu el.

Se opri brusc, rezemându-se de trunchiul tăbăcit al unui meseacăn. Vocea Dragonului se stinsese, iar ea rămăsese înconjurată de zgomotele și țipetele ciudate din pădure. Un vânticel rece foșni prin pânza subțire de ramuri din față. Kitty fu cuprinsă de un frison. Fusese prea orbită de lacrimi ca să-și dea seama pe unde fuge, și, acum, tot ce ar fi trebuit să-i fie cunoscut părea ciudat și înspăimântător.

O ramură se rupse în întunericul din spatele ei. Inima i se strânse, iar ea se întoarse repede.

– Cine e acolo?

Noaptea își șoptea secretele într-o voce prea joasă pentru ca ea să o poată auzi, râzând de spaima ei. Începu să se întoarcă pe calea pe care venise, sperând să regăsească drumul înainte ca luna să înceapă să apună.

Nu făcu nici trei pași, și un braț musculos o prinse de mijloc. O mână îi acoperi gura, înăbușindu-i țipătul speriat. Își înfipse unghiile în articulațiile păroase ale atacatorului. El îi respiră în ureche, iar ea se îngrozi simțind căldura sufocantă.

– Vâră-ți la loc ghearele, pisicuțo, sau ți le voi smulge eu, una câte una!

De-abia atunci își dădu Kitty seama că laba cărnoasă a lui Ross era cea lipită de gura ei.

Ochii i se măriră în timp ce Glynnis, Nessa și Lachlan ieșiră din întuneric, cu fețele neobișnuit de mohorâte.

Kitty își ridică piciorul și îi dădu lui Ross o lovitură puternică. Pe măsură ce el își relaxa strânsoarea, rostind o înjurătură usturătoare, ea se grăbi să se elibereze și se întoarse brusc ca să se uite la el.

– Cum îndrăznești să pui mâinile pe mine, namilă împiedică?

Ross făcu un pas amenințător înspre ea.

– Lași o bestie să pună gheara pe tine, dar ești prea bună pentru cei ca mine?

Ea se aștepta ca Glynnis și Nessa să sară în apărarea ei, dar surorile ei strânseseră rândurile în jurul lui Ross, cu niște priviri pline de reproș.

– Nu știi despre ce vorbești. Kitty se uita de la unul la celălalt, căutând vreun semn că toată întâmplarea era doar o glumă.

– Știm ce ai făcut în ultima vreme, spuse Nessa.

– Și cu cine ai făcut-o, adăugă Nessa pe un ton blând, tristețea din ochii ei fiind mai deranjantă decât toate balivernele lui Ross.

– În tot timpul ăsta, am crezut că Dragonul e un fel de monstru, spuse Lachlan. Dar mulțumită ție, fetițo, acum știm că e doar un om. Un surâs disprețuitor îi atinse buzele, dându-i o înfățișare sinistră. Un muritor.

Kitty făcu instinctiv doi pași înapoi. Singurul ei gând fu să fugă – nu ca să se salveze pe sine, ci ca să îl avertizeze pe Dragon.

– Ce aveți de gând să faceți? șopti ea, sperând să câștige puțin timp.

Ca răspuns la întrebarea ei, pădurea prinse viață. Forme întunecate ieșiră de după fiecare copac, fiecare tufiș și fiecare umbră, la fel cum trebuie să fi făcut odinioară bătrânii druizi.

Dar în loc să poarte pietre sacre și ierburi vindecătoare, sate-nii din Ballybliss erau înarmați cu ciomege grosolane, sfori, torțe neaprinse și toate pumnalele și săbiile pe care le aveau îngropate în spatele curților sau ascunse în pivnițe de când englezii le scosese în afara legii. Unele dintre ele încă mai erau pătate cu sângele vechi al dușmanilor clanului MacCullough. Chiar și bătrâna Babă Hay ținea strâns o furcă în mâinile ei zbârcite, iar dinții ei străluceau ascuțiți și periculoși în lumina lunii.

În timp ce Kitty dădu înapoi și se lovi de pieptul osos al lui Ailbert, Ross o prinse de cot.

– Unde ți se pare că ne ducem, fetițo? Mergem să vânăm un dragon!

Capitolul 16

Gwendolyn stătea în picioare pe masa din turn, strângând puternic barele de fier ale grilajului în timp ce privea cum umbrele furau ultimele lumini ale zilei. Nu mai avea de ce să se uite cu dor înspre mare, visând la libertate. Îi fusese oferit acest dar, numai ca să descopere că nu era deloc ceea ce voia. Poate că nu fusese niciodată.

Se dădu jos de pe masă și începu să se plimbe prin turn. Toby stătea întins pe pernele din pat ca un sultan îmbuibat care aștepta să înceapă dansul fetelor din harem. În timp ce motanul își rotea capul ca să o urmărească, îi era foarte ușor să își închipuie aluzia disprețuitoare din privirea lui aurie și arogantă.

La prima lor întâlnire, ea îl acuzase pe Dragon de lașitate, dar cu toate astea își petrecuse ziua ghemuită în această celulă de închisoare pe care și-o făcuse singură, ignorând ușa deschisă. Acum nici măcar nu mai putea să spună exact de cine îi era frică. De el? Sau de ea?

Poate că el se camufila în întunericul umbrelor, dar ea își petrecuse ultimii cincisprezece ani ascunzându-se în spatele unui zid pe care îl construise cu mâinile ei. Liantul care ținea pietrele acelea la un loc fusese format din simțul datoriei, din mândrie și virtute. Își purtase datoria față de tatăl ei la fel cum un om care face penitență își poartă hainele deosebite și se mândrise cu faptul că era simplă și virtuoasă, la fel cum se mândreau surorile ei că sunt frumoase. Până și dorul ei lipsit de speranță pentru un băiat mort de mult îi servise numai ca să îi protejeze inima de riscul de a trăi... și de a iubi.

Alese o copie din *Triumful gândirii raționale* a lui Manderly și îi frunzări paginile. Ediția îngrijită, cu explicațiile sale ordonate și concluziile la care ajunsese în mod rațional nu păreau să fie mai mult decât niște absurdități în ochii ei plini de suferință. De data asta, logica îi scăpa, lăsând-o în gheara unei emoții care sfida orice fel de rațiune.

Lăsă cartea să îi cadă printre degete în timp ce își aminti ultima imagine a Dragonului. El fusese acolo, la hotarul dintre umbre și lumină, spectrul singuratic al unui bărbat, dar cu mai multă substanță decât oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată.

„– Cum de am putut să te las să faci toate lucrurile astea când nici măcar nu ți-am văzut fața? Când nici măcar nu îți știu numele?”

– Asta o fi adevărat, dar mai devreme, pentru o clipă, aș fi putut să jur că știi ce este în inima mea.“

Își închise ochii strâns, întrebându-se dacă el avusese dreptate. Poate că ea nu îi știa numele și nu îi văzuse fața, dar simțea că îi cunoaște sufletul... bunătatea, blândețea, spiritul generos pe care el căuta să îl ascundă sub exteriorul arțăgos și indiferența zeflemitoare.

Poate că omul care se ivera de după acea mască era cel care o înspăimânta atât de mult, care o făcea să spună cuvintele care i-ar fi rănit mândria și l-ar fi forțat să o elibereze.

Dar ea nu avea să fie niciodată liberă atâta timp cât inima ei era încă prizonieră.

Gwendolyn se întoarse încet spre panou. Putea să se îmbrace cu cămașa ei de noapte, să stingă lumânările și să se urce în patul acela ademenitor, dar știa din instinct că Dragonul nu va veni la ea așa cum făcuse în trecut.

Dacă voia să se elibereze, trebuia să meargă ea la el.

Șuvoaie fantomatice de ceață se scurgeau afară din vâlcele și văgăune, rotindu-se ca respirația dragonului în jurul parapetelor castelului Weyrcraig. Marea lovea stâncile de dedesubt, vuind cu o furie irațională. Luna plină arunca o strălucire de gheață asupra castelului, încremenind tot ce atingea și intensificând iluzia că pietrele vechi fuseseră înghețate în timp.

Gwendolyn înainta prin coridoarele întunecate, refuzând să se mai ponegrească vreo clipă din cauza trecutului. Ea nu mai era o fetiță aflată în căutarea unui băiat, ci o femeie care căuta un bărbat. Un bărbat care nu era urzit din mit și lumina lunii, ci din carne și oase.

Își făcu palma căuș în jurul lumânării pentru a proteja flacăra de curentul puternic, fără să arunce nici măcar o privire la gaura uriașă din peretele de nord al scării sau la prăpastia șocantă ce se deschidea spre mare. Ocoli blocurile căzute de piatră de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o mână de pietricele împrăstiate în drumul ei.

Razele lunii care treceau prin ruinele spulberate ale ușii de la intrare nu o atrăgeau deloc pe Gwendolyn. Le întoarse spatele pentru a cerceta umbrele, întrebându-se unde anume s-ar fi putut ascunde un dragon dacă nu voia să fie găsit.

Sala cea mare fusese abandonată de tot, mai puțin de fantomele sale. Carafa de cristal încă se mai odihnea pe masă, iar degetele de whisky de pe fundul ei erau neatinse.

Gwendolyn cercetă cameră după cameră... Și graba îi crescuse odată cu nerăbdarea, înainte să își facă drum spre o capelă prăfuită. În afară de o fereastră rotundă cu vitralii, așezată sus deasupra altarului, puține din acest sanctuar mai supraviețuiseră în fața mâniei dezlănțuite de care dăduseră dovadă tunurile lui Cumberland.

Ocolind băncile rupte, Gwendolyn se lupta cu disperarea. Dacă Dragonul plecase? Dacă se strecurase afară din castel ca să prindă corabia pe care o văzuse ancorată la mal cu numai câteva nopți în urmă?

– Te rog, șopti ea, privind în sus la cerul de lumină aurie.

Ochii i se închiseră în timp ce o convingere instinctivă îi oferi consolare. Dacă el plecase, ea ar fi simțit. Dar se afla încă aici, între acești pereți. Undeva.

Deschise ochii și se grăbi să iasă din capelă, pașii conducând-o spre structura dărăpănată care fusese odinioară casa de la poarta castelului. O strălucire slabă și roșiatică se răspândea dinspre scara rece și umedă de piatră din colț, confirmând ceea ce ea ar fi trebuit deja să ghicească.

Dragonul intrase sub pământ.

Mișcă lumânarea înaintea ei, făcând umbrele să danseze, dar nu putu zări capătul scărilor. Treptele păreau să coboare chiar până jos, în inima iadului.

Gwendolyn coborî lumânarea și, tremurând, trase o gură de aer. Era riscant să înfrunte bestia în bârlogul ei, dar nu avea încotro. Nu era sigură cum avea să reacționeze el trezindu-se încolțit, dar dacă ar fi atacat-o, nu putea decât să se roage ca inima ei să fie îndeajuns de puternică încât să supraviețuiască loviturii.

Începu să coboare, adunându-și fustele plisate din tafta ale rochiei albastre ca să nu se murdărească de pereții umezi, plini de licheni. Era ușor de crezut să tunelul strâmt de scări se putea deschide în inima unei peșteri grandioase.

Că îl va găsi pe Dragon ghemuit pe un cuib strălucitor de aur, diamante, smaralde și rubine. Că el își va ridica uriașul cap, cu solzii irizați lucind în ceață și va sufla o minge de foc ce o va consuma de tot.

Gwendolyn se opri, forțându-se să alunge gândul. Dragonul dovedise noaptea trecută că nu era un monstru.

Când ajunse la picioarele scărilor, lumina roșiatică deveni mai intensă, îndemnând-o să treacă prin pasajul arcuit care ducea într-o anticameră de piatră. Acolo îl găsi în cele din urmă pe Dragon dormind, dar nu pe un cuib de comori ascunse, ci pe un morman de pături și perne.

Pe neașteptate, un val de tandrețe o cuprinse pe Gwendolyn. Dragonul stătea așezat pe spate, cu un braț întins în afară și cu degetele încovoiate într-un pumn pe jumătate deschis. Fața lui era întoarsă de la jăraticul aproape stins din vatră. Deși strălucirea lui estompată nu prea reușea să alunge frigul rece și umed din cameră, el dăduse la o parte pătura care ar fi trebuit să îl acopere, lăsând să se vadă o coapsă puternică îmbrăcată în pantaloni din piele de căprioară până la genunchi și ciorapi. Cămașa era deschisă până la talie, dezvăluind formele frumoase ale unui piept ușor acoperit cu păr negru și aspru.

O picătură de ceară fierbinte căzu pe degetele lui Gwendolyn. Gura i se uscă în momentul în care își dădu seama că mâinile ei tremurânde dețineau puterea de a-i da în vileag adevărata natură.

Ezită. Cumva, părea greșit că îl spiona astfel, când el era la fel de lipsit de apărare ca un copil. Dar el nu avusese astfel de scrupule,

iși aminti ea cu severitate, atunci când se strecura în camera ei ca să o privească atunci când dormea.

Se lăsă în genunchi lângă el și ridică lumânarea.

Mâna lui țâșni și o prinse de încheietură. Într-o clipă, făcu lumânarea să zboare de perete și-și schimbă poziția cu ea, prinzând-o sub el. Șocată, Gwendolyn trase brusc aer în piept. Una era să fie în picioare, în brațele lui, și cu totul altceva să fie pe spate, sub el, iar sânii să i se ciocnească de zidul ferm al pieptului său.

– Ai pierdut ceva, domnișoară Wilder? Mințile, probabil?

Deci devenise din nou domnișoara Wilder? Amintindu-și cum îi murmurase numele de parcă ar fi fost o incantație sacră, Gwendolyn simți ca și cum ar fi pierdut ceva.

– Singurul lucru pe care l-am pierdut, milord Dragon, este lumânarea mea.

– Ceea ce este o binecuvântare, având în vedere că erai pe cale să-mi dai foc la păr cu ea.

– Presupun că acum o să subliniezi faptul că ar trebui să-ți mulțumesc că nu mi-ai tăiat gâtul.

– Nu-mi mulțumi încă. Noaptea este abia la început.

Gwendolyn înghiți în sec, înmărmurită de sclipirile de animal de pradă din ochii lui și de căldura brută a trupului său mare și masculin de deasupra ei. Nu se simțea nici o urmă de whisky în respirația lui, ceea ce îi confirma bănuiala că era mai periculos când era treaz, decât beat.

Se rostogoli de pe ea și o ridică în picioare.

– Ești o creatură foarte enervantă, spuse el și păși spre vatră, unde folosi un vâtrai de fier pentru a împrăștia o parte din jăraticul îndărătnic. Când ar trebui să stai locului, încerci să fugi. Și când ar trebui să fugi, tu stai locului.

– Asta vrei? Să plec?

El se întoarse cu fața spre ea, iar strălucirea slabă a jarului îi proiecta silueta pe perete.

– Ceea ce vreau eu contează prea puțin. Ai făcut foarte clar lucrul acesta noaptea trecută.

Gwendolyn putea simți cum îi ard obrazii.

– Ar trebui să roșești mai des, domnișoară Wilder, adăugă el cu blândețe. Ți stă foarte bine.

Ea își duse mâna la obraz.

– Cum de ai...?

– Se știe că dragonii pot să vadă în întuneric.

Dacă putea să vadă că se îmbujorase, atunci putea să vadă și că avusese grijă de înfățișarea sa.

Putea vedea cum își pieptănase părul până când îi cădea în valuri strălucitoare pe spate. Putea vedea că alesese rochia care îi pune cel mai bine în evidență rotunjimile. Putea vedea cât de mult se chinuise să se vadă prin ochii lui.

– Așa bănuiam și eu, spuse ea pe un ton mucalit. Umbrele nu par să mă protejeze prea mult când vine vorba de tine.

– Asta simțezi că îți trebuie? Protecție? Față de mine?

– Mai mult decât crezi.

Cu toate astea, în timp ce își mărturisea slăbiciunea, Gwendolyn se apropie și mai mult de el.

Strălucirea precaută din ochii lui se adânci odată cu apropierea ei.

– Dacă ai venit să îți iei rămas-bun înainte să pleci fuguța spre satul ăla drăguț al tău, te pot scuti de chin. Și eu voi pleca mâine-dimineață.

Inima lui Gwendolyn se opri.

– Fără cele o mie de lire după care ai venit?

– Am descoperit că prețul pe care l-aș avea de plătit pentru a le descoperi ar putea fi mai mare decât merită aurul.

– Și când anume ai descoperit asta?

Ea se aștepta ca el să râdă de întrebarea ei, dar când răspunse în cele din urmă, o făcu fără vreo urmă de amuzament.

– Noaptea trecută. Când te-ai smuls din brațele mele de parcă aș fi fost cea mai dezgustătoare bestie.

Gwendolyn clătină din cap.

– Noaptea trecută ne-am înșelat amândoi, milord Dragon. Sărutul unei fecioare nu are puterea de a transforma o bestie în bărbat sau o fată în femeie. Oricât de dulce ar putea fi un sărut, există ceva mult mai puternic.

– Oprește-te! exclamă el cu asprime. Oricât de mult te-aș vrea în patul meu, nu te voi lăsa să-ți compromiți prețioasa virtute din cauza mea.

– De-asta crezi că am venit aici în noaptea asta? Ca să mă ofer ție?

Ea făcu încă un pas spre el.

– Trebuie să te avertizez că, dacă ai fi atât de nesăbuită încât să faci asta, eu nu știu dacă voi avea puterea să te refuz. Dar voi avea puterea să plec mâine-dimineață, spuse și își întinse mâna de parcă ar fi putut avea puterea de-a o face să se oprească în caz că vorbele sale nu reușeau acest lucru.

Gwendolyn îi luă mâna într-a ei.

– Am venit să îți ofer ceva mult mai puternic decât un sărut și mai durabil decât o atingere. Îi lipi palma de pieptul ei, știind că atunci va simți bătaile puternice al inimii ei dedesubt. Dragostea mea.

În clipa aceea, Dragonul nu ar fi putut să tresară nici dacă Gwendolyn ar fi aprins o torță în fața lui. Cu acele două cuvinte, ea compromisese ceva mult mai prețios decât virtutea ei, o comoară pe care o păzise întreaga ei viață... mândria ei.

– Nu fi nesăbuită! Cum ai putea iubi un bărbat al cărui nume nu îl știi? Un bărbat căruia nu i-ai văzut niciodată chipul?

– Nu știu, mărturisi ea și îi ridică mâna la buze. Dar știu că, dacă pleci de aici mâine-dimineață, vei lua cu tine inima mea, oriunde te-ai duce.

Gwendolyn depuse un sărut pe degetele sale, și Dragonul gemu. Aproape că putea să simtă cum solzii grei care îi îmbrăcau inima ca o armură de atât de mult timp încep să crape și să se desprindă. Nu se putu abține să nu îi miroasă parfumul părului, să nu își treacă mâna prin părul ei moale și incandescent, să nu își coboare gura peste a ei.

Mai fusese o dată îndeajuns de prost încât să se întrebe cine avea cea mai mare putere... Dragonul sau fecioara. Dar în timp ce buzele lui Gwendolyn se despărteau sub ale lui, implorându-l să o iubească și el în schimb, picioarele îi cedară și îi făcură pe amândoi să cadă în genunchi.

El nici măcar nu tresări la bubuitura unui tunet din depărtare. Cel puțin credea că este un tunet... Urechile îi vuiau atât de tare că ar fi putut să fie un tunet sau o salvă de tun sau pur și simplu bătaia puternică a inimii sale în timp ce se abandona în mâinile lui Gwendolyn.

– Omorâți Dragonul! Omorâți Dragonul!

Sloganul înăbușit o făcu pe Gwendolyn să tremure alarmată.

– Ce naiba...?

Dragonul își înclină capul ca să asculte. Scandările deveneau mai puternice cu fiecare clipă.

Omorâți Dragonul!

Omorâți Dragonul!

Să-i retezăm capul ca pe-un ciot.

Și atunci o să fie mort.

Noi liberi, iar el cu limba de-un cot!

Dragonul blestemă în barbă, apoi cuprinse fața lui Gwendolyn în palmele sale și o sărută apăsător și sălbatic.

– Iartă-mă pentru că întrerup micul nostru preludiu, dar cred că suntem pe cale să primim niște musafiri nepoftiți.

Înainte ca Gwendolyn să-și tragă suflarea, el o prinse de mână și porni în fugă sus pe scări, trăgând-o după el.

Capitolul 17

Dragonul o numise iubirea lui.

Gwendolyn se împiedica în spatele lui, oscilând între groază și euforie. Deși mintea ei afurisită o avertiza că era posibil ca vorbele lui să nu fie nimic mai mult decât un alint rostit în glumă, inima ei cânta de bucurie.

Și din acest motiv era așa păcat că aveau să moară.

Până când ieșiră de pe scara închisorii subterane în căsuța de la poartă, scandarea ritmată a mulțimii care se apropia deja

se rupsesse în strigăte și urlete. Dragonul își lipi spatele de perete și își încolăci un braț în jurul ei, trăgând-o lângă el.

– Nu au ajuns încă la castel, șopti el. Dacă putem ajunge la parapet înainte să ia cu asalt curtea, pot face semn corabiei mele să vină să ne ia.

Nu mai era nevoie de explicații. Când își trecu ușor buzele peste tâmpla ei și îi strânse mâna în semn de încurajare, Gwendolyn știu că l-ar fi urmat chiar și până în iad. Mână în mână, trecură de capelă și traversară intrarea în castel. Deși lumina lunii se revărsa prin ușa spartă, nu era vreme să tragă cu ochiul la chipul lui, nu era vreme să facă altceva decât să fugă și să încerce să tragă aer în plămânii lor suprasolicitați. În timp ce urcau în fugă scările, un fulger gri țâșni printre ei. Tresărind, Gwendolyn avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că era Toby, mișcându-se cu mult mai rapid decât împleticeala lui obișnuită.

Merseră prin galerie până ajunseră la o scară de piatră șerpuitoare, identică celei care ducea în turnul lui Gwendolyn. Deși el era acum pradă, și nu prădător, Dragonul părea să cunoască fiecare colțișor, fiecare bloc spulberat de piatră, fiecare deschizătură în zidul de mortar care le-ar fi putut încetini pașii. O zbughiră după colțul primei trepte și se opriă împiedicați când aproape că dădură cap în cap cu Tupper.

Părul lui era ciufulit, iar cămașa neagră era ruptă în zeci de locuri. Avea numai o cizmă și dintr-o tăietură mică de la tâmplă îi curgea sânge.

– Am reușit să scap de săteni suficient cât să fac semn corabiei, de pe parapet! strigă el, aplecându-se ca să-și recapete respirația. Oamenii ar trebui să trimită bărcile chiar în timp ce vorbim.

Dându-și seama că era aproape istovit și isteric, Gwendolyn rupse o bucată de dantelă din manșeta ei și îi tamponă rana.

– Nu înțeleg, Tupper. Cum s-a întâmplat asta?

Dragonul miji ochii către prietenul său.

– Da, Tupper. Poate că ar trebui să-i explici domnișoarei Wilder cum s-a întâmplat asta. Aruncă o privire spre fereastră, apoi la Gwendolyn. Deși chipul lui se afla încă în umbre, lumina torțelor care își croiau drum în sus pe stâncă devenea din ce în ce mai puternică. Mai iute.

– E doar vina mea, icni Tupper, îndreptându-se. Au urmărit-o pe Kitty când a venit să se întâlnească cu mine și...

– Kitty? repetă Gwendolyn, și el se strâmbă din cauza durerii când ea lăsă să-i cadă bandajul și îl prinse de cot. Kitty a mea?

Tupper dădu din cap.

– Kitty a mea. Sau cel puțin am sperat că va fi a mea, motiv pentru care am cerut-o de...

– Puțin îmi pasă despre a cui pisică era vorba. Dragonul împunse cu un deget în fereastră. Eu vreau numai să știu de ce o mulțime furioasă e acolo afară, cerându-mi capul.

Tupper îi aruncă o privire rușinată.

– Nu capul tău îl vor. Ci pe-al meu. Ei cred că eu sunt Dragonul.

Vocea Dragonului deveni periculos de scăzută.

– Și, te rog, spune-mi, domnule Tupperingham, cum anume au ajuns ei la concluzia asta?

Înfățișarea lui Tupper era extrem de inocentă.

– Chiar nu am cum să știu. Dar mă urmăresc de ore întregi. Mă vânează ca pe o vulpe. S-ar fi zis cu mine dacă nu m-aș fi împiedicat din întâmplare în jos pe un deal și apoi pe o stâncă la care nu puteau ajunge. Cred că atunci s-au hotărât să pornească în marș spre castel.

Dragonul trecu într-o parte a ferestrei, încă având grijă să-și țină fața ascunsă în umbre. Sătenii se vedeau foarte bine acum. Gwendolyn tremură în timp ce aerul răsună de un strigăt de luptă specific din Highlands, care nu se mai auzise în vâlceaua aceea de mai bine de cincisprezece ani.

Dragonul vorbi pe un ton jos și amar.

– Dacă nenorociții și-ar fi apărat cu același zel căpetenia de clan, poate că el ar mai fi trăit astăzi.

Tupper îl trase de mânecă.

– Nu avem timp de pierdut. Trebuie să ne grăbim. Dacă putem ajunge la peșteri înainte ca mulțimea să dea buzna în castel, încă am putea să scăpăm cu capetele pe umeri.

Dragonul se întoarse brusc și puse o mână pe umărul prietenului său.

– Bine gândit, omule. Să mergem.

Luă din nou mâna lui Gwendolyn, dar făcu câțiva pași înainte să-și dea seama că picioarele ei nu se mișcau. O trase de mână.

– Vino, Gwendolyn. L-ai auzit pe Tupper. Trebuie să ne grăbim.

– Eu nu merg, spuse ea încet.

– Cum adică nu mergi? Desigur că mergi. Măinile lui o apucară de umeri. Trebuie să fii nebună dacă ai impresia că te voi lăsa la mila haitei ăleia de lupi însetați de sânge! Aproape că te-au mai omorât o dată. Nu le voi mai da o altă ocazie.

Gwendolyn își puse palmele pe pieptul lui, iar mintea îi gonia.

– De data asta nu au venit după mine. Au venit după Dragon. Cred că eu sunt moartă. Poate că șocul de-a mă găsi în viață, teafără și nevătămată vă va oferi suficient timp ție și lui Tupper ca să ajungeți la bărci. Îi pot reține chiar și atunci când veți vâsli spre corabie.

– La naiba, nu te voi părăsi, spuse el sumbru.

– Nu ai de ales. Dacă ne gălesc aici împreună, viața mea nu va mai valora pentru ei mai mult decât a ta. Îi împinse pieptul violent. Acum, du-te, la naiba! Înainte să ne omori pe toți!

Bernard se uită afară pe fereastră, apoi peste umăr la Tupper, care stătea pe a treia treaptă sub el, cu capul plecat, refuzând să îi arunce vreo privire sau să spună vreun cuvânt. Cu fiecare clipă care trecea, lumina torțelor devenea și mai puternică. Dacă mai zăbovea mult, întreaga lui mascaradă ar fi fost pentru nimic.

Chiar înainte să-i prindă fața în palme și să-și treacă degetele peste obraji ei de parcă ar fi vrut să și-i întipărească în minte, în degete, Gwendolyn știu că o el o părăsea.

– Mă voi întoarce după tine, spuse el cu înverșunare. Jur pe viața mea.

Ea îi atinse fața, zâmbind printre lacrimile care amenințau să i se reverse din ochi.

– Odinioară mi-ai spus că te-am făcut să-ți dorești să fi fost un om de cuvânt. Ei bine, acum mă faci să-mi doresc și eu asta.

Înainte ca el să poată rosti un alt jurământ pe care poate nu ar fi putut să-l onoreze, Gwendolyn își prinse mâinile în părul lui greu și mătăsos și îi trase gura în jos spre ea. Fu un sărut ca nici unul de până atunci, o uniune fierbinte și dulce-amăruie,

plăsmuită din promisiuni și regrete, visuri distruse și dorințe neîmplinite.

Auziră o trosnitură; ceea ce mai rămăsese din porțile curții fusese scos din țâțâni. Tupper strigă alarmat.

– Duceți-vă! strigă Gwendolyn și îl împinse pe Dragon înspre scări. Înainte să fie prea târziu!

Aruncând o ultimă privire spre ea, Dragonul se aruncă în întunericul scărilor, fugind repede pe urmele lui Tupper.

Când ecoul pașilor lor se estompă, Gwendolyn își aranjă părul, stăpânită de un calm straniu. Ea știa că atât castelul, cât și visurile ei se puteau prăbuși în orice clipă în jurul ei, dar nici unul dintre ele nu conta atâta timp cât avea un Dragon de apărare.

Când Gwendolyn apărură pe treapta de sus a scărilor mari, formate din trei lespezi de piatră, care cobora în curtea castelului Weyrcraig, sătenii făcură un pas înapoi de uimire.

Gwendolyn crezu că erau surprinși doar să descopere că este vie și nevătămată.

Nu avea idee de felul în care arăta, cu obrajii îmbujorați după sărutul Dragonului și cu formele voluptuoase ce nu mai erau acoperite de lână care zgâria pielea, ci îmbrăcate în tafta lucioasă într-o nuanță care se potrivea perfect cu albastrul strălucitor al ochilor ei. Părul lăsat liber îi cădea pe spate, iar valurile sale aurii păreau să reflecte scânteieri de foc și de gheață de la lumina pâlpăitoare a torțelor și de la razele înmărmurite ale lunii.

Ea stătea acolo, fără să mai aibă capul plecat, ci ridicat cu mândrie.

– Gwennie! Kitty fu prima care sparse tăcerea. Se luptă ca să se elibereze din strânsoarea nemiloasă a lui Niall. Dragonul mi-a spus că ești în viață! Ei au încercat să mă convingă că sunt prostuț că l-am crezut, dar eu am știut că el nu m-ar minți niciodată.

Gwendolyn clipi confuză înainte să își dea seama că Kitty nu se putea referi la Dragonul ei. Mărturisirea rușinată a lui Tupper începea dintr-odată să aibă sens.

Nessa și Glynnis se holbau la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată în viața lor.

Gwendolyn o căută prin mulțime pe Izzy, sperând să găsească cel puțin un aliat, dar nu văzu nici urmă de ea. Servitoarea loială rămăsese cu siguranță alături de tatăl lui Gwendolyn.

Ailbert ieși din mulțime, flancat de fiii lui cei voinici.

– Dă-te la o parte, fetișo. Noi nu avem nici o treabă cu tine.

– Atunci poate veți rămâne surprinși să aflați că eu am treabă cu voi. La urma urmelor, voi ați fost cei care m-ați lăsat aici să mor, chiar în curtea asta, acum mai mult de două săptămâni.

– Se pare că te-ai descurcat destul de bine, rânji Ross.

În timp ce privirea lui zăbovi pe formele generoase ale sânilor ei care se revărsau peste corsetul cu decolteu pătrat, Gwendolyn recunoscuse dintr-odată că disprețul din ochii lui fusese întotdeauna... dorință. De fiecare dată când îi pusese piedică, când o ciupise, când o strigase pe nume batjocoritoare, el pur și simplu încercase să o pedepsească pentru faptul că îl făcuse să o dorească.

– Presupun că m-am descurcat mai bine decât tine, Ross, spuse ea blând, ținând cont de faptul că nu am simțit niciodată că așa avea un suflet atât de mic, încât trebuia să îmi bat joc de ceilalți numai ca să mă simt puternică.

Se auziră câteva icnete. Ross făcu un pas amenințător înspre ea, numai ca să-și dea seama că este ținut de fratele lui mai mic.

Lachlan își dădu părul negru din ochi, ținând un braț musculos în jurul lui Ross.

– Doar nu vrei să spui că îl aperi pe acest Dragon! strigă el. Ei, dar el s-a servit cu toate fetele din sat. Cum ar fi tânăra Kitty de acolo și Dumnezeu știe câte altele!

– Voia să mă facă soția lui, boci Kitty.

Nessa fornăi.

– Dacă așa avea un ban pentru fiecare ocazie când am auzit și eu asta...

– Tu probabil chiar ai câte un ban pentru fiecare ocazie când ai auzit asta, replică Glynnis, trimițând un val de râsete prin mulțimea adunată.

Privirea lui Ailbert nu mai era severă, ci părea că o imploră.

– Tu ai fost mereu o fată bună, Gwendolyn Wilder. O fată înțeleghătoare.

La sunetul acelor cuvinte familiare ieșite de pe buzele lui, Gwendolyn simți că un mușchi de la maxilar începe să i se zbată.

– Sigur trebuie să îți dai seama că acest tâlhar ne-a luat pe toți de proști, inclusiv pe tine. A mințit, a furat și ne-a păcălit ca să ia toate lucrurile care sunt de drept ale noastre.

– A avut motivele lui, spuse ea, dorindu-și să știe care erau acestea.

– Poate că așa e, fu de acord Ailbert. La fel cum avem și noi motive să venim aici în noaptea asta. Am venit după capul Dragonului și vom avea capul lui. Acum dă-te la o parte, femeie, înainte să fiu forțat să fac ceva ce vom regreta amândoi.

Gwendolyn nu știa dacă reușise să câștige suficient timp pentru ca Tupper și Dragonul să ajungă la bărci, dar timpul ei se scurgea repede. Când Ailbert porni înainte, așteptându-se să se dea la o parte și să îl lase să treacă, ea țâșni în jos pe scări și smulse furca din mâinile Babei Hay. Ignorând țipătul speriat al bătrânei, împunse furca în pieptul lui Ailbert, forțându-l să facă un dans rapid pentru a nu fi spintecat de dinții ei.

– Blestemată să fii, fetițo, se tângui el și se retrase în brațele sătenilor. Ți-ai pierdut mințile de-a binelea?

– Aș pune pariu că nu mințile și le-a pierdut, ci sufletul. Cuvintele lui Ross trimiseră un fior de groază prin mulțime. Doar uitați-vă la ea! E aceasta dulcea Gwendolyn Wilder cu care am crescut toți?

În timp ce tăcerea căzu peste săteni, Gwendolyn își aminti că Ross nu fusese niciodată isteț, dar că fusese mereu viclean.

Păși țănoș înainte, având mereu grijă să fie în afara razei de acțiune a furcii.

– Hei, dar Gwendolyn pe care o știam era grasă și simplă! Își ținea capul jos și nasul îngropat într-o carte. Ar fi fost complet mulțumită să-și petreacă restul vieții ei nenorocite având grijă de surdul de taică-su.

– Tatăl meu e un erou! strigă Gwendolyn. Sănătatea minții lui a fost prețul pe care a trebuit să-l plătească pentru lașitatea tatălui tău și a oricărui alt om din Ballybliss!

Ailbert se albi la față, dar nu făcu nici un efort să se apere.

Rânjetul lui Ross se lărgi.

–Și care a fost prețul pe care a trebuit să-l plătești tu pentru a câștiga favorurile Dragonului? Virtutea ta? Suflul muritor? Se întoarse în jur, adresându-se sătenilor. Doar uitați-vă la ea... cu părul despletit și cu sânii revărsându-se din rochie, la fel de obraznică precum o târfă. Îndrăznește să ne sfideze pentru că știe că Dragonul i-a dat puterea de-a aprinde dorința în fiecare bărbat de aici.

Ross își coborî vocea, forțându-i pe săteni să se adune în jurul lui; și chiar se adunară, devorând-o din ochi pe Gwendolyn, în timp ce îi ascultau vorbele.

–După cum a spus chiar ea, a stat singură cu bestia mai mult de două săptămâni. Ei bine, nu avem de unde ști ce fapte păcătoase a învățat-o el să facă.

Lachlan înghiți în sec. Până și stoicul Ailbert trebui să-și scoată o batistă din buzunar și să-și ștergă fruntea. Soția lui se uită urât la el.

–Dragonul nu este o bestie! strigă Gwendolyn și îl urî pe Ross pentru că transformase întâlnirea plină de tandrețe dintre ea și Dragon în ceva atât de dezgustător. Ba chiar e de două ori mai bărbat decât ați spera voi să fiți vreodată!

–Vedeți! exclamă Ross. E exact așa cum m-am temut. Monstrul a vrăjit-o!

–Cum ar fi putut s-o vrăjească, strigă Kitty, când până și tu ai recunoscut că e doar un muritor?

Lacrimi neașteptate îi înțepau ochii lui Gwendolyn. Dacă avea să mai trăiască suficient de mult, o s-o îmbrățișeze puternic pe surioara ei mai mică.

Ross ridică din umeri.

–E posibil să mă fi înșelat în privința asta, știi.

–Sau poate că tu ești cel vrăjit, sugeră Gwendolyn și dădu naștere altui val de râsete nervoase.

Râsetele se opriră repede sub privirea lui Ross.

–Eu zic să o ardem pe fată.

–Așa-i, să o ardem! repetă mama lui, aruncându-i lui Ailbert o privire triumfătoare.

Mulțimea începu să repete strigătul, iar scandările lor o făcură să simtă un fior de gheață. Stâlpul de care o legaseră în noaptea

în care o lăsaseră la mila Dragonului încă mai era proptit între pietrele de caldarâm din mijlocul curții. Le-ar fi fost destul de ușor să o lege de el, să adune câteva vreascuri la picioarele ei și să le aprindă cu torțele.

Gwendolyn făcu un pas înapoi și încă unul, mișcând furca în cercuri largi. Dacă s-ar fi repezit la ea, ar fi fost terminată.

– Dragonul nu m-a vrăjit! strigă ea, luptându-se ca vocea să i se facă auzită peste vacarmul din ce în ce mai puternic. El nu este un monstru! Este un bărbat! Un bărbat bun și nobil!

Sătenii începură să se năpustească în sus pe scări, iar luminile torțelor străluceau pe tăișurile armelor. Glynnis și Nessa rămăseră în spate, neajutorate. Kitty reuși în cele din urmă să se elibereze de Niall, numai pentru a fi înghițită de gloată în timp ce încerca să ajungă alături de sora ei.

În timp ce Gwendolyn ajunsese în vârful scărilor, privi în sus spre cerul luminat de lună.

Nu se auzea ecoul nici unui țipăt și nu se vedea umbra nici unei aripi care să țâșnească în apărarea ei.

Dacă nu ar fi fost atât de prostuță încât să creadă în ceva atât de imposibil ca un Dragon, nu ar fi stat aici pe aceste trepte, așteptând să fie luată de gloată. Dar ea nu regreta nimic din cele întâmplate, nici un sărut și nici o mângâiere.

Pe măsură ce Ross înainta, flancat de tatăl și fratele lui, Gwendolyn se retrase în umbra ușii.

Un braț puternic îi înconjură talia de la spate, înfășurând-o ca într-un cocon cald.

Gwendolyn simți parfumul de lemn de santal și mirodenii, iar trupul îi fu străbătut de un fior de exaltare.

Dragonul se întorsese pentru ea. Exact așa cum promisese.

Pe măsură ce pași înainte, ieșind împreună în lumină, sătenii se retraseră și rămăseră cu gurile deschise de uimire. Gwendolyn nu îi putea învinovăți. Pistolul strălucitor din mâna Dragonului făcea ca toate săbiile lor ruginite și pumnalele vechi să pară doar niște jucării ale unui copil capricios, care imită soldații.

Când vorbi, nu se auzi un accent englezesc sacadat și lipsit de emoție, ci glasul lui căpătă o cadență plină de pasiune.

– Ar fi bine să părăsiți curtea asta acum dacă vreți să mai plecați în viață, pentru că nu se va tăia capul nici unui dragon și nu se va arde nici o vrăjitoare pe rug atâta timp cât un MacCullough este stăpân peste castelul Weyrcraig!

Partea a doua

*Ce frumos hoinăream din câmp în câmp
Și gustam din roadele verii,
Până când l-am zărit pe prințul iubirii,
Plutind pe razele soarelui!*

William Blake

Gwendolyn încremeni în brațele Dragonului, încercând să treacă peste șocul de-a asculta o voce pe care crezuse că nu o va mai auzi vreodată. Poate că timbrul vocii lui devenise mai grav din cauza prea multor nopți nedormite și a prea multor trabucuri fumate, dar inflexiunile sale erau la fel de familiare pentru ea ca și bătăile propriei inimi.

Ross păli de parcă ar fi văzut o stafie, dar brațul muscular care o ținea pe Gwendolyn de talie nu avea nimic fantomatic în el.

Orele păreau să curgă în sens invers, ducând-o înapoi în acea clipă indescritibilă în care se afla pentru prima oară chiar în această curte, cu două săptămâni în urmă. Dragonul ieșise din ascunzătoarea sa, cu pelerina umflându-se în jurul umerilor și cu fum ieșindu-i pe nări. Gwendolyn se uitase la el, incapabilă să își întoarcă privirea, în timp ce chipul lui... acel frumos, teribil și imposibil chip... se încarnase din umbre.

Era o amintire în care acea parte rațională a minții ei refuzase să aibă încredere. O amintire la care nu avusese acces până în acest moment.

Gwendolyn se întoarse încet în brațele sale.

Pe loc, își dădu seama cât de nesăbuită fusese că îl confundase pe Bernard MacCullough cu un simplu muritor. În ciuda sclipirii malițioase care îi lumina ochii verzi ca smaraldele, chipul lui avea puritatea plină de forță a unui arhanghel. Fruntea lui puternică era îmblânzită de o claie ciufulită de păr închis la culoare, legat neglijent la ceafă într-o coadă. Maxilarul ferm era compensat de o gură glumeață, sculptată nu pentru evlavie, ci pentru plăceri păgâne care sigur le tentau și pe cele mai virtuoaase femei.

Fața lui nu avea nici o trăsătură distinctivă, nici o cicatrice, nici o diformitate hidoasă care să îi distrugă trăsăturile irezistibile,

și cu toate astea, soarele, vântul și desfrâul își lăsaseră urmele asupra băiatului care fusese odinioară.

Fără să se poată opri, Gwendolyn atinse cu degetele liniile care îi încruntau fruntea, ridurile care se întindeau de la colțurile ochilor și la urmele aspre care îi încadrau gura. În loc să îi știrbească farmecul, acele semne de vulnerabilitate nu îl făceau decât să pară și mai atrăgător.

Își trase brusc mâna, simțindu-se profund trădată de faptul că descoperise că preaiubitul ei Dragon nu era o bestie, ci un bărbat arătos. Se considerase dintotdeauna o fată inteligentă, dar el reușise să o păcălească de tot.

Pentru că nu mai putea suporta să se uite la el, dar în același timp nu își putea smulge privirea de pe chipul său, Gwendolyn începu să se retragă din brațele sale.

El nu mai era băiatul subțirel pe care și-l amintea. Avea șolduri suple, dar era mai înalt și mai lat în spate decât își închipuise ea că va deveni. Deși tot nu purta cizme și cămașa îi atârna descheiată peste pieptul impresionant de larg, aspectul acesta dezordonat nu făcea altceva decât să sublinieze puterea care zăcea în mușchii lui încordați. Pistolul încărcat se potrivea în mâna lui de parcă s-ar fi născut să îl mânuiască.

Pe măsură ce ea continua să se îndepărteze de el, încercând să întârzie inevitabilul, el îi prinse încheietura cu mâna liberă, privind-o circumspect numai pe ea, și nu mulțimea. Ochii lui se întunecară când o privi.

– Nu am putut să te părăsesc, spuse el pe o voce joasă și stăruitoare. A trebuit să mă întorc.

Să audă vocea Dragonului ieșind din acea gură trădătoare a lui era mai mult decât putea suporta Gwendolyn.

– Cel puțin de data asta nu a trebuit să aștept cincisprezece ani.

Când încercă să se răsucească, îndepărtându-se de el, Bernard o smuci înapoi spre pieptul lui, trădând faptul că se mâniase. Vorbi printre dinții încheștați, păstrând un ochi ațintit spre sătenii care se holbau la ei.

– Îmi pare foarte rău dacă faptul că sunt în viață te deranjează, domnișoară Wilder, dar pentru moment avem probleme mai

importante de care trebuie să ne ocupăm, cum ar fi să ne salvăm fundurile.

– Și ce-ai zice dacă eu nu mai sunt sigură că al tău merită să fie salvat? Ce-o să faci atunci? Se uită la pistolul din mîna lui. O să mă împuști?

Gwendolyn aproape că își dorea să o facă. Nu se mai simțise atât de umilită de când căzuse din stejarul acela și aterizase pe pieptul lui. Începea să își dorească să-l fi zdrobit atunci, ca să fie scutită de agonia de-a se îndrăgosti de el nu o dată, ci de două ori.

Înainte ca el să poată răspunde, Tupper ieși din castel împleti-cindu-se și frecându-și maxilarul.

– La naiba, omule, nu trebuia să mă lovești. Dacă doar mi-ai fi zis frumos, nu aș fi încercat să te opresc să sari din barcă.

Gwendolyn se uită în jos. Ciorapii lui Bernard și partea de jos a pantalonilor săi erau uzi learcă de la apa de mare și se lipiseră de mușchii și așa păcătoș de bine definiți.

– Dragonule!

Fiecare cap din curte se întoarse brusc în timp ce o frumusețe sprintenă și cu părul negru țâșni în sus pe scări pentru a-și arunca brațele în jurul gâtului lui Tupper.

– Kitty!

Deși avea obrajii îmbujorați, Tupper o strânse la rîndul său în brațe cu o pasiune înduioșătoare.

– Asta ar fi Kitty a ta sau a lui? mormăi Bernard în urechea lui Gwendolyn.

– Nu mai sunt sigură, spuse Gwendolyn pe un ton sever, vă-zînd cum Tupper își îngroapă chipul în părul lui Kitty.

– Cum să fie individul ăla Dragonul? Baba Hay arată cu degetul la Bernard. Eu credeam că el e Dragonul.

– Nu fi proastă, spuse răgușit Moș Tavis, târșîindu-și pașii până la baza scărilor. Toată lumea poate să vadă că el este însuși MacCullough, întors din mormînt să aducă răzbunarea asupra capetelor noastre.

După declarația severă a bătrînului, câțiva din săteni își făcu-ră în grabă cruce pe piept, în timp ce alții începură să se retragă spre porțile curții. Până în acel moment, Gwendolyn nu reușise să înțeleagă pe de-a-ntregul de ce fuseseră sătenii atât de uimiți

de apariția Dragonului. Dar se cutremură când își dădu seama că el crescuse și arăta acum la fel ca tatăl său.

– Tu ești prostul, moșule! Ailbert îl împinse pe Tavis înapoi în mulțime. Erai împreună cu noi toți când am urcat chiar pe dealul ăsta în dimineața de după atacul lui Cumberland. MacCullough de abia mai era în viață atunci.

Gwendolyn se uită pe furiș la fața lui Bernard. Trăsăturile lui aspre nu aveau nici o expresie. Efectul era terifiant.

– MacCullough nu mai poate fi în viață. Ailbert se învârti în fața sătenilor, iar pasiunea din voce răsună și mai puternic, de parcă ar fi căutat să-i convingă nu numai pe ei, ci și pe sine. L-am văzut când și-a dat ultima suflare! L-am auzit rostind ultimele cuvinte!

– Fie ca aripile dragonului să vă șoptească blestemul.

Vocea impunătoare a lui Bernard se făcu auzită peste glasurile sătenilor, fermecându-i pe loc.

– Și suflarea-i de foc să vă pecetluiască mormântul./ Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat/ Până va curge sânge nevinovat.

Termină de recitat cu o ridicare indiferentă din umeri.

– Deși tata credea mereu că e mai mult un învățat decât un poet, nu a dat greș. Privirea lui strălucitoare mătură curtea. Mai ales când te gândești că viața i se scurgea din inimă la vremea când a compus-o.

– Nu e tatăl, ci fiul, gemu Baba Hay, strângând crucifixul lipsit de strălucire pe care îl ascundea sub rochie.

– Dar am găsit și trupul tău, băiete, șopti Ailbert. Era ars de tot în colțul sălii mari. Eu însumi l-am învelit într-un giulgiu, l-am pus pe spinarea calului tău. Cum...?

– Da, cum? ceru să afle Gwendolyn cu înverșunare.

Bernard îi aruncă o privire plină de semnificații înainte să păsească înainte.

– Bănuiesc că trupul pe care l-ați găsit era al unuia dintre spionii lui Cumberland, omorât din greșală de lovitura de tun. Până când l-ați descoperit, eu eram plecat de mult. Luat prizonier de către englezi.

Cu acele cinci cuvinte, Bernard descrisese o soartă dincolo de imaginația lor. Gwendolyn încercă să nu își închipuie ce trebuia

să fi îndurat acel băiat nevinovat, cu ochi luminoși, în mâinile dușmanilor tatălui său.

– Este un miracol! Împingând la o parte pe oricine era atât de ghinionist încât să îi stea în cale, nevasta lui Ailbert veni în goană la baza scărilor. Aruncându-se în genunchi la picioarele lui Bernard, îi prinse mâna și începu să o sărute cu patimă. În sfârșit, Dumnezeu ne-a răsplătit pentru răbdarea noastră! Stăpânul nostru s-a întors înapoi la noi!

În timp ce Bernard își recuperează mâna și o șterse de pantaloni, ea se dădu înapoi, aproape făcând plecăciuni. Deși teatrul pe care îl făcuse pornise un lanț de șoapte agitate și urale strigate pe jumătate, majoritatea sătenilor încă arătau mai mult împietriți decât bucuroși. În afară de surorile ei, observă Gwendolyn cu un icnet cinic. Ochii lui Glynnis luceau neîndoielnic de avarie, în timp ce Nessa se uita la Bernard de parcă ar fi fost cea mai delicioasă costiță de vită, iar ea nu mâncase decât cartofi de foarte multă vreme.

– Minte! Ross păși în fața mamei sale, iar fața lui lată era roșie de emoție. Toată lumea știe că englezii nu luau prizonieri. Nici în Culloden, și nici aici! E un impostor, asta este! O privi disprețuitor pe Gwendolyn. Și târfa aia de colo e în căldășie cu el.

Într-o clipă, Ross își rânjea dinții la ea, iar în următoarea se trezi lipit de zidul curții, iar Bernard îi împingea țeava pistolului în carnea moale de sub bărbie.

Vocea lui Bernard era joasă, dar foarte clară pentru toate suflutele din curte.

– Mă uimește faptul că în cincisprezece ani tu tot nu ai învățat cum să te adresezi unei doamne. De câte ori trebuie să te avertizez că eu nu uit niciodată nedreptățile care li se aduc oamenilor mei?

Ochii lui Ross se măriră în timp ce se uita în sus, la chipul neînduplecat al omului care fusese născut să-i domine în mod absolut destinul.

– Nu am vrut să... Îmi pare foarte rău, domnule... I-iar-iar-tă-mă, stăpâne, se bălbâi el la fel cum făcuse și în ziua aceea de vară, cu mult timp în urmă.

Gwendolyn se cutremură când își dădu seama că probabil Bernard își amintea ziua aceea la fel de bine ca și ea. Și de ce nu și-ar fi amintit-o? Fusesse ultima lui zi de libertate. Ultima zi în care hoinărise pe dealurile din Highlands ca stăpân al propriului destin.

Tristețea îi împunse inima precum un cuțit. Atâta timp cât fusese un bărbat fără trecut, ea fusese în stare să creadă că ar putea avea un viitor împreună. Dar acum acest lucru era imposibil. Castelul poate fusese cruțat de mânia torțelor purtate de mulțime, dar prețiosul ei Dragon pierise de o moarte sălbatică, făcut scrum odată cu restul visurilor ei.

Ignorând privirile întrebătoare ale lui Tupper și Kitty, Gwendolyn coborî scările și îl bătu pe umăr pe Bernard. El se întoarse încet, permițându-i lui Ross, palid la față, să se îndepărteze.

Gwendolyn fu luată pe nepregătite de felul în care se aplecă asupra ei. Se sili să îi întâlnească privirea întrebătoare, deși îi era mai degrabă frică să nu vadă o imagine dezarmantă a băiatului pe care îl adorase odinioară.

— Nu e nevoie să mă aperi, stăpâne, spuse ea. Eu nu am fost și nu voi fi niciodată a ta.

Ecoul vocii ei rămase suspendat în tăcerea uimită. Gwendolyn își făcu drum prin mulțime și apoi afară pe poartă, hotărâtă să ajungă cât mai departe de el.

Gwendolyn ședea pe o stâncă, privind fluxul și refluxul. Valurile erau mai potolite aici, șoptind în loc să urle. Picăturile reci îi stropeau pielea, dar ea era prea amortită ca să-i mai pese. Nici măcar nu era sigură cum ajunsese pe bucata aceea pustie de plajă.

Imediat ce părăsise curtea, începuse să fugă, numai pentru a-și da seama că nu avea unde să fugă. Satul îi era la fel de străin precum îi fusese, odată, castelul. Acum se părea că nu mai aparținea nici unui loc.

Așa că atunci când ieșise brusc de pe drumul principal urmasa o cărare care șerpuia în jurul castelului și cobora stâncă. Odată ajunsă la bucata de plajă cu pietre, se plimbase pentru multă vreme, încercând să scape de umbra castelului.

Acesta nu mai era bârlogul unui dragon, ci o simplă ruină care se prăbușea. Curând, lumina gri a apusului avea să se strecoare

peste odăile sale arse și turnurile spulberate, scoțându-le în evidență, fără milă, urâtenia. Noaptea se va sfârși, iar Gwendolyn nu va avea de ales decât să se trezească din visul frumos în care trăise vreme de două săptămâni.

Se uita în sus, la luna rece și nepăsătoare, când auzi zgomotul ușor al unor pași în spatele ei.

– Tu încă nu ai învățat să mulțumești cum se cuvine unui om că te-a salvat, nu-i așa?

Gwendolyn se ridică și se întoarse încet, găsimdu-l pe Bernard MacCullough stând cu picioarele goale în nisip, la un metru de părtare. Vântul îi flutura cămașa și îi ciufulea părul negru.

– Sunt surprinsă că nu i-ai lăsat pe săteni să mă ardă, replică ea. Atunci ai fi fost cruțat de situația asta stingheritoare.

– În primul rând, nu te-aș fi lăsat niciodată la mila lor, dar nu am vrut să aflu în felul ăsta. Când am început să mă tem că ți-ar putea face chiar mai mult rău decât mine, m-am întors după tine.

– Deci te-ai întors din morți numai pentru mine? Presupun că ar trebui să mă simt flatată. Când aveai de gând să îmi spui cine ești cu adevărat? Fără să vrea, obrații i se îmbujorară. „După ce te primeam în patul meu?”

El clătină din cap neajutorat.

– Au fost ocazii când tânjeam să-ți spun. Prima dată când te-am sărutat. În noaptea în care a fost furtuna... Când i-ai descris pe sătenii care îmi duceau trupul în jos pe deal... Când ai plâns pentru mine.

– Au fost doar câteva dintre multele lacrimi pe care le-am vărsat pentru tine de-a lungul anilor. Dar tu deja știai asta, nu-i așa? Pentru că eu am pus pe tavă tot ce aveam în inimă. Iar tu ai avut nerușinarea să stai acolo și să asculți, în timp ce eu trângăneam în continuare despre ce băiat bun și nobil erai, și cât de mult te-am iubit eu mereu. Își întoarse fața de la el, rușinată de propria slăbiciune. Cât de ridicolă cred că ți-am părut!

– Nu mi-ai părut niciodată ridicolă, spuse Bernard, îndrăznind să se apropie de ea. Mă gândeam numai la cât de dezamăgită ai fi dacă l-ai întâlni pe bărbatul în care s-a transformat acel băiat. Întinse mâna pentru a-i înclina capul spre el, dar ea se smuci.

Nu înțeleg. Te porți ca și cum te-ai teme mai mult de mine decât atunci când credeai că sunt un străin.

– Nu mă tem de tine, minți ea. Doar că nu suport să mă atingi.

– De ce nu?

– Pentru că m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de un bărbat care nici măcar nu a existat vreodată. Iar tu nu ești el! Gwendolyn se retrase în valuri în timp ce toată suferința pe care o ținuse în sufletul ei începu să dea pe dinafară. Tu nu ești Dragonul! Miroși ca el și vocea îți e la fel, dar tu nu ești el, iar eu nu pot suporta să știu că tu ești aici, iar el a dispărut pentru totdeauna!

Refuzând să îl lase s-o vadă vărsând alte lacrimi pentru el, o luă la goană spre stânci, lăsându-l singur în lumina lunii.

Bernard stătea cu un picior pe stânca de pe care plecase Gwendolyn, privind cum cerul se topește din violet în roz. Nu prea avea trageri de inimă să plece din locul acesta, știind că ar fi putut fi ultima dată când avea să se simtă atât de aproape de ea. Nu îi implorase niciodată pe englezi să le fie milă de el sau de viața lui, dar în timp ce o vedea pe Gwendolyn fugind de el, fusese la o clipă distanță de-a o striga pe nume. De-a o implora să nu plece.

Dragonul s-ar fi dus după ea. Ar fi trecut ca o vijelie prin sat dacă era nevoie și ar fi făcut-o din nou prizoniera lui. Ar fi dus-o înapoi în turn și ar fi făcut dragoste cu ea până nu și-ar mai fi putut aminti propriul nume, cu atât mai mult numele lui.

Dar Gwendolyn nu mai credea în dragoni. Și Dragonul fusese adevărat numai pentru că ea crezuse în el. Fără credința aceea, el nu era nimic mai mult decât un șarlatan care păcălise o femeie nevinovată să se îndrăgostească de o iluzie.

Soarele trecu dincolo de linia orizontului, lovind apa cu o putere uimitoare. Odinioară s-ar fi ferit de lumină, dar acum îi primea bucurios razele orbitoare.

Noaptea în care se ascunsese erau în trecut. Își petrecuse cincisprezece ani lungi negându-și moștenirea. Venise vremea ca Bernard MacCullough să recupereze ceea ce era al lui de drept, de la tâlhari.

Oamenii din clanul lui așteptau să-l primească acasă pe fiul demult pierdut, iar el nu avea nici o intenție să îi dezamăgească.

Poate că nu o va avea pe femeia pe care o dorea, dar al naibii să fie dacă va pleca din locul acesta înainte să obțină lucrul după care venise.

Adevărul.

Capitolul 19

În Ballybliss revenise speranța.

Străzile întortocheate ale satului musteau de agitație, pentru că localnicii se grăbeau încoace și-ncolo cu un entuziasm pe care nu-l afișaseră niciodată când încercau să îi domolească apetitul Dragonului.

Aproape în fiecare oră, căruțe umplute cu lemne și alimente se hurducau pe drumul ce mergea în sus pe stâncă, spre castel. Sătenii nu își mai ofereau darurile cu ranchiună, ci cu o nerăbdare aproape demnă de milă, incingându-și ofrandele umile cu panglici de păr uzate și bucăți de sfoară strânse în diminețile Crăciunurilor trecute.

Luminile care licăreau la ferestrele din Weyrcraig după lăsarea întunericului nu mai erau ale unor fantome, ci ale celor care doreau să lucreze până noaptea târziu pentru a reda castelului gloria de demult. Cum vestea despre ghinionul schimbător al satului Ballybliss se împrăștie prin întregul Highlands, mulți dintre oamenii clanului care părăsiseră satul cu mulți ani în urmă începură să se întoarcă.

Străzile răsunau de strigăte de fericire în timp ce tații își îmbrățișau fiii pe care nu îi mai văzuseră de mai mult de zece ani, și bătrânele îi întâmpinau cu lacrimi în ochi pe nepoții pe care nu îi întâlniseră niciodată.

Pentru prima dată după aproape cincisprezece ani, Ballybliss scăpa de umbrele trecutului. Și toate astea pentru că prințul clanului MacCullough se întorsese acasă pentru a-și revendica regatul.

Într-o dimineață, în timp ce Gwendolyn venea de la piață și se grăbea spre casă, aruncă o privire pe fugă înspre castelul Weyrcraig, dorind să poată scăpa de umbra pe care o lăsase în viața ei. Deși trecuseră mai mult de două luni de când îl văzuse pe stăpânul castelului, ea îl putea simți la fel de bine cum îl simțise în întunericul dormitorului ei. Așteptând. Privind. Așteptând ca toate să se întâmple la timpul lor.

El își dovedise răbdarea în ultimele două luni, renunțând să mai amintească de cele o mie de lire pe care le căutase înainte cu atât de multă tenacitate. În loc să blesteme poftele Dragonului, acum sătenii chicoteau gândindu-se la istețimea noului lor stăpân, prefăcându-se că el nu glumise pe seama lor. Prostovani și plini de speranță, ei îndrăzniseră chiar să creadă că el îi iertase pentru păcatul lor îngrozitor. Numai Gwendolyn îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a bănuî că răbdarea lui nu era nimic mai mult decât obișnuitul calm de dinaintea furtunii.

Ross stătea întins pe treptele tavernei din sat. Înainte ca Gwendolyn să poată traversa strada ca să îl evite, el sări în picioare și făcu o reverență în fața ei.

– Bună ziua, domnișoară Wilder. Arăți foarte bine în dimineața asta frumoasă de vară.

Dacă nu ar fi avut o expresie nerăbdătoare, Gwendolyn ar fi putut crede că își bate joc de ea. De când se întorsese în sat, nu purtase decât rochiile cenușii de lână și șorțuri murdare, care nu prea îi scoteau în evidență silueta. Își ținea părul într-un coc foarte strâns și prins cu o plasă țesută în casă. Poate că o durea capul și privea ușor în cruciș, dar cel puțin nu putea să-și mai imagineze cum Dragonul își trecea degetele prin părul ei moale și despletit.

– Vai, mulțumesc, Ross. Cât de drăguț din partea ta să observi, replică ea cu o dulceață ironică în glas, călcându-l intenționat pe picior în timp ce trecea de el.

Geamătul lui plin de durere încă mai plana în aer când verișoara lui, Marsali, ieși din magazinul farmacistului și îi întinse lui Gwendolyn în față bebelușul ei agitat.

– Ai văzut îngerașul meu frumos, domnișoară Wilder? Devine o adevărată frumusețe.

Gwendolyn scoase o batistă dintr-unul dintre pachetele pe care le ținea și șterse o pată de praf de pe obrazul gălbejit al copilului.

– Chiar cred că seamănă leit cu mama ei.

Ferindu-se de bolboroseala plină de salivă a bebelușului, Gwendolyn nu reuși decât să se trezească față în față cu mama lui Ross, care făcu o reverență atât de adâncă, încât genunchii îi trosniră.

– Și cum se mai simte dragul tău tată, copilă? întrebă ea cu un zâmbet prostesc. Sper că e foarte bine. După ce Gwendolyn trecu mai departe, se aplecă spre unul dintre cei care o însoțeau și rosti șoptit, dar îndeajuns de tare încât să trezească și morții: Ce păcat că fătuca e luată. Eu am zis mereu că ar fi o pereche bună pentru unul dintre băieții mei.

Gwendolyn grăbi pasul, neștiind dacă să se cutremure sau să râdă. Sătenii refuzau să creadă că ea nu era amanta stăpânului lor. Faptul că păstra cu încăpățănare tăcerea asupra lucrurilor care se întâmplaseră între ea și cel care o ținuse captivă în timpul celor două săptămâni în care lipsise nu făcea decât să alimenteze speculațiile lor. Nu mai putea să iasă din casă fără ca unul dintre ei să nu se aplece sau să se ploconească la picioarele ei, căutând să șteargă într-un fel nedreptățile pe care i le făcuseră în trecut. Oricât de amuzantă ar fi fost fanfaronada lor, o irita faptul că ei credeau că ea fusese vreodată a lui Bernard MacCullough. Sau că lui i-ar mai fi păsat ce se întâmpla cu ea.

Când poarta din spatele casei se închise cu un clănțănit în urma ei, Gwendolyn respiră în sfârșit ușurată.

– Gwennie?

– Da, tată, sunt chiar aici.

Gwendolyn își așează pachetele pe verandă, apoi se grăbi să ajungă în acea parte a curții în care tatăl ei stătea culcat într-un scaun, la umbra unui măr.

Îngenunchind alături de el, îi aranjă mai bine halatul de lână în jurul picioarelor firave. Slăbise atât de mult în ultimele săptămâni, că o dureau ochii numai când se uita la el. Coastele amenințau să îi iasă prin pielea fragilă care îi acoperea pieptul, în timp ce ochii păreau să se adâncească pe zi ce trecea și mai mult în orbitele lor. Izzy reușise foarte ușor să îl ia în brațele sale puternice și să îl care afară. În zilele călduroase de vară, precum aceasta, lui îi plăcea

să stea și să se uite la pietrele care marcau mormântul soției sale. Se părea că acest lucru îi aducea alinare, ca și cum aproape că ar fi simțit prezența preaiubitei sale soții.

O prinse de braț pe Gwendolyn și ochii de un albastru șters îi străluciră alarmați.

– Am avut un vis, copilă. Am visat că el s-a întors după mine.

– O, tată, spuse ea și scutură din cap. De câte ori trebuie să-ți spun că acel Cumberland este foarte departe de aici? Nu te va mai răni niciodată.

– Nu Cumberland. Dragonul! El s-a întors, nu-i așa? Ca să ne distrugă pe toți.

Gwendolyn simți un nod de durere și de teamă.

– Dragonul a plecat de tot, tată. Nu ne va mai deranja pe nici unul, niciodată.

– Dar dacă se întoarce, o să mă aperi de el, nu-i așa, fetițo?

Îi strânse mâna până când făcu o grimasă de durere.

– Da, tată, te voi apăra. Îți jur, îl asigură ea și îi sărută părul rărit.

El radie de bucurie.

– Știam eu că pot conta pe tine. Tu ai fost mereu fata mea cea bună, nu-i așa?

El nu va ști niciodată că în realitate ea era o fată imorală, plină de pasiuni păcătoase și doruri rușinoase. O fată bună ar fi fost mulțumită că nu cedase în fața vicleniilor seducătoare ale Dragonului, dar Gwendolyn se trezea uneori în miez de noapte cu obraji umezi de lacrimi și cu trupul arzându-i de regrete. Crezând că se afla înapoi în bârlogul Dragonului, se ridica în șezut și cerceta umbrele, numai ca să fie adusă la realitate de respirația ușoară și regulată a lui Kitty.

Gwendolyn fu aproape ușurată când Izzy ieși din bucătărie, cărând un coș de haine ude. Dacă putea să muncească până la epuizare, poate că la noapte avea să cadă într-un somn lipsit de vise. Lăsându-și tatăl să moșăie în curte, începu să prindă hainele de sârma care se întindea de la casă până la peretele de piatră care o înconjură.

Izzy tocmai își târșăia picioarele înapoi în bucătărie cu pachetele, când Glynnis și Nessa intrară pe ușa din spate, cu mersul

lor legănat. Gwendolyn aproape că gemu cu voce tare. Surorile ei erau chiar și mai gălăgioase decât sătenii. De fiecare dată când refuza să răspundă la una dintre întrebările lor tăioase despre timpul petrecut alături de Dragon, se bosumflau și rămâneau supărate ore întregi.

Urmărind cu precauție cum se apropiau, Gwendolyn scoase un biscuit din buzunarul șorțului și mușcă din el. Nessa și Glynnis schimbă priviri grăitoare. Amândouă observaseră ce apetit sănătos avea Gwendolyn de când se întorsese, deși faptul că sângerarea lunară îi venise la timp alungase orice speculație că ar putea fi însărcinată.

– Ar fi trebuit să vii cu noi, Gwennie, rosti Nessa cântat. Altă corabie de-a lui MacCullough, încărcată cu bunuri, a sosit din Edinburgh chiar în dimineața asta. Am putut să o urmărim de pe faleză în timp ce câțiva dintre marinarii ăia tineri și voinici au adus cu barca totul până la castel.

Glynnis își strânse mâna peste piept.

– N-am mai văzut niciodată lucruri atât de frumoase... părți dintr-un șemineu suflate cu aur, ferestre în formă de semicerc făcute din vitralii, scaune tapitate cu mătase. Într-adevăr, stăpânul nostru trebuie să aibă un gust impecabil.

– Și nici un gram de cumpătate, replică Gwendolyn, încercând să nu se gândească la patul extravagant pe care ei doi nu îl împărțiseră niciodată.

Glynnis ridică din umeri.

– Și de ce ar trebui să fie cumpătat când el deține o întreagă flotă de nave? Unul dintre lacheii lui mi-a spus că a fost chiar făcut cavaler de Coroană, pentru curaj, după ce a salvat un amiral sau un demnitar din ghearele francezilor, la Louisburg.

– Noroc pentru englezi că s-au hotărât să îl includă în Marina Regală în loc să îl omoare, spuse Gwendolyn sec. Dar mi se pare ciudat că nu am auzit de nici una dintre aventurile lui eroice până acum.

– Ah, dar asta este din cauză că își spune pe un alt nume, explică Nessa.

– Bernard Grayson. Se pare că nimeni din Anglia nu știa că este scoțian.

Gwendolyn dădu din cap, aranjând pe sârmă una dintre rochiile ei de casă.

– Eu n-o să înțeleg niciodată cum de a putut ajunge să lupte chiar pentru țara care l-a distrus pe tatăl lui.

Acesta era numai unul dintre multele aspecte pe care nu avea să le înțeleagă niciodată la Bernard MacCullough.

Trăgând cu ochiul la Gwendolyn, Nessa o împunse pe Glynnis.

– Mama lui Maisie a auzit de la una dintre spălătorese că el era și cam derbedeu. Deși era bine-venit în unele dintre cele mai nobile familii din Londra după ce se retrăsese din marină, ea susține că el își petrecea majoritatea nopților colindând prin cazinouri și bordeluri.

Gândindu-se cât de ridicole trebuie să-i fi părut săruturile ei timide și mângâierile stângace unui bărbat cu experiența lui, Gwendolyn stoarse sălbatic una dintre rochiile Nessei.

– Cel mai probabil că s-a terminat cu zilele alea acum. Glynnis desenă cu vârful pantofului în nisip, în încercarea de-a părea indiferentă. Având în vedere că a adunat o avere frumoșică și s-a întors pentru a-și revendica moștenirea, va fi doar o problemă de timp până când va începe să-și caute o soție.

– Ar fi bine să se grăbească dacă speră să te ia de soție, spuse Gwendolyn, aruncând un prosop ud leocă pe sârmă și ratând cu puțin nasul lui Glynnis. Pe de altă parte, poate că are destui arginți în buzunare, dar nu suficienți în păr. Doar nu ai vrea să te măriți cu un bărbat care ar putea trăi mai mult decât tine, nu-i așa?

– Poți să fii nevasta lui cât vrei, Glynnis, spuse în triluri Nessa. Pentru că eu intenționez serios să-i devin amantă.

În timp ce surorile ei se amuzau copios într-un acces de chicoteli muieresti, Gwendolyn băjbâi în șorț după alți biscuiți. Tocmai îl înghițea pe ultimul, când poarta grădinii se închise cu un clănțănit.

Când îl văzu pe bărbatul care stătea în umbra peretelui, inima îi tresăltă ca mai demult. Dar când el păși din umbră în lumina soarelui, își dădu seama că era numai Tupper, îmbrăcat într-o haină neagră și sobră și cu pantaloni până la genunchi.

– Bună ziua, doamnelor. Făcu o reverență politicoasă pentru surorile ei, înainte să își întoarcă ochii caprui și sinceri

către Gwendolyn. Mă întrebam dacă aş putea avea o vorbă cu tine, domnişoară Wilder. Între patru ochi.

– Sigur că da, domnule Tupperingham, replică ea, imitând stilul lui formal și afectat. Deși le vizitase în mod frecvent casa în ultimele săptămâni, mereu părea să găsească vreo scuză pentru a pleca ori de câte ori apărea ea. Gwendolyn bănuia că încă se mai simțea vinovat pentru rolul pe care îl jucase în răpirea ei.

Glynnis și Nessa plecară invidioase, aruncându-i lui Tupper priviri curioase peste umăr. Încă nu le venea să creadă că surioara lor mai mică reușise să pună mâna pe un admirator atât de neobișnuit.

Tupper își scoase pălăria și o trecu dintr-o mână în alta, evitând să se uite în ochii lui Gwendolyn.

– Sper că mă vei ierta pentru că te împovărez cu asta, dar nu știam la cine altcineva să mă duc. Dacă tatăl Catrionei ar fi... ezită, în mod evident neștiind ce cuvinte să rostească.

– Sănătos? îl ajută Gwendolyn.

Tupper dădu din cap, recunoscător.

– Dacă tatăl Catrionei ar fi sănătos, m-aș fi dus la el. Îmi dau seama că tu nici măcar nu ești sora ei cea mai mare, dar pari să fii singura care beneficiază de cel mai mult...

– Bun-simț? îl ajută ea din nou, când îl văzu ezitând iar.

– Exact! Așadar, cu mari emoții mă aflu în poziția incredibil de stranie de a sta în fața ta astăzi pentru Catriona... pentru a te implora să-mi dai...

Simțind că era pe cale să înceapă să se bâlbâie, Gwendolyn îl ajută din nou:

– Piciorul Catrionei?

El o privi cu reproș.

– Evident că nu. Eu vreau mâna ei, să mă căsătoresc cu ea. Păru uimit de îndrăzneala de care dăduse dovadă, așa că își coborî ochii și începu să răsucescă în mâini borul pălăriei. Desigur, nu te-aș blama dacă nu m-ai considera demn de ea.

– Nu fi prostuț! Eu am sperat mereu că micuța Kitty se va mărita cu complicele unui tâlhar.

Tupper afișă o expresie atât de descurajată, încât Gwendolyn regretă imediat că îl tachinase.

Uitându-se în ochii lui căprui și înduioșători, zise:

– Indiferent ce aş crede despre prietenii pe care ți-i alegi, nu pot să neg că vei fi un soț foarte bun pentru sora mea. Și când anume aveți voi doi de gând să vă căsătoriți?

Un zâmbet bucuros înflori pe chipul lui Tupper.

– Din moment ce ne vom căsători pe pământ scoțian, nu va fi nevoie să obținem un permis special din partea Coroanei. Dacă vrei, noi sperăm să fim soț și soție înainte de sfârșitul săptămânii viitoare.

– Asta nu ne lasă prea mult timp la dispoziție. Gwendolyn se încruntă, deja amestecând gândindu-se la toate lucrurile care trebuiau făcute până atunci. Kitty ar trebui să aibă o rochie nouă, deși presupun că am putea împrumuta-o pe cea în care s-a măritat Glynnis. Iar Izzy va trebui să prepare un tort de ghimbir sau un altfel de desert pentru invitați. Desigur, nu ne vom putea permite prea multe extravagante, dar dacă facem cu toții un sacrificiu, vom putea...

Ea continuă în timp ce Tupper vâri mâna în căptușeala de satin a hainei sale și scoase o scrisoare sigilată cu ceară roșie. O întinse spre ea, arătând și mai nervos decât înainte.

Hârtia galbuie îi era prea cunoscută.

– Dacă stăpânul tău are nevoie de vânat proaspăt, spuse Gwendolyn pe un ton rece, te sfătuiesc să încerci la magazinul măcelarului.

– De data asta nu e o cerere, o asigură Tupper, ci o propunere.

Cedând în fața privirii lui stăruitoare, luă biletul și îl desfăcu, ținându-l între vârfurile degetelor, de parcă cerneala de pe el ar fi fost murdară.

– Așa deci, MacCullough dorește să organizeze el nunta ta și a surorii mele, spuse ea, simțind că se înfurie în timp ce citea scrisoarea. Și invită tot satul să ia parte la sărbătoare. Brusc, închise scrisoarea. E o propunere foarte generoasă, dar noi nu avem nevoie de mila lui.

– A zis să-ți spun că el preferă să se gândească la asta ca la o plată în contul datoriilor pe care le are.

Gwendolyn nu dorea nimic mai mult decât să rupă scrisoarea lui MacCullough într-o sută de bucățele, să urce dealul până

la castel și să i le azvârle în fața aia arogantă. Dar știa ce ar fi însemnat o nuntă atât de mare pentru Kitty. Aveau să fie mese așternute cu toate felurile de carne și plăcinte, butoaie de whisky proaspăt desfăcute, cânturi și dansuri care aveau să țină până la răsărit. Și toată această festivitate, banchetul și dansurile aveau să fie conduse de prințul răătăcitor al clanului. Ar fi o noapte pe care sora ei și-o va aminti pentru tot restul vieții ei. Și una pe care Gwendolyn nu avea s-o poată uita, oricât de mult ar fi încercat.

Oftă. Fusesse dispusă să se sacrifice astfel încât Kitty să aibă o nuntă frumoasă. Însă nu își dăduse seama că prețul avea să fie atât de ridicat.

— Îl poți informa pe MacCullough că voi accepta oferta lui, îi spuse lui Tupper, dar că el ar trebui să știe mai bine decât oricine că unele datorii nu pot fi niciodată plătite.

Capitolul 20

Cimpoaiele nu îl mai plângeau pe prințul pierdut din Ballybliss. Castelul Weyrcraig strălucea de lumină, iar fantomele sale fuseseră lăsate, în sfârșit, să se odihnească în pace. Sătenii roiau în sus pe deal, iar tartanele și bonetele lor cu pene erau o sfidare deschisă față de Actul de Proscriere dat de Coroană, care interzisese toate costumele scoțiene după înfrângerea de la Culloden a prințului Carol cel Frumos.

În timp ce ei se revărsau în curtea luminată de torțe, pe porțile de fier proaspăt restaurate și râsul lor răsună în aerul rece al nopții, o siluetă solitară îi privea de la o fereastră aflată deasupra lor, căutând în mulțimea binedispusă acea față pe care se temea că nu o va găsi.

Deși unii dintre cei mai iscusiți meșteri din Scoția și Anglia își petrecuseră fiecare clipă din ultimele două luni peticind crăpăturile și reconstruind pereții, pentru Bernard, castelul părea o ruină mai dezolantă decât înainte. Îi era dor de singurătate. Îi era dor de întuneric.

Îi era dor de ea.

Se rezemă de cadrul ferestrei și închise ochii pentru o clipă. Îi era dor de curajul lui Gwendolyn, de sfidarea ei, de cât de moale o simțea în brațele lui. Absența ei lăsase în urmă goluri și găuri pe care nu le putea umple nici o cantitate de mortar. Existau atâtea cuvinte rămase nerostite între ei, atâtea întrebări la care ea nu îi dăduse șansa să răspundă.

Pentru mai mult de două luni, se luptase cu sine pentru a sta departe de ea, spunându-și că nimic nu s-a schimbat din acea noapte furtunoasă în care o găsisese pentru prima oară în curtea lui. Poate că se îmbrăca precum un gentleman și trăia ca un prinț, dar în inima lui rămăsese o bestie... o creatură fără conștiință sau remușcări.

Era bântuit de teama pe care o zărise în ochii ei în noaptea aceea, pe plajă. Era aproape ca și cum ea s-ar fi temut mai mult de Bernard MacCullough decât de Dragon.

Nu că ar fi putut s-o condamne pentru asta.

Îi privi pe săteni intrând pe porțile care fuseseră deschise larg pentru a-i primi. Ei nu aveau nici o idee că intrau direct într-o capcană. Înainte ca noaptea asta să se termine, îl vor implora să i-l predea pe trădătorul care îi distrusese familia.

Poate că ar fi fost mai bine dacă Gwendolyn stătea deoparte. Nu era ca și cum i-ar fi putut cere aprobarea pentru ceea ce era pe cale să facă.

Bernard se îndreptă de spate și dădu un bobârnac volanelor de la cămașă. Trecuse vremea în care să se lase în voia regretelor. Membrii clanului său, care îl adorau, așteptau să ridice un pahar în sănătatea gazdei lor, iar el de-abia aștepta să le facă pe plac.

Gwendolyn stătea pe marginea patului în care zăcea tatăl ei, hotărâtă să zăbovească acolo pentru cât mai mult timp. Își dorea să-și petreacă toată seara cu nasul în ultima broșură de la Societatea Regală de Îmbunătățire a Cunoașterii Naturii prin Experiment, dar nu o lăsa inima să o părăsească pe Kitty în ziua nunții sale. Oftă, deja fiindu-i dor de sora ei. După noaptea asta, nu va mai trebui vreodată să își facă griji că se va trezi cu cotul lui Kitty în ureche.

Sunetul vesel al cimpoaielor trecea de obloanele închise. Lemnul vechi reușea prea puțin să înăbușe muzica și râsetele care se auzeau din vale. Mulțumită generozității stăpânului lor, fără îndoială că petrecerea avea să devină și mai zgomotoasă și mai deranjantă pe măsură ce se lăsa noaptea, iar băutura care curgea liber dezlega limbile și inhibițiile ținute în frâu atâția ani.

Tatăl ei tresări în somn. Fusesse agitat toată ziua... Se speria de umbre, o trăgea de mână și bolborosea despre mânia drăgonilor până când lui Gwendolyn îi veni să se urce în pat și să-și ascundă capul sub pernă. Era așa păcat, se gândi ea, că el nu va ști niciodată că fiica lui cea mică era pe cale să devină soția unui viitor viconte.

Ușa se deschise cu un scârțâit și Izzy intră agitată înăuntru, uimită să o găsească acolo.

– De ce mai întârzi, fetiço? Surorile tale au plecat spre castel acum aproape o oră.

Gwendolyn se ridică și își făcu de lucru, trăgând pătura până sub bărbia tatălui ei.

– Tata a fost agitat astăzi. Mă gândeam că poate ar trebui să stau cu el cât sunteți voi plecate și vă distrați cu restul sătenilor.

– Și ce nevoie are o bătrână ca mine să se distreze? Distracția e pentru cei care sunt încă destul de tineri să le mai clocotească sângele în vene. Izzy arată cu mâna spre ușă. Haide, vezi-ți de drum, fetiço. O să am eu grijă de tatăl tău. Sora ta nu te va ierta niciodată dacă vei lipsi de la nunta ei.

Încă evitând privirea lui Izzy, Gwendolyn umflă pernele.

– Dacă i-ai aminti ce zi proastă a avut tata, sunt sigură că va înțelege.

Izzy își puse mâinile în șolduri.

– Kitty ar putea înțelege, dar eu să fiu a naibii dacă înțeleg.

Gwendolyn își plecă ușor capul, încetând mișcările fără rost.

– Nu știu dacă mă mai pot întoarce în locul acela. Nu sunt pregătită să dau ochii cu el.

Izzy clătină din cap.

– În toți anii de când te cunosc, fetiço, nu te-am văzut vreodată să dai înapoi în fața unei bătălii. Nu știu ce ți-a făcut tânărul derbedeu acolo în castelul ăla, dar mi-e rușine să cred că ai lăsa

pe oricine, om sau bestie, să te țină departe de sora ta în cea mai însemnată zi din viața ei.

Gwendolyn își ridică încet capul, cântărind cuvintele lui Izzy. Servitoarea avea dreptate. Era un gest egoist din partea ei să lase propriile păreri să umbrească fericirea lui Kitty. Se uită pe furiș la pat. Tatăl ei dormea fără să se miște, liniștit pentru prima dată în ziua aceea fără sfârșit.

– Prea bine, Izzy, o să mă duc.

Pulsul lui Gwendolyn începu să bată mai repede în timp ce își luă șalul de pe spătarul scaunului.

– Îmbrăcată așa, nu te duci, replică Izzy, privind cu un ochi critic rochia maronie de lână a lui Gwendolyn. Nu vreau să te confunde cineva că una dintre servitoarele de la bucătărie.

Leși în grabă din cameră și se întoarse câteva minute mai târziu cu câțiva metri de tafta drapați în jurul unui braț. Gwendolyn rămase fără aer.

Era rochia de culoarea cerului albastru pe care o purtase în ultima noapte petrecută la castel. Zorile abia începuseră să mijască pe cer, când ea rupsese rochia de pe ea și o aruncase într-un colț al camerei, sperând să nu o mai vadă niciodată. Presupusese că fusese aruncată la gunoi, dar se pare că Izzy o salvase și se chinuise să repare rupturile din materialul delicat.

– Mama ta avea lucruri atât de frumoase înainte să se mărite cu tatăl tău, spuse Izzy, trecând o mână osoasă peste taftaua lucioasă. Dar ea nu a avut niciodată nevoie de ele cu adevărat. Frumusețea lui Leah venea din interior și ar fi strălucit și prin cele mai urâte zdrențe. Ridică darul spre Gwendolyn, cu ochii ageri întunecați de o ceață subțire. Foarte asemănătoare cu a ta.

În timp ce așeza cu grijă rochia pe brațe, pe Gwendolyn o înțepau ochii din cauza lacrimilor. Bătrâna servitoare care îi vorbise direct îi făcuse un dar mai mare decât își închipuise. Dorind să-i dea și ea ceva în schimb, Gwendolyn se ridică pe vârfurile picioarelor și o sărută pe obraz.

Îmbujorându-se, Izzy o alungă pe Gwendolyn spre ușă.

– Hai, pleacă, fetiço. Nu ai timp pentru astfel de prostii, iar eu nu mai am răbdare. Cel mai probabil, englezul ăla tânăr

și desfrânat o să-i ridice fustele și o să-i dea jos pantalonașii suorii tale, înainte ca tu să-ți miști fundul ăla în sus pe deal.

Gwendolyn se grăbi pe poteca de pe stâncă și nu mai suporta cântecul cimpoiilor.

Bocetul lor profan îi făcea sângele să clocotească, o făcea să tânjească să renunțe la inhibițiile sale și să danseze dezlănțuită în lumina de gheață a lunii care stătea agățată pe cerul nordului. Noaptea părea să îi șoptească numele la fel cum se întâmplase la castelul Weyrcraig, ademenind-o să îmbrățișeze pericolele seducătoare ale întunericului.

Taftaua fină din care erau făcute fustele rochiei fâșăia în jurul pantofilor ei. Își duse mâna la păr. După ce își schimbase rochia, renunțase la panglica de lână cu care își lega părul pentru o pereche de piepteni din carapace de broască țestoasă care îi lăsau să scape câteva șuvițe fine de păr din cocul franțuzesc pe care și-l făcuse la ceafă.

O trăsură aștepta în fața porților, iar caii săi răbdători erau împodobiți cu flori și panglici. După nuntă, Tupper și Kitty aveau să plece la Edinburgh pentru o scurtă lună de miere. Era într-adevăr o călătorie în adevăratul sens al cuvântului, se gândi Gwendolyn cu nostalgie, pentru o fată care s-ar fi mulțumit să-și petreacă întreaga viață între dealurile protectoare ale văii.

Deși ferestrele castelului străluceau de lumină, cea mai mare parte a distracției părea să aibă loc în curte. Stâlpi cu torțe înconjura curtea, așezați de-a lungul pereților, alungând umbrele cu lumina pe care o radiau. Statuia Afroditei supraveghea întreaga petrecere, iar capul și zâmbetul ei ironic fuseseră aduse înapoi la frumusețea lor anterioară. Servitorii își făceau de lucru prin mulțime, cărând tăvi pline de mâncare și băutură. Uniforma lor roșie și perucile pudrate dădeau naștere la chicoteli din partea scoțienilor.

Moș Tavis sufla cu greu o melodie veselă la cimpoi și pieptul lui osos respira de parcă fiecare notă avea să fie ultima. Lachlan zdrăgănea odată cu el la corzile harpei sale celtice, acompaniat de tobe, un fluier și o scripcă. Deși reverendul Throckmorton arăta ca un corb trist în mijlocul unui cârd de păsări dichisite, din

cauza hainelor sale negre, se părea că se hotărâse să închidă ochii la mica răzvrătire a clanului. Un zâmbet îi lumina fața ghidușă în timp ce bătea din palme pe ritmul muzicii, pierzând pe alocuri câte o notă.

Gwendolyn o remarcă destul de repede pe sora ei care radia de fericire. Tupper o ținea strâns de mâini pe Kitty în timp ce conduceau cele două șiruri de dansatori într-o horă din ce în ce mai rapidă. Buclele lui Kitty erau înconjurate de o coroniță împletită din trandafiri sălbatici și iarbă sălbatică uscată, făcând-o să aibă o înfățișare și mai angelică decât de obicei.

Gropițele din obraji ei se adânciră când o văzu pe Gwendolyn. Se rupse din rândul de dansatori, trăgându-l după ea pe Tupper, care respira din greu.

– Începusem să cred că nu mai vii!

Îi dădu drumul viitorului ei soț atâta cât să o strângă puternic în brațe pe Gwendolyn. Care o îmbrățișă la rândul ei.

– Nu aș fi lipsit de-aici pentru nimic în lume, pisicuțo. Sau poate ar trebui să-ți spun „pisică”, pentru că în curând vei fi o doamnă în toată firea și măritată.

Tupper privi fericit în jos spre logodnica sa, iar chipul lui mare era îmbujorat de oboseală și mândrie.

– În foarte scurt timp, îi poți spune doamna Tupperingham.

– Am crezut că poate ar prefera să-i zic doamna Dragon, replică Gwendolyn privindu-l cu o sprânceană ridicată.

Kitty se încruntă și o lovi în braț.

– Nu ar trebui să mă tachinezi așa. Încă nu l-am iertat de tot pentru șarada aceea răutăcioasă.

– După noaptea asta, vei avea la dispoziție restul vieții tale pentru a mă face să plătesc, îi aminti Tupper, ducându-i mâna la buze pentru a o săruta.

– Și să nu crezi că nu voi face asta, zice Kitty pe un ton alintat.

Înainte ca flirtul lor să se transforme într-o conversație și mai intimă, un șir de dansatori trecu rapid pe lângă ei și îi trase pe amândoi înapoi în horă.

– Să nu pleci! Mă voi întoarce la tine! îi strigă Kitty peste zgomotul muzicii și al râsetelor, aruncându-i lui Gwendolyn o privire spășită.

Gwendolyn oftă în timp ce îi privea cum se rotesc din ce în ce mai departe de ea. Ar fi trebuit să fie sora cu cea mai multă minte. De ce nu se putuse îndrăgosti și ea de cineva cu o fire atât de blândă și simplă ca Tupper?

Gândul acesta o făcu să se uite în goană prin toată curtea. Nu era nici un semn că MacCullough ar fi fost acolo.

Într-un colț întunecat, o fată și un băiat împărțeau un sărut lung. Gwendolyn nu își dădu seama că se holbează la ei până când fata nu-și ridică capul și se uită direct la ea.

Obrajii îi luară foc și se porni spre cea mai apropiată masă cu mâncare. Muzica urca spre un ritm febril care îi înfierbânta sângele în vene. Peste nouă luni, avea să fie o invazie de bebeluși nou-născuți în sat, unii făcuți de bună voie, alții făcuți forțat de femei bete sau îndeajuns de nesăbuite încât să hoinărească de parte de protecția luminii. Dorindu-și să fi rămas alături de tatăl ei, acolo unde îi era locul, Gwendolyn se servi cu un biscuit pufos. Poate că dacă mânca suficient de mulți, avea să devină prea grasă pentru a se mai strecura afară pe ușa casei.

Biscuitul era pe jumătate în gura ei când auzi un chicot familiar.

Se întoarse, găsindu-le pe Nessa și pe Glynnis râzând de ea. Nessa își încreți nasul ei mic și cărn.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gwennie, chiar trebuie să te faci ca un porc?

– La cât de mult a mâncat în ultimele două săptămâni, spuse Glynnis, ai crede că MacCullough a refuzat să-i dea să mănânce ultima dată când a fost musafira lui.

Degetele lui Gwendolyn se încăleștară pe biscuit, făcându-l fărâmițe. Începuse să se sature de tachinările surorilor ei.

– O, mi-a dat să mănânc. Mi-a oferit un festin delicios de nectar și ambrozii în timp ce eu stăteam întinsă pe perne de mătase pură.

Nessa și Glynnis se aplecară înainte ca o singură ființă, fermecate de accentele neobișnuit de răgușite din vocea lui Gwendolyn. Deși ea nu își dăduse seama, și câțiva săteni din jurul lor se opri-
neră să asculte.

—Îmi vâra în gură boabe mari și suculente de struguri, una câte una, apoi săruta fiecare picătură sclipitoare de suc ce cădea pe pieptul meu înfiorat.

Nessa icni brusc, iar Glynnis își duse o mână la gură, dar Gwendolyn era prea ocupată să savureze reacțiile lor, pentru a-și da seama că atenția lor nu se mai concentra asupra ei, ci undeva dincolo de umărul ei drept.

—După ce lingeam tot nectarul de pe degetele lui, continuă ea lăsând un zâmbet lasciv să-i arcuiască buzele, mă așeza pe spate chiar pe acele perne, îmi smulgea toate hainele de pe mine și făcea dragoste cu mine, nebunește și plin de pasiune, toată noaptea.

—Nu e nevoie să mă flatezi, domnișoară Wilder, se auzi chiar din spatele ei. Bănuiesc că surorile tale, așa bune la inimă cum par a fi, nu vor fi dezamăgite să afle că un bărbat ca mine ar avea nevoie de un pui de somn între niște asemenea viguroase... să le zicem... eforturi?

Tonul grav și ușor amuzat trecu precum un val peste Gwendolyn, urmat de un fior îngrozitor de gheață. După ce așteptă suficient de mult încât să se asigure că Dumnezeu nu avea să îi răspundă la rugămintele și să facă pământul să se deschidă ca să o înghită, se întoarse încet și se trezi privind în sus, la fața rânjită a lui Bernard MacCullough.

—Nu te plictisești vreodată de obiceiul de a te furișa pe la spatele oamenilor? îl întreabă ea.

Dacă ar fi crezut că posedă chiar și un dram de rușine, felul în care el își coborî genele negre și dese ar fi putut să fie foarte convingător.

—Îmi dau seama că lipsa mea de politețe este de neiertat, dar dacă mi-aș anunța prezența peste tot pe unde m-aș duce, cum aș mai putea să trag cu urechea la asemenea conversații delicioase?

Își arcui o sprânceană întunecată, amintindu-i de scena fierbinte pe care Gwendolyn tocmai o descriesese surorilor ei.

În ceea ce o privea, el alesese un moment extrem de prost pentru a-și accepta moștenirea.

În semn de sfidare față de edictul Coroanei, el purta un kilt scurt și o eșarfă asortată, cu negru și roșu, drapată peste o cămașă uimitor de albă. Volanele de dantelă de la mâneci și de la gât

nu făceau altceva decât să îi scoată în evidență forța și virilitatea pieptului impunător și a picioarelor lungi. Avea genunchii goi, iar în partea de jos a picioarelor se vedeau ciorapii și pantofii din piele. Părul des și negru îi ajungea până la umeri.

Învăluit în lumina torțelor, lui Gwendolyn i se păru că este atât băiatul pe care îl iubise timp de mai mult de jumătate din viață, cât și bărbatul care visase întotdeauna că va deveni. Simțea că are din nou nouă ani, tânjind după ceva ce nu putea avea vreodată.

– Bună seara, stăpâne, spuse Nessa pe o voce subțire și melodi-oasă, în timp ce ea și Glynnis făcură reverențe pe rând, legănându-se în sus și în jos ca păsările unui ceas mecanic.

– Bună seara, doamnelor, replică el fără să-și ia privirea de la chipul lui Gwendolyn.

În acel moment, cineva smulse cu forța cimpoiul de la Moș Tavis și altcineva începu să cânte o melodie încântătoare la harpă și scripcă. Era o baladă pe care o cunoșteau toți, una care deplângea soarta unei tinere îndeajuns de inocentă încât să-și ofere inima primului băiat care se uitase la ea.

Bernard îi întinse mâna și ochii i se întunecară de o emoție pe care Gwendolyn nici măcar nu putea să și-o închipuie.

– Dansăm, domnișoară Wilder?

Petrecăreții făcură dintr-odată liniște, lăsând ca acordurile cântecului să îi înconjoare... dulci, seducătoare și periculoase.

Gwendolyn se uită în jos la mâna lui. Cândva îi încredințase nu numai mâna ei, ci și inima. Cândva fusese prea inocentă.

Își mută privirea spre chipul lui.

– Asta este o invitație sau un ordin, stăpâne?

– Ce ai prefera?

– Din partea ta? Nici una, nici alta.

Gwendolyn se întoarse pe călcăie, hotărâtă să îl lase la mila surorilor ei vorbărețe.

– Atunci consideră că a fost un ordin. Fie că-ți place, fie că nu, cu rămân stăpânul și conducătorul tău.

Gwendolyn se întoarse cu un foșnet al fustelor.

– Aici te înșeli, Bernard MacCullough. Nici un bărbat nu va fi niciodată stăpânul și conducătorul meu.

Acum sătenii se holbau la ei fățiș, pentru că o asemenea sfidare a voinței stăpânului lor era ceva de neimaginat.

Un zâmbet îi arcui încet buzele.

– Dacă aș fi în locul tău, eu nu aș fi atât de sigur de asta, fetișo.

O apucă de mână, dar în loc să o tragă la dans, el se îndreptă cu pași mari spre castel. Gwendolyn nu avu de ales și trebui să încerce să țină pasul cu el, trezindu-se din nou ostatica Dragonului.

Capitolul 21

– Dintre toți înfumurații și samavolnicii... bolborosi Gwendolyn în timp ce mărșăluia forțat în spatele lui Bernard. Te poți ascunde cât vrei după tartanul clanului MacCullough, dar fie că ești bestie, fie că ești om, tot o brută ai rămas!

– Și tu, tot o mofturoasă, replică el fără să își încetinească pașii.

– Și ce anume ai de gând să faci în privința asta? Să mă închizi în turn?

El pufni.

– Dacă aș face asta, nici unul dintre membrii clanului nu ar veni să te salveze. Sunt sigur că ei cred că e dreptul meu divin de a revendica una dintre fetele din sat pentru propria plăcere.

Și de parcă ar fi vrut să îi dovedească punctul de vedere, toți servitorii și petrecăreții rătăciți pe lângă care trecură la intrare nu trebură decât să-l privească o dată, ca să se facă iute nevăzuți.

Spre ușurarea lui Gwendolyn, el trecu de scări și o trase în schimb înspre sala cea mare. Când trecură pe sub arcada elegantă de la intrare, gemu, uimită.

Meșterii Dragonului își arătaseră arta și aici.

Luna nu mai era liberă să tragă cu ochiul la musafirii din sală. Acoperișul fusese reparat, grinzile rupte fuseseră înlocuite, iar tavanul fusese cârpit și vopsit. Un candelabru de bronz cu mai multe rânduri de lumânări de ceară atârna de grinda din mijloc, aruncând o lumină blândă asupra mesei proaspăt lăcuite. Draperiile uzate, în culori pastelate, care îmbrăcaseră odinioară

pereții fuseseră înlocuite cu damasc scump de culoare vișinie. Două săbii încrucișate atârnav deasupra poliței din lemn de mahon a căminului, care fusese restaurată și lustruită, căpătând o strălucire plăcută.

Ferestrele care dădeau înspre curtea interioară a castelului erau acoperite de draperii din catifea verde. În timp ce Bernard o conducea mai departe de masă, ea încercă cu disperare să nu-și amintească de noaptea în care fusese atât de nesăbuită încât încercase să-l îmblânzească pe dragon cu sărutul ei.

În fața focului erau așezate două fotolii de piele. Bernard o împinse cu blândețe pe unul din ele, iar ea se așază. Nu fu surprinsă când îl găsi pe Toby lungit pe pietrele calde din fața căminului ca un covor moale. Acesta se trezi din ațipeală suficient de mult cât să îi arunce o privire somnoroasă. Firește, avea impresia că ea ieșise din odaie pentru numai două minute, nicidecum două luni.

În timp ce ea stătea înțepenită pe marginea fotoliului, gazda ei se îndreptă spre bufet și turnă două pahare de vin de Porto. Îi întinse un pahar.

– Mă tem că va trebui să te mulțumești cu atât. Tocmai am rămas fără sânge proaspăt de pisică.

Aparent ofensat, Toby sări de pe vatră și plecă tropăind afară din cameră, smucind din coada înfoiată.

– Nu, mulțumesc. Nu îmi este sete, spuse Gwendolyn. Dar sunt lăhnită de foame. Nu ai ceva de mâncare?

– Nu am nectar sau ambrozii, mă tem, replică el mios, deși aș putea găsi pe undeva pe aici un strugure sau doi.

Sperând că își va liniști nervii încordați, Gwendolyn luă paharul din mâna lui și îi goli conținutul dintr-o singură înghițitură. O căldură îmbătătoare se răspândi prin ea, dezlegându-i limba.

– Așa deci, se obișnuiește să tragi afară de păr o femeie care îți refuză invitația la dans? Așa se obișnuiește în saloanele de primire din Londra? Gwendolyn se juca cu paharul gol. Desigur, mi s-a spus că tu nu preferai să frecventezi saloanele de primire.

El bău o gură de vin fără să se grăbească.

– Când trebuie să îți croiești drumul prin lume, descoperi repede că e mult mai rezonabil să plătești pentru plăceri dinainte. În dimineața următoare vei avea mult mai puține regrete.

Gwendolyn se ridică pentru a așeza paharul pe poliță. Își mișcă degetele peste ciucurii de aur împlețiți care decorau mânerul uneia din săbii, încercând să îi evite privirea.

– Dacă preferi, spuse el, întinzându-se pe lângă ea ca să își așeze și el paharul alături de al ei, pot să sting lumânările ca să te scutesc de sarcina neplăcută de-a te uita la mine.

– Nu!

Rostise răspunsul cu mai multă fervoare decât intenționase.

El stătea lângă ea, atât de aproape, încât putea simți cum căldura respirației sale îi mișca firele de păr.

Gwendolyn știu că era o greșeală să închidă ochii, dar parfulul familiar de lemn de santal și mirodenii era mult mai amețitor decât un whisky vechi.

– Uită-te la mine, Gwendolyn.

– Nu pot, șopti ea cu vocea sufocată.

– De ce nu? Pentru că nu sunt scumpul tău Dragon? Vocea îi deveni mai blândă. Te înșeli, Gwendolyn. Sunt același bărbat care te-a sărutat. Îi atinse colțul gurii cu buzele sale, dar ea își întoarse fața într-o parte. Sunt același bărbat care te-a ținut în brațe. Același bărbat pe care îl...

„Iubeai.“

Nu era atât de crud încât să rostească acest cuvânt.

– Nu, nu ești tu, spuse ea cu ochii strâns închiși. Tu ești Bernard MacCullough, stăpânul castelului Weyrcraig și căpetenia clanului MacCullough.

– Băiatul acela este mort, spuse el pe un ton categoric. Ai avut dreptate legat de el de la început. El a murit chiar în această sală, acum aproape cincisprezece ani, o victimă a încrederii oarbe în compatrioții săi. Îi prinse bărbia cu mâna, înclinându-i fața spre el. Uită-te la mine, Gwendolyn. Privește-mă!

Dacă ar fi fost agresiv cu ea, Gwendolyn ar fi putut să i se opună. Dar strânsoarea lui era la fel de blândă și de irezistibilă precum își amintea. Încet, își ridică pleoapele.

Chipul lui nu mai era ascuns de umbre, ci era chiar acolo, vulnerabil. Privirea ei lipsită de apărare îi cerceta trăsăturile, descoperind aceeași frunte pe care o urmărise cu degetele, aceleași buze

care o sărutaseră atât de tandru. În ciuda familiarității ademenitoare, era totuși chipul unui străin.

– Ai dreptate, spuse ea încet, eliberându-se din îmbrățișarea lui. Tu nu poți fi Bernard MacCullough, pentru că băiatul pe care îl știam eu nu ar fi putut niciodată să lupte de partea englezilor. El nu și-ar fi vândut niciodată sabia ori sufletul dușmanilor tatălui său.

Bernard o privi lung, cu ochii întunecați de amărăciune.

– Ți-ai înfipt pumnalul direct între coastele mele, nu-i așa, draga mea? Întinse mâna și o mângâie pe obraz. Poate că englezii te împușcă în inimă, dar cel puțin te aștepți la asta. Își recuperează paharul de pe poliță și se îndreaptă spre bufet pentru a-și turna alt pahar de porto. Poate că englezii mi-au omorât tatăl, dar a fost trădat de încrederea pe care a avut-o în membrii clanului său.

Gwendolyn simți că i se strânge inima.

– Nu i-ai iertat, nu-i așa? Mai amâni doar un timp, până când îi vei putea face să plătească pentru tot ceea ce i-au făcut familiei tale.

Bernard își termină vinul.

– O, am sfârșit cu amănările.

– Nu știu ce ai de gând să faci, spuse ea uitându-se temătoare spre fereastră, dar te implor să nu îi strici noaptea asta surorii mele.

– Chiar crezi că aș strica nunta lui Tupper? Îi aruncă o privire plină de reproș. Nu sunt un monstru atât de ticălos. Intenționez să aștept până când Kitty și Tupper sunt plecați în siguranță pe drumul către Edinburgh, înainte de a-mi face micuțul anunț.

– Anunț?

Bernard își turnă alt pahar de vin și îl ridică ca și cum ar fi ținut un toast.

– Dacă membrii loiali ai clanului meu nu îmi aduc cele o mie de lire care au fost plătite pentru viața tatălui meu până mâine în zori, am de gând să îi evacuez.

Pentru un moment, Gwendolyn nu putu să vorbească. Auzise de stăpâni englezi nemiloși care alungau scoțienii de pe pământul pe care îl locuiseră împreună timp de secole, dar nu își putea închipui că unul de-al lor ar putea face asta.

- Nu ai face asta... nu poți...

Bernard trânti paharul pe bufet.

- Nu pot, pe dracu'! E pământul meu și pot să fac orice naiba vreau cu el!

Accentul îi deveni și mai pronunțat pe măsură ce se enervă, aducând înapoi o parte din băiatul acela încăpățânat care se hotărâse să se urce într-un copac numai pentru că Gwendolyn îi spusese să nu o facă.

Pe măsură ce înțelese pe deplin semnificația cuvintelor lui, ea deveni și mai îngrozită.

- Dar ei au trăit toată viața în Ballybliss. Părinții lor au trăit aici... și bunicii lor... Ei nu știu nimic altceva. Unde se vor duce? Ce vor face?

- Nu vor trebui să se îngrijoreze din cauza asta dacă îmi aduc aurul, nu?

- Tu nu vrei aurul, nu-i așa? spuse Gwendolyn încet, încremenită de expresia nemiloasă de pe chipul lui. Nu l-ai vrut niciodată. Tu îl vrei pe omul care l-a ascuns atâția ani. Tu nu vrei dreptate. Vrei răzbunare.

- Am încetat să mai cred în dreptate în noaptea în care am privit-o pe mama murind, înecându-se cu propriul sânge. Am început să cred în răzbunare când oamenii lui Cumberland au venit să mă ia și m-au dus cu forța departe de tot ce știam, de tot ce iubeam... inclusiv de tata, care se lupta pentru fiecare suflare, în timp ce îi vedea cum îl legau pe singurul lui fiu și îl duceau departe ca pe o vită.

Gwendolyn își lăsă capul în jos.

- Nu pot spune nimic care să te facă să te răzgândești... Așa că dacă mă scuzi, stăpâne, mă voi duce să-mi împachetez lucrurile.

Bernard păși în fața ei.

- Nu trebuie să pleci.

Ea se retrase și întinse o mână ca să îl țină la distanță.

- Trebuie să fii nebun dacă te aștepti să stai aici, confortabil, lângă foc, și să beau în cinstea planului tău sclipitor de a eva-cua un sat întreg de oameni care depind de bunătatea ta pentru a supraviețui!

– Am vrut să spun că tu nu trebuie să părăsești satul. Făcu un pas înspre ea. Și nici pe mine.

Gwendolyn își ridică încet fața spre el.

– Mai exact ce îmi ceri, domnule?

– Îți cer să rămâi. Aici. La castelul Weyrcraig. Cu mine.

Gwendolyn trebui să se lupte ca să respire normal.

– Sătenii pot crede că sunt amanta ta, domnule, dar eu cred că nici tu, și nici eu nu ar trebui să ne facem astfel de iluzii.

– Nu îți cer să-mi fii amantă. Îți cer să fi soția mea.

La început, Gwendolyn crezu că probabil face vreo glumă nemiloasă, dar în ochii lui nu se zărea nici o urmă de amuzament. Tocmai această seriozitate era cea care îl făcea să pară atât de vulnerabil. Arăta mai degrabă ca un om care se pregătea să bea otravă, nu ca unul care tocmai ceruse o femeie de soție.

Ea se lăsă într-unul din fotolii, amintindu-și cum visase să îl audă rostind chiar aceste cuvinte. Pe când Gwendolyn avea doar șapte ani, Nessa o descoperise în bucătărie, acceptând cererea în căsătorie a câinelui, pe care Gwendolyn îl îmbrăcase cu o pelerină frumoasă, cusută dintr-o bucată de tartan roșu cu negru pe care îl șterpелise de la castel. Surorile ei o tachinaseră fără încetare și continuaseră luni întregi după aceea să i se adreseze cu „milady Cățeluș”.

Dar acum ea era cea care le putea face lor gluma asta. Putea fi soția lui MacCullough. Ea putea dormi în patul lui în fiecare noapte și se putea trezi în brațele lui în fiecare dimineață. El îi putea da copii cu părul negru, ochi de culoarea smaraldelor și fără nici o tendință de îngrășare. Împreună, ei doi și copiii lor puteau domni peste vale... Valea abandonată în care răsunaseră odinioară muzici și râsetele clanului MacCullough.

Gwendolyn se ridică încet în picioare și se întoarse cu fața spre el.

– Prea bine, stăpâne. Dacă asta dorești, mă voi mărita cu tine. Înainte ca ochii să îi strălucească triumfători, adăugă: Dar numai dacă vei uita de planul tău de răzbunare și le vei permite sătenilor să rămână în Ballybliss.

Bernard se uită la ea un moment îndelungat, cu o expresie care alterna între frustrare și admirație.

–Deci să înțeleg că îmi oferi trupul tău în schimbul iertării lor?

Fără să bage în seamă îmbujorarea pe care o simțea încingându-i obraji, Gwendolyn îi susținu privirea cu mult curaj.

–Îți ofer șansa de a plăti pentru plăcerea ta în avans. Astfel încât să ai mai puține regrete când va veni dimineața.

–Mi-ai stârnit interesul, domnișoară Wilder. Și dacă partea mea de înțelegere nu ar include o propunere de căsătorie? Tot ai fi dispusă să faci un sacrificiu atât de nobil pentru ei?

Gwendolyn ezită suficient de mult cât să tragă aer în piept.

–Da, așa fi.

În timp ce el micșora distanța dintre ei, crezu că vine să își ia premiul. Dar în loc să o ia în brațe, el îi prinse obraji în palme.

–Aș minți să spun că nu aș face aproape orice ca să fii a mea. Dar oricât de tentantă ar fi oferta ta, mă tem că va trebui să refuz. Am așteptat cincisprezece ani pentru momentul acesta și nimeni n-are să mi-l ia. Își trecu degetele prin părul ei moale, iar ea surprinse un licăr de regret sincer ascuns sub hotărârea de neclintit. Nici măcar tu.

Își retrase mâna, se întoarse și porni spre arcadă.

–Nici dacă aș putea să-ți spun cine l-a trădat pe tatăl tău englezilor?

Cuvintele ei nu se auziră mai tare decât o șoaptă, dar reușiră să îl oprească pe Bernard. Încet, el se întoarse înapoi la ea.

–Cine? Cuvântul răsună ca un clopot de înmormântare în tăcerea încordată.

Gwendolyn își ridică fața spre el, incapabilă să-și oprească lacrimile să curgă libere pe obraji.

–Eu.

Capitolul 22

În timp ce Bernard se întoarse înapoi în cameră, iar expresia de pe fața lui trăda neîncrederea, Gwendolyn se lăsă să cadă pe un scaun, privind drept înainte.

Își împreună mâinile în poală și vorbi cu un glas monoton, în ciuda lacrimilor care îi curgeau pe obraji.

— Îți amintești când am căzut din stejar și aproape te-am omorât?

— Sigur că îmi amintesc. Erai atât de caraghioasă... foarte irascibilă și mândră. Nu m-am putut hotărî dacă aveai nevoie să fii bătută la fund sau sărutată. Se încruntă și mai mult. Sunt încă la fel de nehotărât.

— Am dat peste tabăra englezilor la foarte scurt timp după ce am plecat de lângă tine în după-amiaza aia. Eram atât de furioasă, încât nu eram atentă pe unde mergeam. Următorul lucru pe care îl știu e că unul dintre ei mă ținea de codițe în timp ce tovarășul lui mă înțepa cu degetul în burtă și spunea: „Cred că am prins o potârniche scoțiană mică și grăsună. Să o lăsăm să plece sau să o frigem pe foc?” Îi scăpă un hohot scurt și tremurat. Trebuie să mărturisesc că am crezut cu adevărat că vor să mă mănânce. Vezi tu, Ross îmi spusese că odiosul Cumberland și oamenii săi mâncau adesea copii scoțieni. Îi aruncă lui Bernard o privire plină de tristețe. Dar presupun că nu eram atât de proastă încât să cred că ai putea veni din nou în ajutorul meu.

Bernard căută cu mâna un scaun în spatele lui și se lăsă pe el de parcă picioarele nu mai aveau puterea de a-l sprijini.

— Unul dintre bărbați a spus: „Arată ca un spion, nu crezi?” Gwendolyn imită fără să vrea încruntarea soldatului. „Poate ar trebui să o torturăm, să vedem dacă știe ceva secrete.” Mă îndoiesc că voiau să-mi facă ceva mai mult decât să mă gâdile, dar la momentul acela părea o amenințare cu adevărat îngrozitoare. Iar eu aveam un singur secret. Îl privi pe Bernard fix în ochi. Al tău.

Când chipul lui nu își schimbă expresia, ea se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin fața vetrei.

— Să nu îndrăznești să crezi că le-am spus numai pentru că îmi era frică! Eram încă furioasă pe tine pentru că îmi spuseseși că sunt o copilă, un dop de fată. Am vrut să te pedepsesc pentru că nu avuseseseși încredere în mine. Pentru că nu... Își lăsă capul în jos, incapabilă să continue. Așa că le-am spus că fiul căpeteniei noastre va escorta un vizitator foarte important la castel în noaptea aia. Un adevărat erou...

- Un prinț între oameni, șopti Bernard, trecându-și o mână peste față.

- Atunci englezii au făcut un schimb de priviri foarte ciudate, iar eu am reușit să scap și să fug acasă. Nici măcar nu mi-am dat seama de importanța informației pe care le-o dădusem. Până când a fost prea târziu. Așa că, vezi tu, spuse ea cu dârzenie, nu s-a făcut nici un târg cu bestia de Cumberland, iar cele o mie de lire nu au existat. Dacă erai în căutarea trădătorului care ți-a distrus familia, nu trebuie să te uiți mai departe.

Acum că își epuizase entuziasmul, Gwendolyn se afundă la loc în scaun. Rușinea pe care o ținuse ascunsă în toți acei ani era atât de copleșitoare, că nu ar fi fost în stare să rostească mai mult de un protest șoptit în cazul în care Bernard ar fi smuls una din săbiile de pe perete și i-ar fi tăiat capul.

El continua să stea cu capul aplecat și cu o mână peste ochi. Când tăcerea lui apăsătoare dură mai mult timp decât putea suporta ea, Gwendolyn îl privi pe furie, pe sub gene.

Umerii i se mișcau în sus și în jos, iar obrajii îi erau umezi de lacrimi. Aproape că se ridică și se duse la el, dar când își lăsă mâna în jos, își dădu seama că trupul lui nu era scuturat de plâns, ci de hohote de râs.

Gwendolyn se holbă la el, întrebându-se dacă nu cumva mărturisirea ei îngrozitoare îl făcuse să își piardă mințile. Nu îl văzuse niciodată râzând cu atâta poftă. Expresia i se schimbase extraordinar, ștergând tensiunea și amărăciunea care îi ascuțea de obicei trăsăturile. Acum arăta din nou ca un băiat aflat în pragul maturității, cu toate speranțele și visurile citindu-i-se pe chip.

El clătină din cap, rânjind la ea de parcă ar fi fost o ființă încântătoare, creată numai pentru amuzamentul său.

- Pentru o fată binecuvântată și cu frumusețe, și cu inteligență, ai niște idei cam scrântite, Gwendolyn Wilder. Niciodată nu am înțeles de ce continuai să îi aperi pe săteni, chiar și după ce au încercat să te dea de mâncare unui blestemat de dragon și să te ardă pe rug. Dar tu te învinovățești pe tine însăși pentru necazurile lor, nu-i așa? Mai mult, erai chiar dispusă să-ți vinzi prețioasa virtute unui diavol ca mine! Și nu-i de mirare că ai fost atât de furioasă când ai aflat cine sunt în realitate. Probabil ai crezut că,

din cauza „trădării” tale, noi nu mai aveam speranța unui viitor împreună. Își șterse lacrimile de pe obraji, privindu-i expresia stupefiată cu o afecțiune dezarmantă. Presupun că pentru tine nu e foarte amuzant, nu-i așa, scumpa mea?

Încă rânjind ca un neghiob, se mișcă și îngenunche în fața ei, după care îi acoperi mâinile reci cu palmele lui mari și calde. Rosti cuvintele încet și pe îndelete, de parcă nu-i vorbea femeii care era, ci fetei care fusese.

– Atacul lui Cumberland asupra castelului Weyrcraig a fost o acțiune militară majoră. Nu era cu putință ca totul să fi fost plănit într-o singură după-amiază.

– Dar soldații aceia... englezii...

– ... se aflau deja pe pământul clanului MacCullough când ai dat tu peste tabăra lor. La fel și tunurile pe care aveau să le folosească mai târziu pentru a distruge castelul. Îi mângâie articulațiile cu degetele. Ei erau doar doi oameni plini de cruzime care se jucau cu un copil înfricoșat. Nu înțelegi, Gwendolyn? Tu nu le-ai fi putut spune nimic din ceea ce ei nu știau deja.

Ea se încruntă, luptându-se să înțeleagă grozăvia faptelor pe care i le înfățișă.

– Vrei să spui că ei deja știau că tatăl tău îi oferise refugiu prințului Carol cel Frumos?

– Exact asta spun. Bernard îi prinse chipul între palmele sale și atât atingerea lui, cât și expresia de pe fața sa erau pline de blândețe. În ziua aceea a fost un trădător în sat, draga mea, dar nu ai fost tu.

Cu aceste cuvinte, se aplecă înainte și îi sărută buzele moi, absolvind-o de un păcat pe care nu îl comisese niciodată.

– O, Bernard! Îi atinse obrazul cu degetele ei tremurânde. În toți anii ăștia am fost atât de rușinată pentru că am crezut că eu te-am ucis! Gândindu-se numai să nu dea drumul minunii care se întâmplase, își aruncă brațele în jurul gâtului său. Nu aș fi făcut rău înadins nici măcar unui fir de păr din capul tău, jur că nu, indiferent de cât de arogant și de insuportabil erai.

El chicoti în părul ei.

– Nu vrei să spui „indiferent de cât de arogant și de insuportabil sunt“?

Încă strângând în pumni tartanul cu care era îmbrăcat, Gwendolyn se lăsă pe spate în brațele sale în timp ce înțelese un alt lucru uimitor.

-Și tata... o, tata...

Bernard îi dădu ușor la o parte o șuviță de păr de pe obraz, lăsându-și degetele să zăbovească pe pielea ei.

-Ce e cu tatăl tău?

Gwendolyn simți cum i se strânge inima din cauza unui amestec familiar de mândrie și durere.

-Papa a încercat să ajungă la castel în noaptea aia. El a fost singurul care a avut curajul să încerce să îl avertizeze pe tatăl tău că oamenii lui Cumberland se apropiau. Dar undeva de-a lungul drumului, englezii l-au atacat. A fost bătut atât de rău... Ea dădu din cap și își mușcă buza de jos. Eu am crezut întotdeauna că e vina mea...

Gwendolyn era atât de pornită să-și mărturisească toată vina pe care și-o atribuisese în mod eronat, că nu văzu când zâmbetul lui Bernard dispăru, și nu simți când atingerea îi deveni rece.

-Mai exact, când a plecat tatăl tău de la conac în noaptea aceea?

Ea se încruntă.

-Imediat după lăsarea întinericului. Cu puțin timp înainte să auzim prima salvă de tun.

Bernard rămase absolut tăcut pentru aproape un minut, apoi, fără vreo explicație, se smulse cu blândețe din brațele ei și se duse să dea jos una din săbiile de pe peretele de deasupra căminului, cu mișcări la fel de precise și de meticuloase ca întotdeauna.

Uimită de faptul că o părăsise brusc, Gwendolyn se ridică în picioare.

-Ce faci?

El se întoarse pe călcâie, prinzând mânerul sabiei cu pumnul încheștat.

-Tatăl tău a suferit într-adevăr un atac în noaptea aia, draga mea. Din partea unui dușman numit conștiință.

Cu o expresie crâncenă pe chip, trecu de ea cu pași mari și ieși din sală.

Gwendolyn rămase pironită locului și mintea i se străduia frenetic să ajungă la concluzia care era pe cât de imposibilă, pe atât de incontestabilă.

– Tată, răsuflă ea într-un sfârșit, ca un blestem și ca o rugăciune.

Când își dădu seama că deja pierduse câteva minute prețioase, își ridică fustele și porni în grabă după Bernard.

În noaptea aceea, nu stăpânul castelului Weyrcraig fu cel care traversă în grabă curtea, ci creatura periculoasă care se născuse din ruinele ei în flăcări.

Când trecu de porțile din fier forjat și porni în jos pe poteca de pe stâncă, cu fața mai frumoasă și mai teribilă decât a oricărei alte fiare, sătenii o luară la pas în spatele lui, incapabili să reziste aerului său autoritar. Unii își păstrasera mintea suficient de limpede încât să ia câte o torță din lăcașurile de fier de pe pereți, în timp ce alții porniră pur și simplu după el ca niște oi derutate.

Nici unul dintre ei nu-și închipuia unde se ducea, dar trecuse atât de mult timp de când avuseseră pe cineva care să îi conducă, încât nu le păsa. Oriunde mergea el, ei aveau să îl urmeze.

Gwendolyn se năpusti în jos pe treptele castelului și fugi pe poartă, dar găsi poteca blocată de o masă de săteni.

– Bernard! strigă ea, luptându-se să fie auzită peste vacarmul mulțimii.

Țopăia disperată, încercând în zadar să îl zărească peste gloata de capete legănate.

Imaginea amăgitoare a unui tartan roșu cu negru o făcu să-și croiască cu greu drum printre sătenii rămași în urma mulțimii, dar se trezi prinsă în mijlocul gloatei și purtată spre sat cu valul de neoprit. În timp ce era dusă mai departe, o văzu pe Nessa afișând o expresie curioasă, apoi pe Kitty, uimită, și pe Tupper, care era palid și îngrijorat. Dar nu avea timp să se oprească. Nu avea timp să explice sau să ceară ajutor. Nu și dacă spera să salveze viața unui om și sufletul altuia.

Bernard parcurse cu hotărâre străzile din Ballybliss, fără să încetinească până când se opri în fața conacului.

În timp ce sătenii rămaseră în spate, și murmurul lor pieri în tăcere, Gwendolyn se luptă să iasă din rândurile lor. Călcă sănătos pe piciorul lui Ross, ignorându-i vaietul de durere.

Tocmai când se eliberă și ajunsese alături de Bernard, el își dădu capul pe spate și strigă:

—Alastair Wilder!

Gwendolyn îi înșfăcă brațul în care ținea sabia, dar el se smuci din strânsoarea ei.

—Lasă-mă în pace, fetițo! Asta e între mine și tatăl tău. Nu are nimic de-a face cu tine.

—Tu nu înțelegi! Tatăl meu nu mai e bărbatul pe care ți-l amintești. Bătaia pe care a luat-o de la oamenii lui Cumberland l-a schimbat. Nu a mai fost același din noaptea aia.

—Nici eu nu am mai fost, replică Bernard, cu maxilarul înclăștat. Alastair Wilder! strigă el din nou, de parcă ea nici nu i-ar fi vorbit.

O perdea se mișcă la una dintre ferestrele din fața casei. „Izzy“, se rugă Gwendolyn, „dă Doamne să fie Izzy.“

Prinse din nou brațul lui Bernard, refuzând să-l mai lase să o dea la o parte. În ciuda furiei abia suprimate care îi încorda mușchii, ea știa că nu ar lovi-o niciodată.

—E nebun, Bernard. E absolut, complet nebun. Nu mai e în toate mințile de când ai plecat din Ballybliss. Își relaxă strânsoarea, convinsă că dacă ar fi reușit doar să îl facă să se uite la ea, ar fi fost în stare să-l convingă. Indiferent de ce a făcut sau nu în trecut, acum nu mai e decât un om bătrân și lipsit de apărare.

Bernard își mută încet privirea crâncenă spre chipul ei. Dar Gwendolyn nu avu timp să își savureze victoria, pentru că în acel moment ușa conacului se deschise cu un scârțâit și Alastair Wilder apăru la intrare, înveșmântat cu o cămașă de noapte decolorată și înarmat cu o sabie chiar mai veche decât cea din mâna lui Bernard.

—Te-am așteptat, Ian MacCullough, mârâi el cu o voce mai vibrantă decât fusese de ani întregi. Am știut că însuși diavolul nu îi poate ține în iad pentru totdeauna pe cei ca tine!

Capitolul 23

Alastair Wilder se îndreptă clătînându-se până în stradă, trăgând sabia după el.

– Așa-i, am știu că o să vii, spuse el, mijind ochii la Bernard. Poate a durat cincisprezece ani, bătrân blestemat și încăpățânat ce ești, dar eu nu am încetat niciodată să mă uit peste umăr.

– Tată? șopti Gwendolyn, încercând să suprapună imaginea acestui vultur cu limba ascuțită peste cea a bătrânului blajin pe care îl lăsase dormind în patul tatălui ei.

– Tată? repetară Glynnis și Nessa, înaintând în fața mulțimii, în timp ce Kitty rămase lipită de Tupper, cu fața la fel de albă precum rochia.

Izzy rămase în spate, în umbra ușii, cu tristețea întipărită de chip.

Dacă Bernard era surprins să se afle față în față cu dușmanul fără chip care îl bântuise atâția ani, ascundea acest lucru sub o mască rigidă. Și nici măcar nu se clintise când bătrânul i se adresase pe numele tatălui său.

Mâna moale a lui Gwendolyn căzu jos de pe brațul lui când făcu un pas înspre Alastair.

– Cum ai putut? Tu erai vechilul lui. Prietenul lui. Avea mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva.

Alastair ridică un deget osos spre el.

– Dacă ai fi avut cu adevărat încredere în mine, Ian, mi-ai fi ascultat sfatul. Nu am putut să te las să ne distrugi pe toți cu ideile tale nobile, cu noțiunea ta romantică despre reinstalarea pe tron a regelui de drept al Scoției. Eu am încercat să te avertizez! Te-am implorat să nu îi oferi refugiu acelui trădător, dar tu nu ai vrut să ascuți. Dacă nu i-aș fi oferit acele o mie de lire lui Ailbert ca să oprească întreg clanul să-ți vină în apărare, ai fi reușit să atragi moartea tuturor, cum s-a întâmplat cu sârmanii ăia neghiobi de la Culloden.

Ailbert se albi la față mai mult decât Kitty, dar Bernard nu îi aruncă fierarului nici măcar o privire disprețuitoare.

– Cel puțin ați fi murit ca niște bărbați.

– Fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough rămâne mereu să lupte, eh? Alastair clătină cu tristețe din cap. Nu a rămas prea mult în picioare după ce a terminat Cumberland cu tine, nu-i așa?

Degetele lui Bernard se încordară pe mânerul sabiei și, pentru o clipă care îi îngheță sângele în vine, Gwendolyn crezu că avea să îl lovească pe tatăl ei pe loc.

În loc să facă asta, spuse:

– Sunt impresionat să aflu că grija pentru membrii clanului te-a mânat să-ți trădezi stăpânul, și nu lăcomia.

Tatăl ei ridică din umerii osoși.

– Cumberland poseda deja toate dovezile de care avea nevoie. Voia să facă un exemplu din tine, indiferent dacă aș fi luat aurul sau nu.

– Dar tu l-ai luat oricum, nu-i așa?

Peste ochii lui Alastair se lăsă un văl de ceață pentru prima oară de când ieșise din casă, făcându-l să arate precum tatăl pe care îl știa Gwendolyn, tatăl pe care îl iubea.

– Nu aș fi luat aurul dacă nu ar fi fost Leah a mea, spuse el abătut. Ea merita lucruri mai frumoase decât îi puteam oferi eu. Nu s-a plâns niciodată că nu avea suficient, dar îmi doream să aibă mult mai mult. Își trecu o mână peste ochi, ca și cum ar fi vrut să șteargă o amintire pe care nu o putea suporta. Ea a fost mereu atât de generoasă. A murit încercând să îmi dea un fiu.

Izzy păși în lumina torțelor, cu brațele masive încrucișate peste piept.

– Nu copilul a omorât-o, bătrân prost ce ești. Așa-i, faptul că a pierdut bebelușul a vlăguit-o de puteri, dar ceea ce a omorât-o pe milady a fost rușinea. Rușinea că propriul soț îl vânduse pe domnul clanului pentru treizeci de bani de aur. Când i-ai spus ce lucru îngrozitor ai făcut, te-a trimis afară în noapte ca să îl avertizezi pe MacCullough. Dar era prea târziu, și când te-ai întors la ea, nu erai altceva decât un nebun care turuia verzi și uscate.

Sabia alunecă din mâna lui Alastair și ateriză în praf cu un sunet înăbușit. Lacrimile începură să curgă tăcute pe obrajii lui Gwendolyn în timp ce el căzu în genunchi, toată bravura lui

risipindu-se-n vânt pentru a face loc omului care era cu adevărat... un bătrân obosit, cu mintea și inima bolnave.

Dându-l la o parte pe Bernard, Gwendolyn se duse alături de tatăl ei și ingenunche cu el în praf.

– E în regulă, tată. Sunt aici.

– Gwennie? Tu ești, Gwennie? Bâjbâi după mâinile ei,prinzându-se de ele ca un copil înfricoșat. Am avut un vis îngrozitor. Am visat că Dragonul s-a întors după mine. Nu o să-l lași să mă ia, nu-i așa, fetițe?

– Nu, tată, nu o să-l las să te ia. Se uită peste umăr, dar îi fu imposibil să citească expresia de pe chipul lui Bernard. Întorcându-se către tatăl ei, spuse: Vreau să te gândești foarte bine, tată. Vreau să îmi spui unde ai ascuns aurul.

– Am făcut-o pentru ea, șopti el și ceața familiară i se lăsă din nou peste ochi. Totul pentru ea. Am vrut să îi aibă ea. Ca să își poată cumpăra lucruri frumoase.

Gwendolyn înțelese într-o clipită ce încerca el să îi spună.

– O, tată, zise ea și îi mângâie obrazul moale ca hârtia. Mama nu a vrut niciodată lucruri frumoase. Ea nu și-a dorit decât dragostea ta.

În timp ce el începu să se legene înainte și înapoi pe pământ, Gwendolyn își șterse cu înverșunare obrații, încercând să curețe ultimele urme ale lacrimilor înainte să își ridice ochii spre chipul lui Bernard.

– Sper că ești satisfăcut acum, stăpâne. Cred că îți vei găsi prețiosul aur îngropat în grădina din curte. În mormântul mamei mele.

Bernard clătină din cap și în ochi îi străluci o emoție care semăna periculos de mult cu regretul.

– Știi că nu sunt aici pentru aur, Gwendolyn. Eu am venit pentru el.

– Ei bine, nu îl poți avea! strigă ea. Nu poți să vezi că a fost pedepsit destul?

– Eu sunt stăpânul lui, spuse Bernard încet. Eu trebuie să hotărâsc asta.

– Chiar crezi că dacă o să spinteci un bătrân fără apărare vei rezolva ceva? Crezi că asta va îndrepta greșelile trecutului?

Că va da cumva timpul înapoi și că vei redeveni băiatul care ai fost odinioară? Îți va aduce asta înapoi părinții?

O umbră traversă chipul bărbatului, avertizând-o că atinsese un punct sensibil. Continuă, știind că nu avea încotro:

– Uită-te la oamenii din clanul tău, Bernard. Așa-i, au făcut o greșală, la fel ca și tatăl meu... O greșală teribilă. Și au plătit pentru asta de atunci. Nu din cauza blestemului lăsat de tatăl tău, ci din cauza rușinii pe care au simțit-o. Sătenii se agitau, încordați, ca și cum nu ar fi știut dacă să rămână sau să o ia la goană. Întorcându-te în Ballybliss, le-ai redat mândria pentru numele pe care îl poartă și o speranță pentru viitor. Și ai puterea să le dai ceva și mai prețios decât mândria sau speranța. Le poți oferi mila ta!

– La naiba, femeie! urlă Bernard și masca îi dispăru pentru a dezvălui o față contorsionată de durere. Nu mai am nici un pic de milă de oferit!

Gwendolyn se ridică și se duse să stea între cei doi bărbați pe care îi iubea.

– Prea bine, atunci. Dacă vrei sânge, atunci sânge vei avea. Sângele meu.

Bernard miji ochii.

– Ce anume îmi oferi?

Gwendolyn ridică din umeri.

– Ce altceva? Răzbunarea! O viață pentru alta.

El porni către ea cu sabia în mână. Glynnis scoase un icnet, iar Kitty își îngropă fața în haina lui Tupper. Izzy își desfăcu brațele, dar Gwendolyn o opri pe servitoarea amenințătoare clătinând din cap într-un gest de avertizare. De parcă nu ar fi fost în stare să vadă ceea ce urma, Izzy se întoarse brusc și intră înapoi în casă.

Numai Gwendolyn îl privea curajoasă pe Bernard apropiindu-se, pentru că ea știa ceva în plus față de restul.

Ea știa ce se află în inima Dragonului.

În ciuda faptului că avea încredere în inima aceea, își ridică bărbia puțin mai sus pentru ca să nu se vadă că tremură. Era ca și cum ar fi fost din nou legată de stâlpul acela din curtea castelului, privind cum destinul ei se întrupează din umbre.

Apoi Bernard aruncă sabia în brațele lui Lachlan, care se uita speriat.

Întinse mâna. Gwendolyn era pe cale să accepte gestul, când el o prinse de încheietură ca o menghină.

– Ce crezi că faci? întrebă ea atunci, uitându-se uimită la brațul ei prins.

– Îți accept oferta. O trase puternic înspre el, apoi își aplecă iute capul până când buzele lui ajunseră la câțiva milimetri distanță de ale ei. Dacă nu-l pot avea pe tatăl tău, domnișoară Wilder, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, te voi avea pe tine.

Capitolul 24

În timp ce Bernard porni spre deal, fără să îi lase lui Gwendolyn altă alternativă decât să îl urmeze, Nessa se aruncă în calea lor.

– Iartă-mă că intervin, stăpâne, spuse ea clipind des din genele mătăsoase, dar dacă vrei răzbunare, atunci eu sunt fata pentru tine. Scumpa și dulcea noastră Gwennie a suferit deja destul din cauza ta.

– Cât de draguț din partea ta să observi, replică Bernard.

Glynnis apăru de nicăieri.

– Nu fi ridicolă, Nessa. Fiind fata cea mai mare, eu ar trebui să lspășesc pedeapsa pentru păcatele tatei. Își lipi una din palme pe pieptul lui Bernard. Te asigur, stăpâne, că sunt complet pregătită să îți potolesc setea de răzbunare.

Bernard îi înapoie mâna.

– Deși găsesc grija pentru bunăstarea surorii voastre destul de... ăă, înduioșătoare, mă tem că nu este necesar un asemenea sacrificiu.

Oferind fiecărei surori demoralizate câte o reverență scurtă, își continuă drumul spre deal, cu degetele împletite cu ale lui Gwendolyn. De-abia dacă făcuse trei pași, când un alt obstacol apărură în calea lor. Deși capul său cu păr cărunt de-abia ajungea în dreptul pieptului lui Bernard, bărbatul era înarmat cu o expresie de încăpățănare pură și cu o enormă Biblie neagră.

– Este nevoie să aleg un martor și să trimit după pistoalele mele, domnule? întrebă Bernard, oprindu-se. Mai sunt câteva ore până la răsărit, dar am putea să petrecem timpul acesta citind un psalm.

Cu o mână tremurândă, reverendul Throckmorton își aranjă ochelarii, dar vocea lui subțire era usturătoare ca un bici.

– Pistoalele nu vor fi necesare, băiete, decât dacă stăruiești cu această nebulă. Ca autoritate spirituală, numită în acest sat atât de Coroană, cât și de Atotputernicul nostru Domn, nu îți pot permite cu conștiința curată să o târăști pe această sârmană copilă înapoi la castel pentru scopurile tale păcătoase. Deja a petrecut două săptămâni în compania ta fără a beneficia de o însoțitoare sau de binecuvântarea bisericii. E posibil ca reputația ei să fie distrusă dincolo de orice îndreptare, dar sufletul ei ar mai putea fi încă salvat.

– Te asigur, spuse Bernard cu o voce suficient de mieroasă încât să îi facă pe sătenii din apropiere să schimbe între ei priviri temătoare, că nu vei mai găsi în satul acesta alt suflet care să se poată compara cu cel al domnișoarei Wilder.

Reverendul avu suficientă decență încât să afișeze o expresie stingherită.

– Și tocmai din acest motiv nu îți pot permite să o iei, decât dacă uniunea voastră este aprobată în fața Domnului.

Cel doi bărbați se priviră într-o tăcere împietrită. Pe fruntea reverendului apărură picături de transpirație, dar în cele din urmă Bernard fu cel care oftă învins.

O trase pe Gwendolyn în fața lui.

– Se pare că bunul reverend aici de față e hotărât să ne dea binecuvântarea lui indiferent dacă o vrem sau nu. Așa că, ce zici, scumpa mea? Ai vrea să te măriți cu mine?

Cuvintele lui Bernard o smulseră pe Gwendolyn din starea de confuzie. Ea își vărsă mânia asupra sârmanului preot.

– Cum ai putea să îmi ceri așa ceva? El e un căpcăun neiertător cu inima rece, fără un dram de milă sau compasiune în sufletului său trufaș!

– Ai auzit-o pe doamna. Problema e rezolvată. Acum, dacă ne poți scuza...

Bernard îl ocoli încet pe reverend, lăsându-l să strângă în continuare Biblia la piept. Aproape că ajunseseră la marginea satului când o umbră se profilă pe drum, în fața lor. În timp ce Bernard se măsura din cap până în picioare cu namila din fața lor, un licăr bănuitor îi străluci în ochi. Dacă anii petrecuți în Marina Regală îl învățaseră un lucru, acesta era că un adversar pe măsură era foarte greu de găsit.

Izzy ridică securea din mână pe umăr, iar bucele i se legănară ca un cuib de vipere.

– Dacă ai de gând să o păstrezi pe fata asta frumoasă a ta, băiete, o să faci lucrul cuviincios, exact așa cum zice reverendul. Poate că nu am avut grijă de ea așa cum ar fi trebuit, dar blestemată să fiu dacă o să stau cu mâinile în sân în timp ce un ticălos desfrânat o ia fără măcar să ceară voie.

Bernard privi înapoi peste umăr și văzu cum pe fața reverendului înflori un zâmbet angelic. Întorcându-se, el făcu o reverență curtenitoare.

– Să nu spună cineva că aș putea refuza o doamnă cu o secure. Haide, Gwendolyn. Îi puse mâna rece pe braț. Se pare că o să fi mireasa mea.

Gwendolyn și Bernard fură căsătoriți la conac, în mai puțin de o oră.

Dorind să nu piardă nici un moment din spectacol, sătenii se înghesuiră în bucătăria plină de fum, holbându-se pe rând la căpetenia lor și la mireasa lui bosumflată. Niciodată până atunci nu mai fuseseră atâtea lacrimi vărsate din inimă la o nuntă din Highlands.

– Trebuia să fie nunta mea! se jelea Kitty, pătând cămașa cu volănașe a lui Tupper cu lacrimile ei.

– El trebuia să fie soțul meu! se plângea Glynnis, hohotind în batista ei de dantelă.

– Nu e drept! De ce trebuie să fie Gwennie cea mai norocoasă? plângea Nessa în hohote, trăgându-și fără încetare nasul, ca să nu i se înroșească. Dintr-odată, ochii i se luminară. Poate că acum are o nevastă, dar tot va avea nevoie de o amantă, nu-i așa?

Lacrimi de mândrie paternă îi aburiră ochelarii reverendului Throckmorton în timp ce bebelușul gâlbejit al lui Marsali porni un plânset care aproape acoperi cea mai mare parte a jurămintelor. Până și stoica Izzy, care se plasă cu fermitate în spatele mirelui pentru cazul în care acesta se hotăra să o ia la goană, fu văzută coborându-și securea atât cât să își șteargă o lacrimă de pe obraji.

Numai mireasa rămase cu ochii uscați în timp ce repeta cuvintele care aveau să o lege de Bernard MacCullough pentru tot restul vieții ei. Cineva smulse coroana de trandafiri din buclele lui Kitty și o așeză pe capul lui Gwendolyn, de unde aluneca mereu peste privirea ei amenințătoare.

Ceremonia trebui să fie întreruptă de două ori... o dată când Lachlan îl prinse pe Moș Tavis furișându-se afară în curte și încercând să sape după aur, și apoi când tatăl lui Gwendolyn se ridică din pat a doua oară în noaptea aceea și intră în cameră, purtând nimic altceva în afară de o bonetă cu pană și un zâmbet inexpresiv.

Cineva fusese destul de prevăzător încât să trimită după trăsura care ar fi trebuit să îi ducă pe Kitty și pe Tupper la Edinburgh, iar Gwendolyn fu îngrămădită în vehicul după ce Bernard îi dădu un sărut cast pe buze și promise să o adore cu trupul. El se așeză pe bancheta tapisată cu catifea din fața ei și lovi scurt în ușă pentru a-i face semn vizitiului.

În timp ce trăsura se puse în mișcare, sătenii începură să ovaționeze. Bucuria de pe fețele lor arăta clar că datoria față de stăpânul lor fusese în sfârșit plătită din plin și acum erau liberi să își continue viața.

Trăsura scârțâia pe drumul care urca pe stâncă. Furia lui Gwendolyn făcu loc, încet, stării de calm. Se uită pe furiș la Bernard, venindu-i cu greu să creadă că el era acum soțul ei. Înainte, el nu putea decât să fure ceea ce voia de la ea, dar acum ea îi aparținea, trup și suflet.

Și totuși, acest bărbat îi părea mai străin decât creatura fără chip care se strecurase nu de curând în dormitorul ei. Luptându-se cu timiditatea, se uită afară, pe fereastra din cealaltă parte.

Dar lumina lunii care reușea să învingă umbrele îi amintea doar de cât de multe ore mai erau până la răsărit.

Bernard îi observase, probabil, ușorul tremur. Trăgând de acul de pe blazonul MacCullough, își scoase tartanul și îl înfășură în jurul umerilor ei. Îi prinsese strâns mâna în timp ce schimbaseră jurămintele, dar acum că erau singuri, el părea aproape reticent să o atingă.

În timp ce se așază la locul lui, Gwendolyn spuse:

– Felicitări, milord Dragon. Se pare că vei avea parte de sacrificiul unei virgine până la urmă.

El se întoarse să privească pe fereastră, iar profilul îi era la fel de împietrit ca și peisajul.

– Niciodată nu ar trebui să îi oferi unui bărbat ceea ce nu vrei ca el să ia. Mai ales...

– Unui bărbat ca tine? termină Gwendolyn încet.

Înainte ca el să fie de acord cu ea, castelul Weyrcraig se profilă în întuneric.

Gwendolyn nu îndrăznise niciodată să viseze că se va întoarce în acest loc nu ca prizonieră, ci ca mireasa lui.

Trăsura se opri în fața porților și un lacheu veni în fugă să deschidă larg ușa. În timp ce Bernard o conduse spre castel, Gwendolyn își aminti de noaptea aceea furtunoasă când el o purtase în brațe chiar prin această curte.

Un bărbat îmbrăcat cu totul în negru îi întâmpină la ușă.

– Bună seara, domnule. Să îl pun pe bucătar să pregătească o cină târzie pentru dumneavoastră și pentru... Se uită în jos, de-a lungul nasului său patrician, la Gwendolyn, iar ezitarea lui trădă multe. Pentru doamna?

Bernard clătină din cap.

– Nu va fi nevoie, Jenkins. Vreau ca tu și restul servitorilor să plecați. Luați bărcile și petreceți noaptea pe corabie.

– Dar, domnule... protestă bărbatul, sincer scandalizat de ideea de a-și abandona postul, ce se va întâmpla dacă veți avea nevoie de ceva în timpul nopții?

Bernard așază posesiv o mână pe talia lui Gwendolyn.

– Te asigur că sunt mai mult decât capabil să îi ofer doamnei mele orice va avea nevoie.

Cuvintele lui trimiseră un fior pe șira spinării lui Gwendolyn. Cel puțin, înainte îl avusese pe Tupper. Acum se va afla cu totul

la mila unui bărbat care deja mărturisise că nu are pic de milă. Înainte ca servitorul să se grăbească să dea ascultare ordinelor sale, Bernard o conduse încet, dar ferm, înspre scări.

Scara principală nu mai era acoperită de pietre căzute și umbre. Acum era curată și luminată de două rânduri de lumânări pâlpâitoare, așezate în sfeșnice din fier. Balustrada ruptă din galerie fusese înlocuită cu lemn de mahon rezistent, sculptat într-o manieră fantezistă. Gwendolyn se aștepta să găsească astfel de detalii plăcute peste tot pe unde mergeau, dar când începură să urce scara șerpuitoare care ducea spre turn, o pală de vânt rece flutură prin tartanul lui Bernard. Molozul împrăștiat peste tot îi arată că nici un picior de muncitor nu fusese lăsat să pângărească haosul pustiu de pe scară.

Cotiră, și Gwendolyn se trezi în fața găurii din peretele de nord. Poate că civilizația puneă stăpânire pe restul castelului, dar aici noaptea încă domnea cu toată frumusețea ei sălbatică și tumultuoasă.

Stelele erau presărate pe cerul întunecat ca niște cioburi strălucitoare de gheață. Valurile se loveau de pietrele de la baza stâncii, învolburând marea ca într-un cazan înfierbântat.

Bernard își încordă mâna și, pentru un moment amețitor, Gwendolyn crezu că într-adevăr ar putea-o arunca în prăpastie pentru a o pedepsi pentru trădarea tatălui ei. Apoi brațul său se așează în jurul taliei ei și o trase de pe margine. Închizând ochii, se sprijini de el.

– Ai grijă pe unde calci, murmură el, împingând-o mai departe de hău.

Ușa-panou de la capătul scărilor se deschise scârțâind când o împinse el. Lumina lunii se revărsa printre zăbrelele de la fereastră, aruncând o lumină încetoșată peste lumânările pe jumătate arse și așternuturile mototolite de pe pat.

Cufărul din colț stătea deschis, și în el se zăreau multe dantele și panglici.

Exemplarul din *Triumful gândirii raționale* al lui Manderly era încă deschis pe podea. Toate erau exact la fel cum și le amintea Gwendolyn.

– Deci ai păstrat toate astea pentru mine, întrebă ea, sau sperai ca sătenii să îți lase altă virgină în pragul ușii?

Bernard se rezemă de ușă și își încrucișă brațele peste piept.

– Speram, mai degrabă, să primesc o ușuratică de data asta. Virginele aduc al naibii de multe necazuri.

– Că veni vorba de ușuratică, spuse ea îndreptându-se spre cură pentru a atinge una din panglici, aș fi crezut că ai înapoiat deja rochiile prostituatei căreia i-au aparținut odată.

– Mă tem că asta nu va fi posibil. Luă o pauză și făcu o grimasă. Au fost ale mamei mele.

Panglica alunecă printre degetele lui Gwendolyn, iar ea își netezi taftaua plisată a rochiei.

– Mama mea a fost o ființă practică până în măduva oaselor, dar tata se bucura să o surprindă cu cele mai frumoase materiale pe care le aveau de oferit Parisul sau Londra. Bernard luă cartea de jos și frunzări paginile aurite pe margine. Cărțile au fost ale lui. El a sperat întotdeauna că voi fi mai interesat de ele, dar eu eram prea ocupat cu vânătoria și dresarea șoimilor. Eu îmi închipuiam că sunt un războinic, nu un învățat.

– El a fost foarte mândru de tine, să știi.

Bernard aruncă pe masă cartea.

– Nu m-am dovedit a fi un războinic de soi în noaptea în care Cumberland a luat cu asalt castelul.

– Ai rămas în viață, nu-i așa?

– Numai pentru că unul dintre ofițerii lui Cumberland era un nenorocit șiret care ura tot ce era de sorginte scoțiană și avea un apetit nefiresc pentru băieții tineri și frumoși.

Pentru o clipă, Gwendolyn încetă să respire.

– Nu a...?

– A vrut. O, la început a fost subtil... un gest obscen aici, o amenințare acolo, o atingere întâmplătoare. Până în ziua în care m-a încolțit în pădure, pe drumul spre Edinburgh. Bernard își înclină capul, iar chipul i se umbri de o rușine de demult. M-a țintuit la pământ. A încercat să își pună mâinile alea grase și murdare pe mine.

– Ce-ai făcut?

El ridică iute capul și îi susținu privirea aprigă.

– L-am omorât. L-am spintecat cu propriul lui cuțit. Când s-a terminat totul, am stat deasupra lui cu sângele picurându-mi de pe mâini și nu am simțit nimic... Nici o rușine, nici o remușcare, nici un regret.

Dacă încercase să o dezguste, nu reușise. Gwendolyn nu simțea decât o bucurie sălbatică pentru că omul acela era mort.

– Ei m-ar fi executat, dar au hotărât că ar fi mai potrivit să lase Marina Regală să îmi frângă spiritul. Când m-au luat la bordul corabiei, în Edinburgh, căpitanul m-a închis într-unul dintre compartimentele care fuseseră odinioară folosite să transporte sclavi. Nu era mai mare decât un mormânt, și îmi dădeau numai atâta pâine și apă cât să mă țină în viață mult după ce am început să mă rog să mor.

Gwendolyn închise ochii, încercând să nu-și imagineze că acel băiat mândru, cu ochi luminoși, care își petrecuse întreaga copilărie cutreierând prin munți și mlaștini, fusese închis undeva în întuneric, înecându-se cu mirosul propriei murdării.

– Cum ai reușit să nu înnebunești?

El ridică din umeri.

– Poate că nu am reușit. Până când am ajuns în Anglia, ajunsese puțin mai mult decât un animal, de nerecunoscut nici măcar pentru mine. Când am andocat, m-au târât afară din închisoare și m-au aruncat la picioarele unui amiral din Marina Regală. La început am crezut că el e la fel ca și celălalt. Așa că m-am aruncat asupra lui. Dacă nu aș fi fost atât de slăbit, aș fi reușit să îi rup gâtul cu dinții. M-ar fi putut spânzura pentru ce făcusem, în schimb a dat ordin ca fiecare om de pe corabia aia să fie dezbrăcat și să i se dea douăzeci de lovituri de bici pentru că abuzaseră atât de grav de un copil. Clătină din cap. Și eu nu mă puteam gândi decât: „Cum de îndrăznește ticălosul să spună că sunt un copil?”

Gwendolyn își reprimă un zâmbet sfios.

– Amiralul Grayson era un soi de englez decent, destul de sever, dar bun la inimă. Soția lui murise înainte să-i poată da un fiu, așa că a început să aibă grijă de mine. Când am fost suficient de mare, mi-a făcut rost de un post, și când am plecat din Marină i-a îndemnat pe prietenii lui cu bani să investească în afacerea mea cu transporturi navale. Eu plănuisem dintotdeauna să mă întorc

în Ballybliss într-o zi, dar mi s-a părut cinstit să aștept până după moartea lui.

Pentru prima dată, Gwendolyn putu să înțeleagă loialitatea lui Bernard pentru niște oameni despre care se presupunea că erau dușmanii lui de moarte. Reuși să înțeleagă de ce învățase el să vorbească asemenea lor, să se îmbrace la fel ca ei și să lupte alături de ei.

Pe măsură ce se apropia de el, tartanul îi alunecă de pe umeri și căzu pe podea. El o privi cu ochi precauți, dar nu făcu nici o mișcare pentru a o opri, nici măcar când se întinse ca să îl atingă pe obraz. Odată încercase să îi găsească semnul unei diformități îngrozitoare pe chip, dar acum își dădu seama că cicatricile pe care le vedea ea nu erau pe fața lui, ci în suflet.

– Sărmanul meu Dragon, șopti ea, mângâindu-i linia maxilarului. Ei te-au tratat ca pe o bestie, așa că nu ai avut încotro decât să devii una.

El îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare de neclintit.

– La naiba, Gwendolyn, nu vreau mila ta!

– Atunci ce vrei de la mine? îl imploră ea, înclinându-și capul spre el.

– Asta, șopti el răgușit și își mută privirea înfometată dinspre ochi, spre buzele ei. Vreau asta.

Capitolul 25

Bernard își lăsă buzele în jos, peste ale ei. Limba lui puternică pătrunse înfometată în gura ei și aduse la viață o flacără mistuitoare de dorință. Gwendolyn își împleti degetele în părul lui, iar tremurul dulce și fierbinte al limbii ei veni ca o invitație să-și pună în practică magia neagră, chiar dacă, la final, din ea n-avea să mai rămână decât un morman de cenușă mocnind. Gwendolyn ar fi trebuit să se teamă, dar locul acesta, noaptea și bărbatul acesta aruncaseră o vrajă asupra ei, alungându-i toate temerile și inhibițiile.

Ea oftă în timp ce buzele lui le părăsiră pe ale ei, dar geamătul se adânci, devenind unul de plăcere când acestea trasară o urmă arzătoare de la colțul gurii până la obrazul ei moale.

– Dumnezeu, ador gropițele tale, murmură el. Și intenționez să le gust pe absolut toate înainte să se termine noaptea asta.

Își apăsă buzele pe adâncitura delicată de la baza gâtului ei. Continuă să o sărute dincolo de pulsul care îi bătea puternic și îi prinse lobul urechii între dinți, apoi își roti limba pe pielea sensibilă a urechii.

Gwendolyn trase repede aer în piept, nefiind pregătită pentru explozia bruscă de dorință pe care o simțea în pânțele.

Bernard prinse acel sunet neajutorat în gura lui, înăbușindu-l cu geamătul său. Ea crezuse că el intenționa să se ospăteze cu trupul ei, dar se dovedise că ea era cea care se sătura cu fiecare dezmiardare înfometată a limbii lui, cu fiecare atingere lăcomă a degetelor lui pe pielea ei. Era atât de pierdută în sărutul lui, încât nici măcar nu își dădu seama că mâinile lui abile îi desfăcuseră corsetul și o dezgoliseră până la mijloc, până nu simți aerul rece al nopții mângâindu-i sânii goi.

Înainte să își poată acoperi rotunjimile generoase cu mâinile, Bernard le acoperi cu ale lui. Își umplu palmele cu sânii ei, apoi îi prinse sfârcurile înfiorate între degetul mare și arătător, tachi-nându-le cu blândețe și mângâindu-le până când ea lăsă să-i scape un suspin tânguitor de plăcere.

– Nu-mi vine să cred că nu știi cât de frumoasă ești, îi șopti el la ureche. Ești atât de moale, atât de dulce, atât de rotundă în toate locurile pe care un bărbat vrea neapărat să le atingă.

Ca și cum ar fi vrut să-și dovedească punctul de vedere, lăsă să-i cadă mâinile de pe sânii ei până pe fund, aducându-i grabnic șoldurile lângă ale lui. Îi săruta gura cu generozitate în timp ce o lipea de el, iar membrul lung și rigid care împingea nerăbdător pânza kiltului căuta o moliciune și mai adâncă.

Gwendolyn gâfâi în timp ce mișcarea aceea insuportabilă aprinse o nouă scânteie, una atât de sălbatică și atât de fierbinte, că amenința să o ardă pe loc. Vârându-și mâinile pe sub cămașa lui, își trecu ușor degetele peste pielea abdomenului său. Pielea lui fierbinte tremură sub atingerea ei.

- Dacă degetele tale ajung chiar și doar câțiva centimetri mai jos, spuse el printre dinții încleștați, această noapte a nunții se va termina înainte să înceapă.

Mâna lui Gwendolyn alunecă în sus, mângâind mușchii ușor acoperiți cu păr de pe pieptul lui.

- Am așteptat noaptea asta mai mult de jumătate din viața mea. Vreau să dureze la nesfârșit.

- Atunci voi face tot ce pot pentru a opri zorile.

În timp ce Bernard adună jupoanele rochiei voluminoase și i-o scoase peste cap, ea închise ochii, recunoscătoare că nu exista nici un corset sau pantalonaș care să îl împiedice. El îi împinse ușor lenjeria în jos, până când ea nu mai avu altceva de făcut decât să pășească și să stea în fața lui, la fel de goală ca un nou-născut.

El se uită în jos la ea, iar licărul de apreciere din ochii lui era atât de plin de dorință, încât crezu că o să-și ridice kiltul și o va lua chiar acolo, lipită de ușă.

În schimb, o ridică în brațe și o purtă până la pat. După ce își petrecuse aproape toată viața cu picioarele bine înfipite în pământ, Gwendolyn descoperi că-i oferea o senzație îmbătătoare să fie ridicată astfel.

Bernard o urmă, pe salteaua umplută cu pene. Greutatea lui ar fi trebuit să o zdrobească, dar ea întâmpină cu plăcere limba care îi pătrunse posesiv printre buze și umflătura fierbinte și tare a membrului său care se apăsa pe pântecul ei.

Când el se ridică pentru a-și scoate cămașa și a-și desface kiltul, ea vibră în așteptarea trupului său. Razele lunii făceau ca umbra zăbrelelor să se profileze pe pat, făcând-o încă o dată prizoniera lui. O învăluiau într-o lumină scânteietoare, în timp ce pe el îl lăsau în întuneric.

Ea putea numai să își imagineze cum arăta în fața lui... întinsă goală pe așternuturile de satin, asemenea uneia dintre zeițele acelea nerușinate, cu forme voluptuoase, care se uitau la ei de sus, din pictura murală. Deși ochii lui erau în umbră, putea să simtă cum o priveau și îi provocau furnicături pe piele.

Când vorbi, toți anii pe care îi petrecuse în Anglia dispărură din accentul lui.

–Aceasta a fost camera mea pe când eram băiat. Mi-am petrecut multe ore nedormite zăcând pe spate, uitându-mă la blestemata aia de pictură murală. Obişnuiam să visez că una dintre zeițele alea va coborî din cerurile ei în brațele mele. Respirația i se auzea în întuneric. Și acum dorința mi s-a împlinit.

Un val de căldură se năpusti asupra lui Gwendolyn și sânii începură să i se întărească și să o doară, de parcă ar fi implorat orice fărâma de atenție. Era o tortură dulce să știe că o va atinge, dar nu și când, și unde.

Trupul i se cutremură de dorință în timp ce el își coborî capul pentru a atinge cu vârful limbii unul din sfârcurile înfiorate. Ea se arcui înspre el și își încheștă degetele în așternuturi când buzele și dinții lui o traseră ușor, stârnind un val de nectar fierbinte între coapsele ei.

Înainte să-și poată trage sufletul, el o sărută apăsător și smerit pe gropița din interiorul genunchiului. Imaginea lui aspru din cauza bărbii îi gâdila gamba, dar buzele lui erau umede și calde. Pe măsură de gura lui își continuă drumul mai sus, îndemnând-o să-și desfacă picioarele, ea începu să tremure.

El își trecu palmele peste pielea netedă și, până atunci, neatinsă de pe pântecul ei.

–Nu trebuie să te temi, îngerul meu frumos. În noaptea asta nu sunt o bestie. Sunt doar un bărbat care nu vrea nimic mai mult pe lume decât să facă dragoste cu mireasa lui.

Mireasa lui.

Gwendolyn aproape că uitase că asemenea plăceri încântătoare și păcătoase puteau fi binecuvântate de Dumnezeu, motiv pentru care nu fu deloc pregătită pentru șocul pe care îl simți când mâinile mari și calde ale lui Bernard îi cuprinseseră posteriorul, ridicând-o și deschizând-o mai mult, ca să accepte cel mai dulce și mai păcătos dintre săruturi.

Își vârî degetele în părul lui mătăsos și ciufulit, în timp ce trupul i se zvârcoli, pradă unei plăceri de nedescris.

Uitându-se în sus la zeițele de pe tavan, ameteită, Gwendolyn se întrebă dacă ele cunoscuseră vreodată un asemenea extaz interzis. Persefona îi întorcea privirea cu ochi cunoscători. Iar obraji

imbujorați și buzele întredeschise ale lui Psyche păreau să îi reflecte chipul ca într-o oglindă.

În acel moment, Bernard îi zgudui simțurile cu o mișcare abilă a limbii. Trupul ei încă mai fremăta de fiorii unei plăceri pure, când gura lui se închise peste a ei, hrănind-o cu ambrozia propriei dorințe.

– Dacă aș fi știut că a fi dată de mâncare unui dragon ar putea fi o senzație atât de dulce, murmură ea în gura lui, aș fi mers de bunăvoie la stâlpul acela.

– Ah, dar gustul tău de-abia îmi stimulează apetitul, mârâi el, necăjindu-i gâtul cu dinții.

Mângâierea înfometată a degetelor sale nu lăsa nici un dubiu în privința a ceea ce l-ar fi satisfăcut. Împinse două degete adânc în ea, folosindu-se de roua pe care buzele sale o obținuseră de pe gingașele ei petale, pregătind-o pentru ceea ce avea să urmeze. În timp ce umbra lui o acoperi, blocând lumina lunii, Gwendolyn începu să tremure din nou.

El îi prinse fața în palme.

– Ai fost într-atât de curajoasă încât să sfidezi un dragon în propriul bârlog. Nu-mi spune că ți-e teamă acum.

– Nu îmi e, șopti ea și îi mângâie cu tandrețe părul de pe frunte. Sunt îngrozită.

Bernard o privi adânc în ochi.

– Și eu la fel.

Mărturisirea rostită pe o voce răgușită îi dădu lui Gwendolyn curajul de a-și deschide coapsele în fața lui. Când el pătrunse adânc în ea, un geamăt sfârșit îi ieși din gât. Gwendolyn ar fi țipat și ea, dacă plăcerea lui nu ar fi părut să fie mult mai puternică decât durerea ei. Disconfortul pe care îl simți în timp ce se obișnuia cu el fu repede eclipsat de emoția primară de a fi umplută până la refuz de membrul lui lung și vibrant. De țintuirea aceasta nu avea cum să scape și, în timp ce Bernard începu să se miște înăuntrul ei, cu fiecare mișcare ajungând mai adânc în ea, Gwendolyn își dădu seama că nu își mai dorea să scape.

Își petrecu brațele în jurul lui și se agăță de el ca de viața însăși. Acum nu se mai putea desprinde de ea nici băiatul pe care îl adorase, nici bărbatul pe care îl iubise.

Se arcui înspre el, nerăbdătoare să îi îmbrățișeze toată ființa și tot ceea ce avea să fie el vreodată... inger și demon, băiat și bărbat, bestie și prinț, soț și străin. Acum nu se mai răzvrătea împotriva autorității lui blânde, ci se bucura să fie prizoniera plăcerii pe care avea să i-o ofere din plin.

Cuprinzându-i chipul în palme, se legănă în ea, privind-o în tot acest timp în ochi cu o nerăbdare la fel de sălbatică și de pasională precum ritmul străvechi care devenea din ce în ce mai puternic între coapsele ei.

– Mi-ai spus că odată erai pe jumătate îndrăgostită de mine, îi aminti el. Ei bine, eu sunt un ticălos egoist și nu am de gând să mă mulțumesc cu jumătate. Eu vreau totul.

În acel moment, se deplasă ușor și începu să se miște într-un unghi în care coapsele îi atingeau mugurele adăpostit în mijlocul cărlionților ei umezi.

Îi smulse cuvintele pe care le căuta într-un geamăt, atras de o mare neîntreruptă de plăcere. Trupul lui rămase nemișcat, stăpânit de aceleași convulsii de extaz care îi zguduiseră și ei pântecul. În valea de jos, câțiva săteni își ridicară ochii spre castel și își făcură semnul crucii pe piept, jurând că auziseră încă o dată răgetul Dragonului.

Gwendolyn stătea în picioare în brațele lui Bernard, pe masa de sub fereastră, privind cum luna cobora înspre mare. Corabia care îl adusese la ea se afla încă ancorată în golful, iar catargele sale se profilau pe fondul lunii care apunea. În ciuda eforturilor lui curajoase, amândoi știau că noaptea nu putea dura la nesfârșit.

În timp ce ultimele raze argintii ale lunii dispăreau sub valuri, brațul lui se strânse în jurul mijlocului ei. Ea își lăsă capul pe spate, rezemându-se de umărul lui, și oftă cu nostalgie.

Deși nu păreau să se rușineze de goliciunea lor, Gwendolyn deveni și mai îndrăzneată grație întunericului. Se întoarse în brațele lui Bernard și se lăsă în genunchi în fața lui.

În timp ce buzele ei moi se deschideau pe abdomenul lui, el își trecu ușor mâinile prin părul ei.

– Ce faci, femeie? Încerci să mă înnebunești?

Pentru că nu existau cuvinte care să descrie ceea ce se afla în inima ei, Gwendolyn îi oferi singurul răspuns posibil. Măinile lui se încheștară în pumni în părul ei, capul îi căzu pe spate și mușchii gâtului i se încordară în timp ce scoase un geamăt de extaz pur. Gwendolyn căutase să ispășească păcatele tatălui ei, dar în schimb descoperise că era exaltată de această combinație îmbătătoare de putere și vulnerabilitate care se regăsea atât în Bernard, cât și în ea. Acum nu mai era prizoniera lui, ci un adept care se ruga la altarul plăcerii lui. Iertarea ei fu mai dulce decât orice își închipuise, dar nu atât de dulce ca momentul în care Bernard se lăsă în genunchi, iar ea își lipi obrazul de inima care îi bubuia în piept.

Deși lumina trandafirie a răsăritului deja începea să încălzească aerul din cameră, Bernard stătea în umbrele de lângă pat, privind-o pe Gwendolyn cum doarme. Cu părul ei auriu și pielea palidă, ea era o ființă a luminii, sfidând întunericul cu propria existență.

Se rezemă de spătarul fotoliului, cu kiltul înfășurat în poală. În orice alt moment, ar fi cerut un pahar de vin de Porto și un trabuc, dar el încă nu era gata să alunge gustul ei din gură.

Ea stătea ghemuită deasupra așternutului, cu obrazul rezemat pe palmele împreunate și buzele umflate de săruturile lui. Pântecul i se încordă. Cu puțin timp înainte de răsărit, el aflase cât de generoase puteau fi buzele acelea.

Se întinse pentru a-i da la o șuviță aurie de pe frunte. Pentru prima dată în cincisprezece ani, instinctul lui de a proteja era mai puternic decât cel de a distruge. Chiar dacă pericolul de care avea cea mai mare nevoie să o apere era chiar el.

Nu mai putea ignora petele uscate de pe cearceafuri sau picăturile ruginii care pătau coapsele palide ale lui Gwendolyn.

*Răzbunarea să cadă peste-al vostru sat
Până va curge sânge nevinovat.*

În timp ce blestemul tatălui său îi răsuna în minte, Bernard își lăsă capul în mâini. El vărsase sângele unei ființe nevinovate, numai ca să descopere că nu se schimbase nimic.

O avertizase pe Gwendolyn că băiatul pe care îl iubise odinioară era mort, dar până în acest moment, Bernard nu jelise niciodată cu adevărat pentru el.

Acel băiat nu ar fi căutat niciodată să o pedepsească pe ea pentru păcatele săvârșite de tatăl ei. El nu ar fi forțat-o niciodată să accepte o asemenea parodie ridicolă de căsătorie. El i-ar fi oferit nunta pe care o merita. Și o noapte a nunții pe măsură.

Ea ar fi avut așternuturi curate și flori proaspete, și un foc care să o încălzească în timp ce servitoarea ei ar fi ajutat-o să își dea jos rochia și să se îmbrace cu o cămașă de noapte de un alb imaculat. S-ar fi așezat în fața oglinzii în timp ce servitoarea i-ar fi trecut o perie prin păr și poate i-ar fi răspuns la câteva întrebări ca să-i aline temerile legate de noaptea care avea să urmeze.

El nu ar fi venit la ea pe întuneric, ci în lumina lumânărilor, oferindu-i un pahar de vin pentru a-și liniști nervii înainte să-i fure câteva sărutări nevinovate. Apoi ar fi purtat-o spre pat, ar fi așezat-o ușor între perne și ar fi făcut dragoste cu tot respectul pe care ea îl merita. Cu siguranță, nu ar fi supus-o atâtor împreunări febrile fără să îi lase trupul tânăr și fraged să își revină după atențiile lui sălbaticе.

Bernard își ridică ușor capul și urmări cu privirea disperată linia sinuoasă ce contura spatele grațios al lui Gwendolyn. Acel băiat i-ar fi dat atât de multe... o casă, copii și inima lui.

Bernard vru să creadă că el încă îi mai putea oferi lucrurile acelea. Dar se temea că, de fiecare dată când avea să se uite la ea, urma să își amintească de înțelegerea pe care tatăl ei o făcuse cu diavolul, și cât de mult îl costase asta.

Amintiri pe care le negase timp de mai mult de cincisprezece ani îl invadară ca un potop... Căldura, mirosul sărat al poneiului său după o ploaie puternică; răsul pătrunzător și exasperat al tatălui său; atingerea blândă a mamei sale în timp ce îi dădea la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

Trădarea lui Alastair Wilder îi furase trecutul și acum părea că avea să îi fure și viitorul.

Dușmanul lui avea un chip. Și era chipul unui om pe care el îl admirase și îl respectase odinioară. Un om căruia tatăl lui

îi încredințase viața lui și pe cea a familiei sale. Când trădase acea încredere, Wilder câștigase ura veșnică a lui Bernard.

Sigur, nu era decât o problemă de timp înainte ca ura aceea să otrăvească tot ce atingea... chiar și pe Gwendolyn.

Era exact așa cum se temuse întotdeauna că va fi. Sărutul ei, oferit de bunăvoie, îl blestemase să pășească în întuneric pentru tot restul zilelor sale. De-abia acum era blestemat să știe că întunericul nu însemna lipsa luminii, ci lipsa ei.

Dragonul veni la Gwendolyn în vis. Ea stătea ghemuită într-un pat din lemn de santal și mirodenii parfumate când umbra lui căzu peste ea.

Șovăind să se trezească, își ținuu ochii închiși în timp ce își deschidea brațele spre el, șoptindu-i numele. La început crezu că el voia să se strecoare din nou între coapsele ei... să aline acea durere pustie care era satisfăcută numai de prezența lui. Dar, în schimb, el o prinse în brațele sale, apoi îi atinse fruntea ușor cu buzele, apoi obrajii cu gropițe și colțul gurii.

– E dimineață? murmură ea, frecându-și buzele de gâtul lui.

– Nu și pentru mine, șopti el și își strânse brațele în jurul ei.

Ea se cuibări mai bine în căldura lor.

– Atunci trebuie să mă trezesc?

– Nu, îngerul meu, poți să dormi cât de mult vrei.

O sărută pe buzele catifelate și o așeză înapoi pe saltea. Împături faldurile moi ale tartanului său în jurul ei și mâinile îi zăboviră peste tot pe unde o atingeau.

Apoi, umbra lui pluti mai departe de ea. Gwendolyn se adăpostii în coconul de tartan, sigură că Dragonul ei avea să o vegheze în timp ce dormea.

Când Gwendolyn deschise ochii din nou, o bestie stătea pe pieptul ei. Mai demult ar fi țipat descoperind-o, dar acum se gândii numai la cât de uimitor era că putea să respire, deși era împovărată de o asemenea greutate.

Toby îi răspunse și el cu o clipire adormită a genelor.

– Cum de rămâi atât de gras? îl întrebă ea. Știi că nu e din cauză că mănânci șoareci. Mustățile lui tremură și făcu o asemenea

grimasă, că ea nu se putu abține să nu râdă. Presupun că și tu ai vrea să mă întrebi același lucru.

Drept răspuns, motanul își întinse ghearele și începu să frământa tartanul. Dându-l ușor la o parte înainte să o înțepe în spate, Gwendolyn se ridică în șezut.

De data aceasta, nu mai trebui să se întrebe cum anume ajunsese motanul în turn. Ușa-panou era întredeschisă și Bernard nu se vedea nicăieri.

- Sper că s-a dus să ne aducă amândurora micul dejun, îi spuse ea pisicii și își întinse mușchii înțepeniți. Observând unghiul în care cădea lumina soarelui prin fereastră, adăugă: Sau prânzul.

Un zâmbet obraznic îi arcui buzele. Nici măcar servitorul ăla englez și încăpățânat al lui Bernard nu ar fi putut să o învinovățească pentru că lenevise în pat jumătate de zi, având în vedere că stăpânul lui fusese cel care o ținuse trează jumătate de noapte.

Sătenii avuseseră dreptate într-o privință. Appetitul Dragonului era insațiabil.

Gwendolyn căzu înapoi pe perne, chicotind ca o școlăriță. Așternuturile nu mai miroseau a lemn de santal și mirodenii, ci aveau un parfum pământesc de mosc, care îi aminti că făcuseră dragoste. Respiră adânc, savurându-și amintirile.

Zâmbind, se uită în sus la pictura de pe tavan și medită la lucrurile pe care le aveau în comun povestea lui Psyche și a ei. Precum Dragonul, Cupidon venea la Psyche numai noaptea, făcând-o să promită că nu va încerca niciodată să îi vadă fața. Gwendolyn se chinui să își amintească mai mult din povestea pe care i-o spusese odată mama ei. Împinsă de surorile ei geloase, Psyche își încălcase jurământul și se uitase pe furiș la Cupidon în timp ce acesta dormea. Mâniat că fusese trădat de mireasa lui, el zburase departe și jurase să nu o mai vadă niciodată.

Zâmbetul lui Gwendolyn pieri. Se ridică și deveni conștientă de liniștea din castel. Pentru că Toby încă mai era bosumflat pentru că fusese dat la o parte de pe pieptul ei, acum liniștea nu mai era întreruptă nici măcar de motanul care torcea.

Se dădu jos din pat și își puse rochia mototolită, după care își înfășură tartanul în jurul umerilor. O șoaptă copilărească o făcu

să închidă ochii la fel cum făcuse în ruinele capelei, în noaptea în care plecase în căutarea Dragonului.

De data asta, intuiția nu-i mai spunea că Dragonul era aici. Simțea doar un pustiu imens, subliniat de tăcerea neliniștitoare care se lăsase peste castel.

Deschizând ochii, Gwendolyn fugi prin turn și se cocoță pe masă.

Corabia lui Bernard deja ieșea din golfuleț cu pânzele desfăcute pentru a prinde vântul de sud.

Până când ajunse în vârful castelului, Gwendolyn deja respira anevoie.

Vântul îi trăgea părul și o orbi pentru câteva momente în timp ce fugea pe parapet.

Se aplecă peste zid, iar unghiile i se înfipseră în stâncă atunci când zări nava care se îndepărta la orizont. Înainte ca un val de lacrimi fierbinți să îi încețoseze privirea, văzu o siluetă singuratică stând la pupa corabiei, cu o pelerină neagră fluturând în jurul umerilor săi largi.

Se întrebă dacă el o vedea. Poate că putea vedea soarele strălucind în părul ei auriu, dar nu putea zări sughițurile de plâns care îi zdruncinau umerii sau lacrimile care îi curgeau în jos pe obraji. Ea rămase acolo, refuzând să cedeze atâta timp cât mai exista și cea mai mică șansă ca el să o zărească.

Pe măsură ce corabia se topea în orizontul neclar, Gwendolyn căzu în genunchi pe pietrele reci și își îngropă fața în palme. Nu ar fi putut să spună cât de mult rămăsese în poziția asta. Ar fi putut fi numai câteva clipe sau o eternitate. Dar când auzi un pas în spatele ei, își smuci capul în direcția aceea și speranța i se frânse în piept.

Acolo stătea Tupper, iar ochii lui căprui și blânzi străluceau de compasiune.

— Asta a sosit la conac acum scurt timp, spuse el încet și întinse mâna. Presupun că nu a vrut să fii singură când o citești.

Gwendolyn netezi hârtia sidefie cu mâinile ei, apoi își trecu un deget pe sub picătura cunoscută de ceară care o sigila.

Scrisul elegant al lui Bernard nu mai avea stilul obișnuit. Liniile puternice și curbele elegante erau pătate de cerneală și ștersături.

– „Milady”, citi Gwendolyn pe o voce joasă. „Blestemul a fost rupt. Atât tu, cât și Ballybliss sunteți liberi. Am încercat să te avertizez că eu nu mai sunt băiatul pe care l-ai iubit odinioară. După ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, cu siguranță mă crezi.”

Tupper roși, dar Gwendolyn refuză să simtă vreun fior de rușine.

– „De azi înainte”, continuă ea, „nici un bărbat nu va fi vreo dată stăpânul tău, pentru că tu vei fi MacCullough, căpetenia clanului MacCullough și doamna castelului Weyrcraig. Am aranjat ca acele o mie de lire pe care tatăl tău le-a acceptat de la Cumberland să îți fie livrate ție, pentru a face cu ele ce crezi de cuviință pentru clan și pentru castel. După asta, vei primi în fiecare an câte zece mii de lire, până la moartea mea.”

Gwendolyn se poticni.

– „Odată mi-ai cerut să-ți spun adevărul și eu te-am refuzat. Noaptea trecută mi-ai cerut să am milă și te-am refuzat din nou. Tot ce mi-a rămas să îți ofer acum este singurul lucru care nu a fost niciodată al meu cu adevărat... libertatea ta.” Gwendolyn fu obligată să citească sfârșitul printre lacrimile care îi pătau obrazii. „Îți las atât numele, cât și inima mea. Al tău pentru totdeauna, Bernard MacCullough.”

Își lăsă capul în jos, strângând hârtia în pumn. Arătând aproape la fel de deplorabil pe cât se simțea ea, Tupper băjbâi în buzunarul hainei sale după o batistă și i-o oferă.

Gwendolyn se ridică în picioare, dând la o parte batista.

– Blestemat să fie, Tupper! Afurisit să-i fie sufletul ăla trufaș! Strângând tartanul în jurul umerilor, se întoarse înapoi spre mare, lăsând vântul să îi șteargă lacrimile. Chiar crede că totul poate reveni la cum era înainte ca el să vină în locul ăsta? Chiar crede că eu pot să mă întorc la convingerea că nu există dragoni?

Tupper clătină din cap, neajutorat.

– Sunt sigur că a crezut că face ceea ce se cuvine.

Gwendolyn se întoarse brusc.

– Și cu toate astea are tupeul absolut să încerce să mă convingă să el nu mai este băiatul pe care mi-l aminteam? El e exact băiatul ăla! Încrezut. Încăpățânat. Trufaș. Mereu încercând să hotărască ce e mai bine pentru alții fără să se sinchisească să îi întrebe. Vai, dar nu s-a schimbat nici un pic!

– Poate fi foarte încăpățânat odată ce îi intră o idee în minte. Poate că în timp...

– Eu am așteptat deja cincisprezece ani. Cât mai trebuie să îl aștept de data asta? Douăzeci de ani? Treizeci? O viață întreagă? Clătină din cap. O, nu! Nu intenționez să mai pierd nici o secundă din viața mea așteptând ca Bernard MacCullough să-și vină în minți.

Tupper îndesă batista înapoi în buzunar.

– Și ce vrei să faci?

Gwendolyn se îndreaptă de spate. Ștergându-și ultimele lacrimi de pe obraji, își trase tartanul în jurul umerilor de parcă ar fi fost pelerina unei străvechi regine celtice.

– Ai auzit ce a vrut să spună, Tupper. Acum eu sunt o MacCullough. Și fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough trebuie mereu să lupte.

Capitolul 26

– E o adevărată bestie, nu-i așa?

– Asta depinde dacă te referi la temperamentul lui sau la inteligență. Am auzit că o singură lovitură din partea limbii sale ascuțite poate să-l desființeze și pe cel mai inteligent partener de discuție.

– Eu nu m-aș opune să primesc o lovitură de-asta din partea lui. Atâta timp cât s-ar întâmpla atunci când Reginald al meu se află la țară, la una din interminabilele lui partide de vânătoare.

Această remarcă glumeață fu urmată de o rundă de chichisuri scandalizate din partea doamnelor așezate în jurul celei care vorbea.

Persoana despre care făceau aceste speculații își duse paharul de șampanie la buze, pretinzând că nu a auzit conversația care avusese loc chiar în spatele lui. Din fericire, gazda lui manifestase o dragoste nețârmurită pentru stilul neoclasic în decorarea casei sale, oferindu-i o gamă largă de coloane în spatele cărora să se ascundă.

– Soțul meu a auzit un zvon că nici măcar nu este englez, le informă altă femeie.

– După câte se pare, s-a dat drept unul de-al nostru timp de mai mulți ani, numai pentru a ascunde faptul că este, de fapt... și făcu o pauză pentru a se asigura de efectul dramatic al mărturisirii... un scoțian!

După icnetele șocate care îi însoțiră descoperirea, ar fi putut foarte bine să spună că este un pacient scăpat de la spitalul de nebuni.

– Asta explică temperamentul pe care îl are, nu-i așa? Scoțienii sunt o gloată sălbatică, predispuși să răpească virgine și să vorbească orice le trece prin minte. Femeia vorbi de parcă aceste trăsături erau la fel de respingătoare.

– Ai auzit ce a spus după ce Lady Jane l-a încolțit în salonul de primire și și-a petrecut următoarele trei sferturi de oră preamărind virtuțile matrimoniale ale nepoatei sale?

Foșnetul evantaielor indică un nou val de entuziasm.

– O, nu. Te rugăm, spune-ne!

Cea care vorbise își coborî vocea ascuțită cu câteva octave, pentru a imita grosolan vocea baritonală a lui Bernard:

– Dacă aș fi în căutarea unei soții, milady, și lucrul acesta categoric nu se întâmplă, aceasta nu ar fi o fetișcană rânjită cu sânii mai mari decât mintea.

În timp ce femeile dispărură într-o furtună de râsete, Bernard își ridică paharul într-un toast scurt pentru o fată care fusese binecuvântată cu ambele.

– Poate că nu soția lui i-ar putea satisface apetitul, sugeră sirena cu voce răgușită, ci a altuia.

În timp ce ea și însoțitoarele ei hlizite se îndepărtau în căutare de sânge proaspăt, Bernard își duse din nou paharul la buze. Fu surprins să îl găsească gol. Dacă ar fi continuat să dea pe gât

băutura înspumată cu gust oribil în ritmul acesta, în curând ajungea să se sprijine de coloană în loc să se ascundă în spatele ei.

Se întorsese în Londra de mai puțin de o lună, dar își petrecuse majoritatea timpului dormind prea puțin și bând prea mult. Nu era de mirare că se pricopsea cu reputația unui comportament de bestie. Niciodată nu îi suportase pe neghiobi cu plăcere, dar acum se părea că era nevoie de mai mult decât o privire cu coada ochiului pentru a câștiga o replică mușcătoare sau o respingere bombănită. Dacă Lord Drummond nu ar fi fost un investitor loial în firma lui de transporturi și unul dintre cei mai vechi prieteni ai amiralului Grayson, ar fi refuzat invitația ducesei și ar fi rămas în casa lui puțin mobilată din oraș, iar singurul lui tovarăș ar fi fost un morman de registre neglijate și o sticlă de vin de Porto.

Ținând calea unui lacheu care tocmai trecea prin fața lui, Bernard schimbă paharul gol cu unul plin. Luă o înghițitură mare înainte să-și dea seama că nu mai era singur. Una dintre femeile care tocmai își petrecuse ultimele zece minute analizându-i farmecele, sau lipsa lor, ieși din spatele frunzișului unei ferigi în ghiveci, lângă el.

– Milady, spuse Bernard și o salută dând scurt din cap.

– O, scuzați-mă, domnule. Fluturarea sinceră a pleoapelor nu se potrivea cu vocea ei guturală. V-am confundat cu soțul meu.

– Cred că e vorba despre Reginald, nu-i așa? Spuneți-mi, devotatul dumneavoastră Reginald bănuiește că dumneavoastră ieșiți la pândă după vânat tânăr ori de câte ori el se află la vânătoare?

Gura dată cu ruj a femeii se căscă pentru a forma un „o” șocat, înainte să se arcuiască într-un zâmbet de felină.

– Vai, dar chiar aveți auzul ascuțit și dinții tăioși ca o bestie, nu-i așa? Dacă încercați să mă speriați, ar trebui să vă avertizez că eu am apreciat întotdeauna sinceritatea la un bărbat. Privirea ei lacomă trecu de la vârfurile lustruite ale cizmelor sale, la părul negru strălucitor. Printre alte lucruri.

Bernard aproape că își dorea să îi poată întoarce complimentul. Nu putea să nege că era o femeie frumoasă. Părul ei negru fusese pieptănat într-o coafură înaltă și suflat cu un strat strălucitor de pudră care se potrivea perfect cu fața ei cu tentă de alabastru. Avea buzele pline și roșii, iar obrajii frumos sculptați.

În jurul gâtului subțire purta o panglică din catifea neagră și o aluniță înșelătoare din catifea pe obraz, acolo unde ar fi trebuit să fie o gropiță.

Pe sub satinul fin al rochiei, un corset îi strângea talia atât de mult, încât probabil ar fi putut să o cuprindă cu mâinile, și în același timp îi împingea sânii plini în sus, aceștia amenințând să se reverse din materialul care îi ținea captivi.

Cu toate astea, în ciuda crinolinei largi care dădea impresia că are șolduri voluptuoase, nimic nu îi putea masca expresia dură din ochi. Arăta ca o ființă gata să se sfărâme la o simplă atingere. Silueta ei nu avea nimic cald sau statornic. Nu avea nimic de care un bărbat s-ar fi putut prinde... sau în care s-ar fi putut afunda...

Bernard se îndepărtă de coloană, temându-se pentru o clipă că ar putea merge împleticit.

– Mă bucur că apreciați sinceritatea la un bărbat, pentru că, foarte sincer, trebuie să vă rog să mă scuzați.

– Dar nu puteți pleca încă, domnule. Nici măcar nu a fost încă servită cina!

Bernard zăbovi suficient de mult pentru a-i oferi o reverență politicoasă.

– Mă tem că ar fi inutil, milady. Se pare că deja mi-am pierdut pofta de mâncare.

În timp ce Bernard se întorcea spre casă, ceața înăbușea sunetul pe care cizmele lui îl făceau pe caldarâmul umed. La fiecare pas, pelerina i se înfășura în jurul gleznelor, dar nu prea reușea să îl încălzească. Acesta nu era frigul mușcător din Highlands, ci o răcoare umedă care părea să-i fi intrat adânc în oase. O pătură tulbure de funingine învelea acoperișurile neregulate și coșurile din cărămidă, făcând ca strălucirea stelelor îndepărtate să pară o simplă licărire. Liniștea încremenită îl făcu să-și dea seama cât de mult îi lipsea sporovăiala plină de veselie a lui Tupper.

Acum, el făcea parte din orașul acesta învăluit în ceață și funingine. Nu mai era Dragonul lui Gwendolyn sau căpetenia clanului MacCullough. Era doar un alt străin oarecare, într-o mare de oameni.

Își scoase un trabuc din buzunar și îl aprinse. Odată, neliștea care îi tulbura sufletul l-ar fi făcut să plece la pândă în noapte. Dar vechile lui obiceiuri și femeile trecutului își pierduseră farmecul, victime ale celor câteva ore minunate petrecute în brațele lui Gwendolyn.

Auzi un pas înfundat în urma lui. Se întoarse, dar descoperi că strada era pustie și învăluită în umbră. Lămpile de pe stradă nu erau decât niște găuri neclare de lumină în ceață. Își lăsă capul în jos, dar singurul sunet pe care îl auzi fu sfârâitul slab al trabucului care mocnea în mână lui.

Vârând trabucul în colțul gurii, își relua plimbarea. Nu se întorsese în Londra de suficient de mult timp pentru a-și face dușmani. Decât dacă nu cumva insultase din greșeală pe soția vreunui cu replicile lui usturătoare.

Dar era mult mai probabil ca un soț furios să îl provoace la duel decât să îl urmărească pe drumul spre casă. Și Bernard nici măcar nu l-ar fi pizmuț pentru acest privilegiu. Cel puțin, să piară din cauza unui glonte, într-un duel, ar fi fost o moarte mai onorabilă și mai rapidă decât băutura.

Când intră pe strada pe care locuia, își încetini pașii. Cine ar fi crezut că o casă din Londra, înghesuită pe Berkeley Square, ar fi putut să arate mai singuratică și mai sinistă decât o ruină cocoțată pe vârful unei stânci din Highlands? Lămpile aprinse îl întâmpinară cu veselie de la ferestrele caselor vecine.

Undeva, o ușă se deschise și se închise, lăsând pentru scurt timp să se audă zgomotul vesel al unui pian și râsetul unui copil. Casa lui Bernard îl aștepta la capătul străzii, întunecată și tăcută.

Dădu să urce primele trepte, când un licăr de lumină de la una dintre ferestrele de la etajul al doilea îi atrase atenția.

Se opri cu mâna pe balustrada din metal forjat. Ar fi putut jura că îi dăduse lui Jenkins o seară liberă. Așteptă câteva minute, privind în sus la ferestrele întunecate, dar luminița aceea fantomatică nu mai apărură. Scuturând din cap, Bernard descuie ușa și își promise că nu va mai renunța niciodată la vinul de Porto în lavoarea șampaniei.

La cină, mănă o friptură rece de vită și pâine, apoi rămase închis în biroul lui până când rândurile de cifre ordonate din

registre începură să devină neclare în fața ochilor săi. Oboseala îi făcea pașii mai grei pe măsură ce urca scările care duceau spre dormitorul lui, dar nu reuși să adoarmă decât mult după miezul nopții.

Un cântec de jale, nepământean, îl făcu să tresară din somn. Se ridică în șezut, amintindu-și de muzica melancolică a cimpoaielor. Cântecul se opri brusc, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva visase.

Pași misterioși. Pălăpâiri fantomatice de lumină într-o casă părăsită. Un bocet ciudat de cimpoaie în inima Londrei.

Dacă nu visa, se gândi el, atunci cu siguranță că înnebunise. Bâjbâi după lumânare și cutia cu iască pe care le lăsase pe noptieră. În același moment în care descoperi că acestea dispăruseră, își mai dădu seama de ceva.

Nu mai era singur.

Cineva se afla în cameră cu el, cineva cu o respirație atât de ușoară, încât contrasta cu bătăile puternice ale inimii sale. Întinzând mâna sub pernă, Bernard trase în tăcere pistolul încărcat pe care îl ținea mereu acolo.

Cobori țeava armei înspre umbre.

– Cine naiba ești? Și ce cauți în casa mea?

Se aprinse un chibrit. O lumânare prinse viață.

– Unii îmi spun căpetenia clanului MacCullough, alții îmi spun doamna castelului Weyrcraig, dar tu, domnule, îmi poți spune milady Dragon.

Capitolul 27

Privind-o pe Gwendolyn cum se materializa din umbre era ca și cum ar fi privit soarele ieșind de după un noian de nori de furtună. Strălucirea ei neașteptată îl făcu să-l usture ochii. Era o adevărată apariție, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea lavandei. Părul ei cobora în bucle moi și aurii în jurul feței, iar ochii albaștri îi licăreau cu căldură.

– Acum știu că visez, murmură el.

Închise ochii, dar când îi deschise din nou, ea se afla încă acolo, privindu-l cu o răbdare amuzată.

– Ai face bine să lași jos lucrul acela înainte să se descarce.

Bernard avu nevoie de o clipă plină de uimire pentru a-și da seama că Gwendolyn se referea la pistol. Încet, făcu întocmai.

– Nu a fost o mutare foarte inteligentă din partea ta, să îmi furi lumânarea, și nu pistolul. Aș fi putut să te împușc, știi?

– Nu, nu ai fi putut. Gropițele din obraji ei se adânciră. Nu este încărcat.

Supărat mai mult pe el însuși decât pe ea, Bernard aruncă pistolul pe masă.

– Deci unde l-ai ascuns pe Tupper și cimpoiul lui? În pod?

– În pivniță. Dar nu îți face griji în privința lui. Am lăsat-o pe Kitty acolo ca să-i țină companie. Sunt în luna lor de miere, știi? I am convins că, dacă vin la Londra cu mine, vor avea parte de o aventură mai incitantă decât în Edinburgh.

– O garderobă nouă. Lună de miere pentru familia ta. Mă bucur că folosești cum trebuie banii pe care ți i-am lăsat.

– Și de ce nu aș face-o? Ridică din sprânceană. I-am meritat, nu-i așa?

Bernard rămase fără cuvinte pentru o clipă.

– De asta crezi că ți-am lăsat aurul? Ca plată pentru serviciile tale?

Ea ridică din umeri.

– Ce altceva aș fi putut să cred? În dimineața aia, când m-am trezit, tu erai plecat și aurul era acolo.

Bernard era pe punctul de a arunca deoparte cearceaful ca să se poată scula, când își aminti că lui nu îi plăcuseră niciodată cămășile de noapte. Pantalonii lui erau atârnați pe scaunul de lângă ușă. Asta dacă nu cumva Gwendolyn îi furase și pe-aceia.

Încrucișându-și brațele peste piept, se încruntă la ea.

– Unele comori, milady, sunt neprețuite.

Poate că ea roșise, dar lumina pâlpâitoare a lumânării nu îl lăsa să își dea seama.

– Sau poate merită numai ce dorește cineva să plătească pe ele. Bernard o privi circumspect.

– Și de ce te afli aici, *milady Dragon*? Ai venit să cauți sacrificiul unui virgin?

– Dacă așa ar fi fost, atunci am venit la locul nepotrivit, nu-i așa? Gwendolyn se așază la picioarele patului, astfel încât să nu poată ajunge la ea. De fapt, eu nu caut un virgin, ci un avocat de încredere.

– Nu-mi pot închipui de ce ai avea nevoie de așa ceva. Decât dacă plănuiești să-ți faci o obișnuință din a intra neinvitată prin case, acompaniată de cântec de cimpoaie.

Ea îi lovește piciorul într-un gest plin de afecțiune.

– Nu fi prostuț. Vreau să discut despre posibilitatea de a obține o anulare sau chiar un divorț dacă este nevoie.

Bernard se lasă să cadă înapoi pe tăblia patului, nepregătit pentru fiorul de gheață care îi curse în jos pe spinare.

– De ce ai divorța de mine?

– Și de ce nu? Tu mi-ai oferit libertatea, nu-i așa? Cu siguranță nu credeai că mă voi mulțumi să putrezesc în mormanul ăla de pietre pentru tot restul zilelor mele. Poate că tu nu dorești să te mai căsătorești din nou, dar eu nu am nici o intenție să îmi petrec restul zilelor... Îi aruncă o privire provocatoare. Sau nopților... singură.

– Am plecat de numai câteva săptămâni. L-ai ales deja pe succesorul meu?

Ea ridică din umeri.

– Am descoperit că nu e lipsă de pretendenți în Ballybliss. E Ross, de exemplu.

Bernard aproape că se dădu jos din pat – la naiba cu pantalonii!

– Ross? Ți-ai ieșit de tot din minți? El a încercat să te dea de mâncare unui dragon și să te ardă pe rug.

Gwendolyn își netezi fustele de parcă ar fi fost indiferentă la consternarea lui.

– Poate că așa e, dar am văzut o parte mai blândă a lui de când am devenit MacCullough. Mi-a acordat foarte mare atenție. Un zâmbet mic îi arcui buzele. Nu trece nici o zi în care să nu îmi aducă un buchet de iarbă sălbatică sau alte mici semne ale afecțiunii sale. Desigur, dacă eu și Ross nu ne potrivim, există mereu

și Lachlan. Flăcăul are inima frântă de când Nessa l-a dat la o parte pentru nepotul căldărarului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu te poți mărita cu Lachlan! Îi crește păr din urechi.

Gwendolyn clipi spre el.

– Și asta nu se presupune că e un semn al virilității?

Bernard ar fi jurat că zilele în care fusese o bestie se terminaseră, dar fu pe punctul de a urla la ea.

– Numai dacă ești gorilă.

Încruntându-se, Gwendolyn se ridică și păși lângă pat.

– Poate că ai dreptate, domnule. Mă tem că eram pe cale de-a face o greșeală teribilă. Mi-ai dat atât de multe de gândit.

– Slavă Domnului pentru asta, bombăni el.

După alt minut în care se plimbă prin cameră, ea se întoarse spre el.

– Poate că ar fi mai bine dacă aş căuta un avocat chiar aici, în Londra. Odată mi-ar fi lipsit încrederea să fac asta, dar tu ai fost cel care m-a convins că am multe de oferit unui bărbat. Și nu ești singurul care crede asta. Își prinse mâinile în față, ca și cum ar fi recitat o poezie de copii. Poate că moda de acum dictează că femeia trebuie să fie slabă ca o nimfă, dar un bărbat cu discernământ va aprecia întotdeauna o femeie sănătoasă.

Bernard se aplecă înainte, perfect pregătit să îl provoace la duel pe nenorocitul care îi umpluse soției lui capul cu astfel de idei șocante.

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Păi Taffy, strămătușa lui Tupper, desigur. A fost destul de amabilă să ne găzduiască pe toți când tatăl lui Tupper l-a dezmoștenit pentru că s-a însurat cu o scoțiancă fără bani. A fost atât de furioasă pe viconte, că a hotărât să îl dezmoștenească. Când va muri, toată averea ei va ajunge la Tupper.

– Dacă va trăi mai mult decât ea, spuse Bernard pe un ton serios, gândindu-se la perspectiva foarte improbabilă, având în vedere rolul prietenului său în această ambuscadă. Plictisindu-se de faptul că Gwendolyn se plimba departe de el, smulse cearceaful de pe pat și îl prinse în jurul taliei. Și cum anume propui să îi întâlnim pe acești viitori претенdenți ai tăi? Să-ți fac eu cunoștință?

Se ridică, făcând o reverență de curtoazie în fața stâlpului de la pat. Salut, David, bătrâne. Aceasta este soția mea. Ai vrea să te însori cu ea?

Gwendolyn râse.

– I-ai pune pe toți pe fugă cu privirea ta amenințătoare.

El făcu un pas către ea.

– Nu m-am descurcat prea bine când am încercat să te sperii pe tine, nu-i așa?

– Din contră, tu ai fost cel care a fugit de mine. Și de ce anume ai făcut asta? Își lovi buzele cu degetul, pretinzând că încearcă să îți amintească. O, da, a fost pentru că tu nu mai erai băiatul pe care l-am iubit odinioară. Dar ai uitat să iei în considerare un lucru. Nici eu nu mai sunt o fetiță. Își lipi palmele pe pieptul lui și un tremur îi înfioră mușchii încordați de pe abdomen. Eu nu am nevoie de un băiat. Eu am nevoie de un bărbat.

Îndrăzneala ei era irezistibilă. Prinzându-i una din încheieturi, Bernard îi trecu cealaltă mână liberă în jos peste cearceaf până când se lipi de focul care ardea între coapsele lui.

– Atunci ai venit în locul potrivit.

Degetele ei se încordară. Se uită în sus la el printre gene, și cu respirația la fel de întretăiată și de rapidă ca a lui. El o trase în brațele și își coborî buzele peste ale ei. Gura ei era plină și dulce și tocmai bună de savurat, precum căpșunile încălzite de soare, stropite cu frișcă proaspătă. Bernard gemu în timp ce limba ei o căută pe a lui, făcându-l nebun de nerăbdare.

În timp ce căzu înapoi pe pat, trăgând-o pe Gwendolyn călare peste el, toate hotărârile lui nobile de-a o lua mai încet, de a fi blând, fură înlocuite de o dorință mistuitoare.

Să fie înăuntrul soției sale.

Nu avu nevoie decât de trei sărutări lungi, fierbinți și pătrunzătoare pentru a-și vâri apoi mâinile sub fustele ei. În loc să îi tragă lenjeria în jos pe coapse, largi pur și simplu despicătura îngustă din mătasea fină. Încă două sărutări și aceleași degete alunecau înăuntrul ei, într-un ritm pe care trupul lui ardea de nerăbdare să îl copieze. Ea urmă cadența impusă de el, arcuindu-se instinctiv înspre plăcerea pe care i-o oferea.

Bernard smulse la o parte cearceaful. Când Gwendolyn se lăsă iarăși peste el, nu degetele lui fură cele care alunecară adânc înăuntrul ei.

Ea se înfioră, trupul ei fraged și tânăr strângându-l ca într-o menghină de plăcere pură. Își dorise un bărbat, iar el îi oferise unul adevărat. Ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul îmbujorat.

–Acum putem să încetinim, ingerul meu. Vreau ca și tu să te bucuri de asta la fel de mult ca și mine.

Hotărât să facă tot ce-i stătea în putință pentru a se asigura că așa avea să se întâmple, Bernard îi cuprinse șoldurile cu mâinile și o conduse într-un ritm care era destul de încet și de sinuos pentru a-i înnebuni pe amândoi. Strădania aceasta îl făcu să asude tot, dar el știu că meritase efortul, în momentul în care licăririle extazului începură să danseze pe chipul ei frumos.

Așteptă până când capul îi căzu pe spate și printre buze îi scăpă un geamăt gutural, pentru a-și strecura o mână pe sub fusta ei. Nu avu nevoie decât să îi mângâie carnea înfiorată cu un singur deget, pentru a-i transforma geamătul într-un urlet tânguitor.

Apoi, Bernard scăpă controlul. Îi prinse șoldurile, fără să mai vrea sau să mai poată stăpâni ritmul plin de pasiune al mișcărilor sale. Dorința de a fi înăuntrul ei fusese înlocuită de o nevoie chiar și mai puternică, și mai primară. Își încheștă dinții în încercarea de a-și reține un urlet sălbatic în timp ce sămânța i se scurse din trup în iureșul orbitor al extazului.

În timp ce Gwendolyn se prăbuși peste el, își petrecu brațele în jurul ei, ținând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Capitolul 28

–Unde este? întrebă Bernard în timp ce intră valvârtej în sufrageria lui Taffy Tuppington din Mayfair.

Tupper încremeni, cu un biscuit uns cu unt și gem la jumătatea drumului înspre gură. Kitty își tamponă buzele cu șervetul

ei de pânză, iar rochia de dimineață din poplin cu dungi și boneta de dantelă o făceau să arate extraordinar de elegantă și matură pentru o fetișcană din Highlands care tocmai împlinise optsprezece ani. În loc să mănânce la colțurile opuse ale mesei, așa cum se obișnuia, însurăței stăteau alături unul de celălalt, îndeajuns de aproape pentru ca ea să își încolăcească piciorul în jurul gambei lui Tupper.

Un lacheu nervos intră în goană în cameră, pe urmele lui Bernard.

– Iertați-mă, domnule. Am încercat să îi spun că mătușa dumneavoastră nu se trezește niciodată înainte de prânz și că refuză categoric să primească oaspeți înainte de ora două, dar domnul nu a vrut să asculte.

Tupper dădu din cap către omul epuizat.

– E în regulă, Dobbins. El nu e un domn.

În timp ce lacheul ieșea pe furiș din cameră, Bernard își trânti palmele pe masa lucioasă, simțindu-se din nou ca o bestie, cu părul nepieptănat și eșarfa atârându-i dezlegată în jurul gâtului.

– Unde este? Ce ai făcut cu soția mea?

Tupper sorbi o gură de ciocolată dintr-o ceașcă delicată de Wedgwood.

– Ai pierdut-o?

– Când m-am trezit de dimineață, ea nu mai era în patul meu.

Tupper se încruntă.

– Asta-i foarte ciudat. Nu ai mai avut probleme să ții femeile în patul tău până acum.

– Nici nu m-am mai căsătorit cu vreuna, nu-i așa? se răsti Bernard.

Tupper dădu din cap.

– Pur și simplu nu îți pot permite să îi provoci soției mele o indigestie cu urletele și răcnete tale. Dacă trebuie să știi, Gwendolyn a plecat spre Ballybliss cu puțin înainte de răsărit.

– Ballybliss? Bernard se îndreptă de spate. Ballybliss? Nu-mi vine să cred că ai fost atât de neghiob încât să o lași să plece!

– Iar eu nu pot să cred că ai fost atât de prost să o părăsești prima oară, replică Tupper.

Bernard se lăsă să cadă în scaunul din fața lui, masându-și ușor ceafa.

– Sincer să fiu, nici mie nu-mi vine să cred. Deși, cel puțin eu am avut bunul-simț să îi las o scrisoare.

Schimbând o privire cu soțul ei, Kitty scoase o bucată de hârtie din buzunarul rochiei sale.

– Înainte să plece, sora mea m-a rugat să îți dau asta.

Bernard luă biletul, recunoscându-și hârtia. Probabil că Gwendolyn o șterpелise din biroul lui înainte ca el să ajungă acasă în noaptea trecută. Nu fu deloc surprins să descopere să scrisul ei era la fel de elegant și de hotărât ca și ea.

– „Dacă dorești să mai petreci vreodată o noapte în compania mea“, citi el, „te va costa mai mult de o mie de lire.“ Bernard flutură bucata de hârtie spre Tupper. Ce ar trebui să înțeleg din asta?

– Orice dorești, îmi închipui, replică prietenul lui, servindu-se cu o furculiță plină de hering afumat.

Bernard încă se uita în jos la scrisoare, când Kitty îl trase de mânecă.

– Iartă-mi impertinența, milord, dar pur și simplu trebuie să întreb. De ce ai părăsit-o pe sora mea?

Era dificil să rămână mândru sub privirea sinceră a lui Kitty. Ira chiar și mai greu să își amintească faptul că și ea era fiica bărbatului care îi distrusese viața. Nu putea să mărturisească direct că se temea că își va petrece toată viața pedepsind-o pe Gwendolyn pentru păcatele tatălui ei.

Deschise gura pentru a rosti o minciună, dar se trezi în schimb că spune adevărul pe care îl ținuse numai pentru el.

– Presupun că n-am crezut că aș fi vreodată vrednic de ea.

Tupper râse pe înfundate și mângâie obrazul soției sale, primind o privire plină de adorație pentru efortul lui.

– Atunci ești un prost mai mare decât credeam. De când a fost vreodată un bărbat vrednic de femeia pe care o iubește? Numai din mila lui Dumnezeu ne iubesc ele, în ciuda a ceea ce suntem.

Bernard împături ușor scrisoarea de la Gwendolyn și o vârî în buzunarul de la vestă.

– Și dacă este prea târziu, Tupper? Dacă Dumnezeu nu mai are nici un pic de milă pentru cei de teapa mea?

– Există o singură cale prin care poți afla, prietene.

Bernard rămase tăcut pentru câteva minute, după care se ridică și porni spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă Tupper, sărind în picioare.

Bernard se întoarse, în fața ușii.

– Acasă, Tupper. Mă duc acasă.

Cimpoaiele îl chemau acasă.

În timp ce Bernard zbura peste trecătorile muntelui și văile pustii, putea auzi muzica lor deasupra tropotului ritmic al copitelor calului. Cimpoaiele nu se mai tânguiau a jale pentru a deplânge tot ceea ce pierduse, ci se ridicau într-un cântec triumfător, pentru a sărbători tot ceea ce spera să câștige.

În sfârșit, era capabil să dea un nume tânjirii permanente care îl bântuise timp de cincisprezece ani... dorul de casă. Îi era dor de ciupitura aspră și sărată a vântului care bătea peste mare, de trosnetul melodios al focurilor așternute pe pietre, de ritmul încântător al limbii engleze vorbite cu un pic de accent. Îi era dor chiar și de castelul bătrân și bătut de vânturi care ajunsese să simbolizeze ruina tuturor visurilor sale.

Turnurile castelului Weyrcraig se iviră în depărtare, profilându-se pe cerul nopții. Bernard își struni calul să se oprească, amintindu-și de toate momentele când părinții lui îl așteptaseră acolo, pentru a-l întâmpina acasă. De momentele în care mama lui îl certa pentru că întârziase prea mult colindând pe vremea umedă, în timp ce tatăl lui îi ciufulea părul și îl provoca la un joc de șah sau să citească din vreun poem epic galez. El nu avusese niciodată șansa de a-și lua rămas-bun de la nici unul din ei, dar în timp ce se uita peste valea luminată de lună la castelul de dincolo de ea, se simțea în sfârșit liber să îi lase să plece.

În toți acei ani pe care îi petrecuse plănuiind să revină în Ballybliss, el nu se gândise niciodată la asta ca la o întoarcere acasă, crezând că nu era nimeni care să îl aștepte.

Dar se înșelase.

Îl așteptase o fată. O fată care crescuse și devenise o femeie cu inimă bună, curajoasă și statornică. În loc de milă, ea îi oferise compasiune. Tremurase sub mâinile sale, dar i se oferise

de bunăvoie. Avusese milă de el atunci când nu avea nimic să îi ofere și îi temperase furia cu blândețea ei.

Acum nu putea decât să se roage ca ea să nu fi renunțat încă la el.

Satul Ballybliss dormea liniștit în umbra castelului. În timp ce Bernard își plimbă calul prin ulițele părăsite, văzu o singură lumină arzând la fereastra conacului.

Trase de frâie, oprind calul. Pătratul acela primitiv de lumină părea să batjocorească toate intențiile sale nobile. Înainte să își dea seama ce avea să facă, se trezi pe prima treaptă a verandei, gata să bată la ușă.

Izzy deschise larg ușa înainte ca degetele sale să poată atinge lemnul. Primul lui instinct fu să se ferească, dar din câte își putea da seama, ea nu era înarmată.

– Ce dorești, flăcăule? Dacă mai aștepti câteva săptămâni, nu va mai trebui să termini ceea ce ai început. Bunul Dumnezeu o va face în locul tău.

– Vreau doar să îl văd, spuse Bernard.

Izzy îi aruncă o privire lungă și aspră înainte să pășească într-o parte și să îl lase să intre. Luându-și coșul cu lucruri de cârpit, se trânti la loc în balansoarul ei cu articulațiile trosnind. În timp ce ea părea mulțumită să peticească ciorapi la lumina focului din bucătărie, o lampă ardea puternic lângă patul bărbatului din camera alăturată.

Alastair Wilder dormea ghemuit pe o parte, ca un copil. Dădu-se pătura la o parte, scoțând la iveală un trup slăbit, numai piele și os.

Ochii i se deschiseră când umbra lui Bernard căzu pe pat. Avu nevoie de câteva secunde pentru a vedea clar, dar atunci când o făcu, furia străluci în adâncurile lor înroșite.

– Ce mai târg ai făcut cu diavolul, Ian MacCullough. Să-ți păstrezi tinerețea și vigoarea, iar eu să mă veștejesc precum mădularul unui bătrân.

Bernard nu se putea gândi nici măcar la un singur motiv pentru care să îi ia bătrânului iluzia că vorbește cu prietenul lui

mort demult. De fapt, aproape că simțea că tatăl lui vorbea prin intermediul lui.

– Tu ai fost cel care a făcut târgul cu diavolul, Alastair Wilder, nu eu. Tu ai vândut sufletul tău și pe al meu pentru o mie de lire în aur.

– Și din cauza asta m-am rugat în orice clipă în zilele care au trecut de atunci, scuipă Wilder.

– La fel și eu, replică Bernard.

Wilder își aplecă ușor capul într-o parte, privindu-l cu mai mult decât o urmă de șiretenie.

– Și de ce ai venit aici? Ca să te răzbuni pe un bătrân prost și surd?

Înainte ca Bernard să aibă timp să se gândească la această întrebare, mâinile noduroase ale lui Wilder se închiseră în jurul încheieturilor sale cu o putere surprinzătoare. Trase, ducând mâinile lui Bernard spre gâtul său.

– Nu-i așa că ți-ar plăcea să-ți încleștezi mâinile în jurul gâtului meu subțire? Nu-ți place să îți imaginezi cum aș icni după aer în timp ce tu mi-ai smulge ultima picătură de viață?

Hipnotizat de cuvintele ritmate și convingătoare ale bătrânului, Bernard se uită în jos la mâinile lui de parcă ar fi fost ale unui străin. El nici măcar nu ar fi trebuit să își folosească mâinile. Ar fi putut pur și simplu să apese perna de puf peste fața trufașă a bătrânului nenorocit și să o țină acolo până când...

Era ca și cum Wilder îi putea citi gândurile.

– Haide, băiete, șopti el. Izzy nu va spune nimănui. Ea de-abia așteaptă să scape de mine. E posibil chiar să te ajute să le convingi pe ficele mele că am murit în somn.

Ficele lui.

Gwendolyn.

Bernard își mută privirea la ochii lui Wilder. Aceștia nu străluceau de teamă, ci de speranță.

Scuturând din cap, Bernard se eliberă cu greu din strânsoarea bătrânului.

– Nu o să ajut diavolul să-și facă lucrarea. Mă tem că va trebui să îl aștepți până va veni să te ia.

În timp ce Bernard se îndepărtă de pat, Wilder își ieși din minți și ochii i se umplură de lacrimile unei uri neputincioase.

– Știu că încă îmi vrei moartea! Pot vedea asta în ochii tăi! Pot să-ți simt ura fierbând prin vene ca un acid!

Ajuns la ușă, Bernard se întoarse.

– Tu nu ești demn de ura mea, Alastair Wilder. Tot ce simt pentru tine este milă.

Apoi ieși cu pași mari din cameră, fără să vadă zâmbetul amar de pe buzele lui Wilder în timp ce bătrânul murmură:

– Atunci ești la fel de neghiob precum ai fost întotdeauna, Ian MacCullough.

El nu venea.

Gwendolyn se vâri între două merloane de piatră din vârful castelului Weyrcraig, cu picioarele așezate sub ea și cu tartanul lui Bernard înfășurat în jurul umerilor.

În ultima săptămână, urcase zilnic acolo și își petrecea ore nesfârșite privind înspre mare. Dar nici astăzi, în cea de-a șaptea noapte de veghe, tot nu se vedea nici o urmă de corabie la orizont.

Mușcătura rece a vântului care se întetea o făcu să tremure.

Poate că Bernard nu venea, dar iarna nu mai avea să stea departe pentru multă vreme și ea se temea că urma să fie cea mai lungă și mai rece din viața ei. În ultimele zile îndrăznise chiar să spere că și-ar putea petrece iarna îngrădită în patul decadent din turn, încălzită de un foc bun și de căldura din ochii soțului ei. Îmbrățișând tartanul din jurul ei, își lăsă capul pe spate ca să se uite în sus la stele. Acestea străluceau ca niște sclipiri de gheață, destul de aproape pentru a-ți lăsa impresia că pot fi atinse, dar pentru totdeauna de neatins.

Se aflase chiar în acest loc când îi spusese lui Tupper că fie că are dreptate, fie că nu, un MacCullough rămâne mereu să lupte.

Ei bine, ea luptase, dar pierduse, și sentimentul de înfrângere era mai amar decât anticipase. Se simțea ca de fiecare dată când Bernard își mîna poneiul pe sub stejar fără să se uite în sus ca să o vadă pe fata îngrădită pe ramurile sale. O fetiță care i-ar fi dat inima pentru nimic mai mult decât un zâmbet sau o vorbă bună.

Întinzându-și picioarele amortite, Gwendolyn se ridică și se uită pentru ultima oară la mare. Negrul de cerneală al valurilor nu era întrerupt nici măcar de o sclipire de lumină. Coborându-și capul, se întoarse spre scări.

Rămase fără suflare. Acolo stătea un bărbat, învăluit în umbre. Dacă nu ar fi fost vântul care îi umfla pelerina, poate că nu l-ar fi observat deloc. Nu avea de unde să știe de cât timp stătuse acolo și o observase.

– Ce fel de laș ar putea să spioneze o femeie din umbră? strigă ea, mușcându-și buza tremurândă.

– Numai unul de cel mai rău soi, mă tem, răspunse el și păși în lumina lunii. Genul care și-a petrecut jumătate din viață fugind de fantome. De fantoma trecutului său. De fantoma părinților săi. Chiar și de fantoma băiatului care fusese.

– Ești sigur că nu fugeai de mine?

Bernard clătină din cap neajutorat, iar părul negru îi flutură în vânt.

– Nu aveam cum să sper că voi scăpa de tine vreodată pentru că tu ești aici... își duse mâna la piept... în inima mea.

Gwendolyn simți cum lacrimile i se adunară în ochi. Era pe cale să fugă în brațele sale, când o siluetă albă ca o fantomă apărură pe scări.

– Tată! strigă ea. Cum ai ajuns aici? Unde este Izzy?

Tatăl ei se ținea de peretele de piatră, era în picioarele goale și nu purta decât o cămașă de noapte uzată.

– Poate că nu merg atât de bine, se auzi el gâfâind în timp ce trăgea aer în piept, dar sunt încă destul de bărbat încât să mă strecur prin spatele unei femei care doarme și să fur un cal.

– Cred că m-a urmărit, spuse Bernard. M-am oprit la conac înainte să vin aici.

– De ce? întrebă Gwendolyn circumspectă, văzând expresia vinovată din ochii lui. E cam târziu să ceri binecuvântarea pentru căsătoria noastră, nu crezi?

Toate întrebările ei fură uitate când tatăl ei înaintă poticnindu-se, iar ea văzu sabia din mâna lui.

De data asta, mâna tatălui ei nu mai tremura. O ținu neclintită și hotărâtă în timp ce înaintă, aducând tăișul mortal în dreptul inimii lui Bernard.

Bernard dădu înapoi înspre ea, întinzând pelerina pentru a deveni o țință mai mare.

– Pune sabia jos, bătrâne. Bătăliile tale s-au terminat demult.

– Ar fi putut să se termine când ai venit la patul meu și te-ai uitat la mine cu ochii ăia diavolești ai tăi. Tot ce trebuia să faci era să termini. Dar nu... În schimb ai ales să mă scuipi în față.

În timp ce Bernard se apropie de ea, Gwendolyn se prinse de pelerina lui.

– Nu înțeleg, tată. Ce zici că ți-a făcut?

– Mi-a oferit mila lui, fetișo, asta a făcut. De parcă ar fi avut dreptul ăsta! Un rânjete strâmbă buzele lui Alastair pe măsură ce își mută privirea plină de dispreț spre Bernard. Eu n-am nevoie de mila ta nenorocită, Ian. Oi fi tu căpetenia clanului MacCullough, dar nu ești Dumnezeu!

Se aruncă în față, parcurgând jumătate din distanța care îi separa.

Bernard își aruncă un braț în spate pentru a o ține pe Gwendolyn, dar ea se strecură pe sub el și luă poziția care i se cuvenea, alături de soțul ei.

– El nu e Ian. El e Bernard, fiul lui Ian. Și tu nu trebuie să îl rănești. Eu nu o să accept așa ceva.

Tatăl ei cercetă chipul lui Bernard, furia transformându-i-se încetul cu încetul în uimire.

– Bernard? Nu se poate. Băiatul ăla e mort.

– Nu, tată, el a supraviețuit atacului comandat de Cumberland. Și a devenit un bărbat bun, puternic, credincios și blând. Se uită la Bernard și îl văzu privind-o cu ochii lui verzi și plini de emoție. El e tot ce am sperat că va deveni vreodată.

Fața tatălui ei se zbârci. Sabia îi alunecă din mână și căzu pe pietre cu un zăngănit surd.

– Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt, fetiço. Un zâmbet mic și trist îi atinse buzele în timp ce mișca din cap înspre ea, iar ochii îi sclipeau ca într-unul dintre rarele sale momente de luciditate. Tu ești o fată bună, Gwennie. Mereu ai fost.

Ochii îi rămaseră la fel de limpezi și când se uită spre Bernard.

– Oi fi eu un bătrân surd, dar am avut dreptate în legătură cu un lucru. Numai Dumnezeu îmi poate arăta milă.

Se întoarse, dar în loc să se îndrepte șchiopătând înspre scară așa cum se așteptau ei, el se furișă spre parapet. Gwendolyn încremeni locului. Pentru o fracțiune de secundă ce păru o eternitate, Bernard nu mișcă nici un mușchi, dar după ce se uită la chipul ei cuprins de spaimă, lăsă să-i scape o înjurătură și porni în goană după tatăl ei.

Îl prinse de picioare tocmai în clipa în care bătrânul încerca să se arunce în gol. Lupta ar fi trebuit să fie ușoară, dar disperarea cu care tatăl ei voia să-și pună capăt vieții care îi adusese atâta nenorocire părea să-i insuflă o putere inumană. Cei doi bărbați se luptau pe marginea peretelui, iar pelerina lui Bernard se umfla în jurul lor, prinsă în gheara neconținută a vântului.

Se legănav acolo, prinși între trecut și viitor.

Momentul de panică odată depășit, Gwendolyn se aruncă după ei, îngrozită de faptul că ar putea cădea amândoi. Prinse pelerina lui Bernard și trase cu toată puterea ei. Dar vântul sufla năprasnic, încercând să rupă materialul greu din mâinile ei.

Tatăl ei alunecă peste margine. Mușchii de la gâtul lui Bernard se încordară de efort în timp ce căuta să îl țină pe bătrân să nu se prăbușească în marea involburată. Dar începea să alunece după el, incapabil să mai lupte și cu vântul, și cu greutatea lipsită de vlagă. Gwendolyn îi zgârie spatele, dar se temea prea mult să mai elibereze din strânsoare pelerina.

O panică orbitoare puse stăpânire pe ea. Tot ce trebuia să facă Bernard pentru a se salva era să îi dea drumul tatălui ei. Dacă nu făcea asta, avea să îi piardă pe amândoi.

Aproape că rămăsese fără puteri când un braț masiv, plin de mușchi căliți într-o viață de lupte cu oalele de fier și căzile grele de baie, țâșni pe lângă ea și apucă de umerii lui Bernard. Înainte

ca Gwendolyn să tragă aer în piept, Izzy îi târî pe toți înapoi în siguranță.

Ea și Bernard se prăbușiră, rezemându-se de parapet. Tatăl ei continuă să se lupte cu pumnii până când Izzy îi trase un pumn masiv în maxilar, lăsându-l să cadă la pământ într-un morman de oase.

– Ar fi trebuit să mă lași pe mine să fac asta, spuse Bernard pe un ton sumbru, masându-și umărul. Deși poate că mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât era strict nevoie.

Izzy dădu din cap și pânda cu care își legase părul se mișcă precum șerpui de pe capul Meduzei.

– Să nu crezi că mie nu mi-a făcut plăcere. Nebunul ăsta bătrân și ticălos trebuia să aibă grijă și să nu încerce să scape de mine.

Clătinând din cap, îl ridică pe Alastair pe umăr ca și cum nu ar fi cântărit mai mult decât un sac de cartofi și porni cu pași vioi înspre scară.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Gwendolyn în timp ce se lupta să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Bernard își riscase propria viață pentru a-l salva pe tatăl ei. El alesese viitorul în locul trecutului. O alesese pe ea.

Râzând cu lacrimi în ochi, îl zdruncină cu înverșunare.

– Să te ia naiba, Bernard MacCullough! M-am săturat să tot fii la un pas de moarte în preajma mea. Dacă mai faci asta o dată, o să te omor cu mâna mea!

El rânji, arătând exact ca băiatul de care ea se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

– Eu nu m-am temut nici o clipă. Nu știi că dragonii pot să zboare?

– Deci ai redevenit milord Dragon, așa-i? întrebă ea și îi mângâie obrazul.

Bernard deveni serios în timp ce se uita în ochii ei.

– Pentru prima dată în viața mea, știu exact cine sunt. Eu sunt bărbatul care te iubește. Bărbatul care vrea să-și petreacă restul zilelor încercând să te facă fericită.

În loc să se topească în brațele sale așa cum se așteptase, Gwendolyn se încruntă la el.

– De ce naiba te uiți așa la mine?

– Încerc să îmi dau seama dacă te-ai mai fi însurat cu mine dacă Izzy nu ar fi stat lângă tine cu o secure.

– Există o singură cale prin care putem afla, spuse el și îi luă mâna cu blândețe într-a lui.

Ea își înclină capul, privindu-l sfioasă pe sub gene.

– Dacă vrei să mă faci din nou mireasa ta, trebuie să îți mărturisesc ceva. Mă tem să am lăsat un blestemat de derbedeu să îmi fure virtutea. Nu mai sunt fecioară.

– Minunat, declară el și o ridică în brațe. În cazul acesta nu mă voi simți ca o bestie pentru că te răpesc și te duc înapoi în bârlogul meu.

– Bestia mea, murmură ea, cuprinzându-i chipul în mâini.

În timp ce buzele lor se întâlneau în cel mai fermecător dintre sărutări, Gwendolyn aproape că ar fi putut să jure că auzise cântecul cimpoaielor ridicându-se deasupra castelului în note pline de veselie. În satul de dedesubt, câțiva săteni se ridicară brusc din pat și ascultară uimiți cum melodia triumfătoare răsuna prin vale.

Mulți ani mai târziu, fiii și ficele tuturor celor care auziseră muzica nepământească aveau să le povestească fiilor și fiicelor lor despre vremurile uimitoare când un dragon de temut își abandonase inima în mâinile unei fecioare frumoase și curajoase, câștigând astfel un final fericit pentru toți.